

Một Truyền Thuyết Về Ánh Sáng Và Bóng Tối

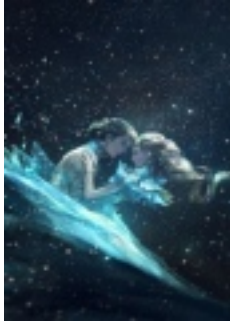
Contents

Một Truyền Thuyết Về Ánh Sáng Và Bóng Tối	3
1. Chương 1: Memory - Hồi Ức	3
2. Chương 2: Fate - Định Mệnh	4
3. Chương 3: End Memory	6
4. Chương 4: Untitled	7
5. Chương 5: Father_cha	8
6. Chương 6: Miracle_phép Lạ	11
7. Chương 7: Legend Of Darkness Queen_truyền Thuyết Về Nữ Hoàng Bóng Tối	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9: Memory Cave_hang Ký Ức	18
10. Chương 10: Kẻ Soán Ngôi	21
11. Chương 11: Binh Đoàn Bóng Tối	23
12. Chương 12: Đại Chiến(1)	25
13. Chương 13: Đại Chiến(cont)	27
14. Chương 14: Tears_nước Mắt	31
15. Chương 15	35
16. Chương 16: Hội Ngộ(1)	37
17. Chương 17: Hội Ngộ(cont)	40
18. Chương 18: Hy Vọng Vẫn Còn	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20: Trận Chiến Cuối Cùng(1)	46
21. Chương 21: Trận Chiến Cuối Cùng(2)	47
22. Chương 22: Trận Chiến Cuối Cùng(3)	50
23. Chương 23: Trận Chiến Cuối Cùng(4)	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	57
26. Chương 26: Trận Chiến Cuối Cùng(5)	59
27. Chương 27: Untitled	62
28. Chương 28: Kế Hoạch Tàn Nhẫn	63
29. Chương 29: Lời Tiên Tri Của Tử Thần	66
30. Chương 30	68
31. Chương 31	69
32. Chương 32: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(6)	71
33. Chương 33: Tử Chiến (trận Chiến Cuối Cùng)(7)	74
34. Chương 34: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(8)	76
35. Chương 35: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(9)	80
36. Chương 36: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(10)	83
37. Chương 37: Hồi Kết	88
38. Chương 38: Truyền Thuyết Bất Diệt	89
39. Chương 39: The Red Moon Organization-hội Xích Nguyệt	90
40. Chương 40: Âm Mưu Hiểm Độc	91
41. Chương 41: Phóng Thích(1)	93

42. Chương 42: Phóng Thích (2)	94
43. Chương 43: Phóng Thích (3)	95
44. Chương 44: Thức Tỉnh(1)	97
45. Chương 45: Thức Tỉnh(2)	99
46. Chương 46: Thức Tỉnh(3)	100
47. Chương 47: Thức Tỉnh(4)	101
48. Chương 48: Thức Tỉnh(5)	102
49. Chương 49: Thức Tỉnh(6)	104
50. Chương 50	105
51. Chương 51: Suối Rainbow	107
52. Chương 52: Vương Quốc Phép Thuật	108
53. Chương 53: Đồng Minh Mới	109
54. Chương 54: Untitled	111
55. Chương 55: Giấc Mơ Kỳ Lạ	112
56. Chương 56: Tái Ngộ(1)	113
57. Chương 57: Tái Ngộ(2)	114
58. Chương 58: Vương Quốc Của Sức Mạnh Và Binh Khí-force	117
59. Chương 59: Tin Xấu - Ultimate...	119
60. Chương 60: Vạch Trần	122
61. Chương 61: Vạch Trần(2)	127
62. Chương 62: Bóng Ma Ký Ức	129
63. Chương 63: Bức Thư Của Thần Shiva	133
64. Chương 64: Máu Ròng(1)	135
65. Chương 65: Máu Ròng(2)	137
66. Chương 66: Quá Khứ Của Clantone	139
67. Chương 67: Gặp Gỡ	143
68. Chương 68: Rạn Vỡ	146
69. Chương 69: Lo Sợ	151
70. Chương 70: Thời Gian Đã Hết	153
71. Chương 71: Xích Trận(1)	154
72. Chương 72: Mưu Ma Chúc Quỷ (xích Trận-2)	157
73. Chương 73: Xích Trận(3)	159
74. Chương 74: Xích Trận(4)	161
75. Chương 75: Xích Trận (5)	164
76. Chương 76: Xích Trận(6)	166
77. Chương 77: Xích Trận(7)	168
78. Chương 78: Xích Trận(8)	170
79. Chương 79: Xích Trận(9)	172
80. Chương 80: Xích Trận(10a)	174
81. Chương 81: Xích Trận(10b)	175
82. Chương 82: Xích Trận(11)	178
83. Chương 83: Xích Trận(12)	179
84. Chương 84: Untitled	181
85. Chương 85	184
86. Chương 86: Mặt Nạ	186
87. Chương 87: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(1)	189
88. Chương 88: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(2)	192
89. Chương 89: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(3)	196
90. Chương 90: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(4)	198
91. Chương 91: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(5)	201
92. Chương 92: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(6)	205
93. Chương 93: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(7)	208
94. Chương 94: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(8)	211
95. Chương 95: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(9)	214

96. Chương 96: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(10)	215
97. Chương 97: Vết Thương Không Lành	220
98. Chương 98: Hồi Kết	224

Một Truyền Thuyết Về Ánh Sáng Và Bóng Tối

Giới thiệu

Cô là một cô gái hiếu chiến hiếu thắng, một nữ thần dâng trọn đời cho binh khí và những cuộc chiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-truyen-thuyet-ve-anh-sang-va-bong-toi>

1. Chương 1: Memory - Hồi Ức

Cái ngày hôm ấy, cái ngày định mệnh ấy, cô vì mãi mê đùa giỡn nên lạc vào một cái hang, một cái hang tưởng chừng như chỉ có cát bụi, nhưng lại là ranh giới giữa thế giới thần linh và thế giới ma quỷ. Cô vừa bước vào đã ngửi thấy mùi hoa hồng để vương, loại hoa mà cô thích nhất và anh cũng thích nhất. Loại hoa kiêu sa chỉ thích đứng đơn độc, mình với mình, nếu trồng loại hoa khác gần nó, dù là hoa hồng thì nó cũng sẽ tự động khô héo... Tò mò, cô bước vào sâu, sâu thêm. Rồi cô phát hiện một cửa hang khác, cô bước vào. Ôi trời, cả một vườn hoa hồng để vương! Đẹp quá đi mất! Ánh nắng chói chang xen vào những khe hở của cái hang, à không, khu vườn làm cho nó trông chẳng khác gì vườn hoa ở thiên giới. Đẹp hơn nhiều nữa là đằng khác. Nhưng mà hoa hồng để vương có mọc đại bao giờ đâu! Ai mà lại có thể trồng được cả một vườn hồng tuyệt vời thế này nhỉ?

Hôm ấy, ôi không khí thật trong lành, nắng thật ấm áp. Anh bước ra định nghỉ ngơi dưới tán o-liu trong vườn hồng của mình thì bắt gặp một cô gái xinh đẹp trong bộ chiến bào dát vàng. Nàng.. ôi nàng đẹp quá! Từ bé đến giờ, chàng đã thấy những vị nữ thần đến kiểm tra cái thế giới quỷ này, nhưng không ai đẹp như nàng cả, cái vẻ đẹp thanh khiết, dịu dàng mà mạnh mẽ.

Ôi, một chàng trai thật tuyệt. Cô chưa thấy nam thần nào lại đáng yêu như anh cả. Chiếc áo choàng đen của anh bay trong gió làm anh càng thêm hoàn hảo trong mắt cô. Lần đầu cô cảm thấy rung động.

Anh cất tiếng:

_ Cô là ai mà lại vào đây?

_ Còn anh là ai? - cô hỏi

__Tôi là Andre-chủ nhân của khu vườn này.Bây giờ trả lời câu hỏi của tôi đi.-Anh cố tỏ vẻ lạnh lùng

Nàng mỉm cười:

__Tôi là Alexandra,khách lạ đến tham quan vườn hồng tuyệt vời của anh,được không?

__Vậy thì..mời khách lạ tham quan khu vườn độc nhất vô nhị của tôi

Cả hai cùng mỉm cười.Nụ cười ấm áp của cô đã làm lớp băng bao bọc trái tim anh phải tan chảy,và nụ cười buồn của anh cũng đã sưởi ấm trái tim băng giá của cô.Cuộc gặp gỡ định mệnh bắt nguồn cho một truyền thuyết không thể lãng quên.....

—

2. Chương 2: Fate - Định Mệnh

Từ đó,ngày nào cô cũng đến vườn địa đàng ấy để thăm anh.Thoáng nhìn thôi cũng đã thấy cả hai là một cặp hoàn hảo.Vâng,tôi nói là hoàn hảo.Cô càng ngày càng xinh đẹp,tâm hồn cô ngày càng trưởng thành hơn.Mọi người ai cũng ngạc nhiên:“Lạ thật,con bé Alex bình thường đâu có thể này?Hay là..hay là con bé đang yêu nhỉ?”

Cũng từ hôm ấy,ngày nào anh và cô cũng gặp nhau.Anh mơ mộng.Vâng,một con quỷ biết mơ mộng?!?Dĩ nhiên,tình yêu có thể thay đổi tất cả.Anh lần đầu tiên trong đời có cảm giác nhớ nhung một người,mơ mộng đến một người.Anh yêu cô ư?Làm sao anh yêu được một người...hoàn hảo như cô ấy chứ.Anh không xứng...

Định mệnh..Nó là gì mà làm cho con người hạnh phúc lẫn khổ đau?Quá độc ác...

Như thường lệ,cô đang định tới trò chuyện với anh thì một trong các người chị của cô thấy.Cô ta bảo:“Em vào đó làm cái gì?Nơi đó là nơi trú ẩn của quỷ đấy.” Cô sững sờ trước lời nói ấy.Không lẽ...không!Anh làm sao có thể là quỷ được.Anh có vẻ ngoài rực rỡ như thần mặt trời.Anh quyến rũ như thần tình yêu.Làm sao anh lại là quỷ được??Nhưng nếu thật sự như thế thì..ừ,cô vẫn yêu anh.Chỉ vì anh là quỷ mà cô không được quyền yêu anh thì,cô không chấp nhận.Cô lao thẳng vào hang,nơi mà cô sẽ phải chịu một cú shock lớn...

Anh vẫn đợi cô như thường lệ.Hôm nay cô đến muộn.Anh bắt đầu suy nghĩ về cô.Cô thật là xinh đẹp.Cô cũng thật hoàn hảo,về cả tính tình lẫn trí tuệ.Cô cứ như nữ thần của trí tuệ và sắc đẹp vậy.Hả?Nữ thần trí tuệ và sắc đẹp?Đúng rồi.Ôi trời ơi,anh chưa bao giờ nghĩ tới điều này cả.Nơi này người thường không vào được,và quỷ thì không được phép sống ngoài hang.Không lẽ cô là nữ thần trí tuệ và sắc đẹp thật ư?Ôi,nếu thật thế thì anh sẽ không được yêu cô nữa à?Không!Nhất quyết là không!Anh yêu cô.Dù có chết thì anh cũng sẽ mãi mãi yêu cô...

Cô đứng trước cửa hang,nhìn anh với một ánh mắt sững sờ.Anh nhìn cô bằng cặp mắt nồng nàn yêu

thương,nhưng chứa nỗi buồn sâu xa.Hai người nhưng cùng một suy nghĩ.“Phải chăng..” cả hai cùng cất tiếng.Anh hiểu rồi.Cô cũng thế.Cô đứng đó,bật khóc.Anh ôm cô vào lòng,rồi anh cũng khóc.Anh nói những lời nói đầy nước mắt:

_Alex,tại sao hã em?Tại sao?Chúng ta yêu nhau thật lòng mà!Tại sao vậy?

Cô ghen ngào nói:

_Ôi,Andre của em.Chúng ta quá khác biệt.Làn ranh giới giữa quỷ và thần linh quá mỏng manh,nhưng tại sao em không thể phá vỡ nó chứ!Biết thế này thì có lẽ chúng ta đừng gặp nhau khi xưa,có khi sẽ không như thế này,phải không anh?Anh đã biết sự thật,anh sẽ không còn yêu em nữa phải không?

Anh nói với giọng quyết tâm,quyết tâm không gì phá vỡ nổi:

_Không bao giờ,anh yêu em.Anh không quan tâm em là ai hết!Dù anh có chết anh cũng mãi yêu em!Dù các vị thần có làm gì anh thì anh vẫn yêu em!

_Ôi,Andre ơi,Andre...- Cô không nói hết câu vì những tiếng nấc ghen ngào.Sao định mệnh lại độc ác thế này?

Định mệnh đã quá độc ác.Nó đã tạo ra một bi kịch...

(to be continued...)

Từ đó,ngày nào cô cũng đến vườn địa đàng ấy để thăm anh.Thoáng nhìn thôi cũng đã thấy cả hai là một cặp hoàn hảo.Vâng,tôi nói là hoàn hảo.Cô càng ngày càng xinh đẹp,tâm hồn cô ngày càng trưởng thành hơn.Mọi người ai cũng ngạc nhiên:“Lạ thật,con bé Alex bình thường đâu có thể này?Hay là..hay là con bé đang yêu nhĩ?”

Cũng từ hôm ấy,ngày nào anh và cô cũng gặp nhau.Anh mơ mộng.Vâng,một con quỷ biết mơ mộng?!? Dĩ nhiên,tình yêu có thể thay đổi tất cả.Anh lần đầu tiên trong đời có cảm giác nhớ nhung một người,mơ mộng đến một người.Anh yêu cô ư?Làm sao anh yêu được một người...hoàn hảo như cô ấy chứ.Anh không xứng...

Định mệnh..Nó là gì mà làm cho con người hạnh phúc lẫn khổ đau?Quá độc ác...

Như thường lệ,cô đang định tới trò chuyện với anh thì một trong các người chị của cô thấy.Cô ta bảo:“Em vào đó làm cái gì?Nơi đó là nơi trú ẩn của quỷ đấy.” Cô sững sờ trước lời nói ấy.Không lẽ...không!Anh làm sao có thể là quỷ được.Anh có vẻ ngoài rực rỡ như thần mặt trời.Anh quyền rũ như thần tình yêu.Làm sao anh lại là quỷ được??Nhưng nếu thật sự như thế thì..ừ,cô vẫn yêu anh.Chỉ vì anh là quỷ mà cô không được quyền yêu anh thì,cô không chấp nhận.Cô lao thẳng vào hang,nơi mà cô sẽ phải chịu một cú shock lớn...

Anh vẫn đợi cô như thường lệ.Hôm nay cô đến muộn.Anh bắt đầu suy nghĩ về cô.Cô thật là xinh đẹp.Cô cũng thật hoàn hảo,về cả tính tình lẫn trí tuệ.Cô cứ như nữ thần của trí tuệ và sắc đẹp vậy.Hả?Nữ thần trí tuệ và sắc đẹp?Đúng rồi.Ôi trời ơi,anh chưa bao giờ nghĩ tới điều này cả.Nơi này người thường không vào được,và quý thì không được phép sống ngoài hang.Không lẽ cô là nữ thần trí tuệ và sắc đẹp thật ư?Ôi,nếu thật thế thì anh sẽ không được yêu cô nữa à?Không!Nhất quyết là không!Anh yêu cô.Dù có chết thì anh cũng sẽ mãi mãi yêu cô...

Cô đứng trước cửa hang,nhìn anh với một ánh mắt sững sờ.Anh nhìn cô bằng cặp mắt nồng nàn yêu thương,nhưng chứa nỗi buồn sâu xa.Hai người nhưng cùng một suy nghĩ.“Phải chăng..” cả hai cùng cất tiếng.Anh hiểu rồi.Cô cũng thế.Cô đứng đó,bật khóc.Anh ôm cô vào lòng,rồi anh cũng khóc.Anh nói những lời nói đầy nước mắt:

_Alex,tại sao hả em?Tại sao?Chúng ta yêu nhau thật lòng mà!Tại sao vậy?

Cô nghẹn ngào nói:

_Ôi,Andre của em.Chúng ta quá khác biệt.Làn ranh giới giữa quỷ và thần linh quá mỏng manh,nhưng tại sao em không thể phá vỡ nó chứ!Biết thế này thì có lẽ chúng ta đừng gặp nhau khi xưa,có khi sẽ không như thế này,phải không anh?Anh đã biết sự thật,anh sẽ không còn yêu em nữa phải không?

Anh nói với giọng quyết tâm,quyết tâm không gì phá vỡ nổi:

_Không bao giờ,anh yêu em.Anh không quan tâm em là ai hết!Dù anh có chết anh cũng mãi yêu em!Dù các vị thần có làm gì anh thì anh vẫn yêu em!

_Ôi,Andre ơi,Andre...- Cô không nói hết câu vì những tiếng nấc nghẹn ngào.Sao định mệnh lại độc ác thế này?

Định mệnh đã quá độc ác.Nó đã tạo ra một bi kịch...

(to be continued...)

3. Chương 3: End Memory

Cô và anh ngồi dưới gốc cây ôliu râm mát.Hai người im lặng.Im lặng.Cô cất giọng nói trong trẻo của mình,nay khản đặc vì những giọt nước mắt chan chứa khi nãy:

_Chuyện vừa rồi chỉ là cơn ác mộng phải không anh?Ác mộng thôi,phải không anh?

Cô nhìn anh.Đôi mắt tuyệt đẹp của cô giờ sao buồn quá,buồn quá.Anh thở dài.Cái thở dài sao cũng chất

chứa nỗi buồn. Anh nói:

_Ước gì nó là ác mộng, em nhỉ. Ồi....

Cô không khóc nữa. Trái tim cô vỡ nát rồi. Cô quá yêu anh, quá yêu. Làm sao cô có thể tin anh là quý được? Sự thật quá phũ phàng...

Lòng anh giờ đây khô cạn như dòng suối cạn khô. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Lần đầu anh biết yêu một người. Lần đầu anh có cảm xúc thật sự, lần đầu anh cảm thấy hạnh phúc. Ồi, thế mà người anh yêu lại thuộc dòng dõi thần linh ư? Cô quá cao quý. Cô ở ngay đây, tựa vào vai anh, mà sao anh thấy cô ở xa quá, anh không thể nào với tới...

Trong lúc ấy, chị của cô cảm thấy em mình hơi lạ, liền báo cho cha mình - thần Arex. Ông ko nói gì cả, nhưng cũng đến gặp người bạn già thân thiết của mình là thần tiên tri Gary. Vị thần này không hổ danh với chức vụ của mình - thần tiên đoán cực kỳ chính xác, cứ như chẳng có gì lọt qua khỏi đôi mắt tinh tường của ngài vậy. Ông hỏi thần Gary về chuyện của con gái mình, đứa con gái xinh đẹp nhất cũng như thông minh nhất. Thần Gary nhắm đôi mắt đầy dấu vết thời gian của mình lại. Thần đột ngột mở mắt ra, trông thần khá sững sốt. Ông hỏi gấp: "Chuyện gì vậy Gary? Con gái tôi gặp chuyện à?" Thần Gary nói: "Không, nhưng khi tôi nói thì ông phải bình tĩnh nhé." Ông hỏi với giọng bức tức: "Tôi biết! Nói nhanh lên!" Thần Gary ấn ông xuống ghế rồi cất giọng nói bình tĩnh, hay phải nói là dừng dừng: "Con gái ông đã yêu một người, ko phải một người mà là một con quỷ" nói tới đây, ông bị giọng nói đầy tức giận của thần Arex cắt ngang: "Cái gì cơ?!?" "Tôi bảo ông bình tĩnh! Đừng ngăn cản nó, vì nếu ông ngăn cản chúng thì ông sẽ gây ra một tấm bi kịch, ko phải cho một mà là cho tất cả!" Thần Arex ko kìm nổi cơn tức giận, thét lên: "Tôi ko quan tâm!" rồi ngài lao đi tìm con gái mình, bất chấp lời ngăn cản của thần Gary.

Ở vườn hồng của Andre, thật thanh bình, vẻ thanh bình trước khi bão tố kéo đến. Alex đã ngủ trên bờ vai của người cô yêu, ngủ trong dòng suy nghĩ miên man... Andre ngắm nhìn người con gái đang dựa vào bờ vai mình, và cũng là người anh yêu. Cô thật xinh đẹp, thật thánh thiện, thật đáng yêu. Cũng phải, nàng là nữ thần mà! Ồi chào....

(to be continued..)

4. Chương 4: Untitled

Cô về nhà với tâm trạng nửa đau khổ nửa hạnh phúc. Cô đau khổ vì người cô yêu và cô không thể hòa hợp được, cô hạnh phúc vì biết tình yêu của cô không hề bị phản bội bởi một rào cản ngăn cách trông mỏng manh nhưng thật sự thì quá to lớn. Cô nằm trên giường, nước mắt ứa ra. Những bông hoa hồng để vương trồng trên bệ cửa sổ trông như cũng buồn theo cô. Cô nhìn những bông hoa hồng đỏ rực. Chúng thật xứng đáng với tên gọi để vương của mình, tự sát để giữ gìn khí khái quân vương, hay thật ra ngày xưa chúng cũng như bao nhiêu loài hoa khác, rồi chuyện gì đó khủng khiếp đã xảy ra với chúng, để rồi chúng không dám tin vào bất cứ ai nữa, mặc dù chúng rất muốn nhưng vết thương cũ không cho phép chẳng?

Cô về rồi. Anh ngồi đấy. Đôi mắt nâu tuyệt đẹp của anh nhắm lại, tiếp nối là làn nước mắt trong veo chảy xuống. Anh buồn lắm. Từ nhỏ anh đã phải tập luyện rất chăm chỉ, để rồi một ngày nào đó anh sẽ trả thù thế

giới thần linh.Nhưng người anh yêu lại là một thần linh!Sẽ không một kẻ nào cho phép anh yêu cô,nhưng anh cứ yêu.Cuộc đời anh từ trước đến giờ khô cằn và vô vị,anh chỉ biết tập luyện và tập luyện,khi rồi thì anh ngồi nghỉ ngơi dưới tán cây ô liu để ngắm hoa hồng.Ngày qua ngày,lúc nào cũng thế.Rồi cô đến,cô như một ngọn gió xuân,ấm áp,tươi vui,đem cho anh những lúc hạnh phúc thực sự,cho anh sống những ngày tháng tuyệt vời nhất trong đời.Cô đúng là ngọn gió,gió đến,gió đi...Giá như anh được làm cơn gió,cơn gió đi cùng cô đến chân trời góc biển,không lo lắng gì cả....

Không yêu không hận lòng như gió....

Không bến không bờ gió tự do...

5. Chương 5: Father_cha

“Thưa tướng quân tiểu thư đang nghỉ ngơi ạ!”.

“Tướng quân ơi ngài không vào được đâu!”.Thần Arex bước đi như vũ bão vào thánh cung Kharin - nơi ở của Alex,bất chấp những lời can ngăn của các tì nữ.“Ta cần gặp nó ngay tức khắc!”.

Ông nắm lấy chốt cửa phòng của Alex,mở mạnh.Nó ko động đậy.Rõ ràng nó bị khóa bằng phép thuật.“Alex,mở cửa cho ta.Con đang ở trong đó,ta biết mà!”.Một cô nữ tì quỳ xuống cầu xin ông:

“Thưa tướng quân,tiểu thư đang rất mệt,hiện giờ ngài không muốn gặp bất cứ ai cả.Xin ngài hãy để đến ngày mai..”.

“Ầm!”.Cánh cửa bị phá nát.

“Alex!Con làm sao thế Alex?!?”.Ông thốt lên khi thấy cô.

Cô nằm sòng soài trên giường,khuôn mặt hồng hào nay đã chuyển thành màu xanh tái nhợt nhạt.Cô thở dốc.Trông cô lúc này cứ như một con mèo bệnh không gượng dậy nổi.

“Tiểu thư chỉ hơi kiệt sức thôi ạ.Nhưng chúng thần nghĩ tiểu thư cần nghỉ ngơi nhiều.”.Cũng phải.Ngày nào cô cũng phải tập luyện theo một chế độ nghiêm ngặt nhất.Ông vô ý quá,ông chưa từng nghĩ cô sẽ không chịu nổi chế độ đó.Rõ ràng mới hôm qua cô vẫn khỏe mạnh vui vẻ trò chuyện với ông cơ mà!Chuyện gì đã xảy ra với cô?

“Thôi được,hãy nói với nó là có ta đến.Nói nó đến gặp ta ở Rosemary Garden.”.Ông vẫy tay một cái,lập tức cánh cửa trở lại như cũ.Ông rảo bước về lâu đài của mình mà trong đầu cứ suy nghĩ miên man.Liệu mọi chuyện có đúng như Gary nói hay ko?

Ông công nhận ông đã bắt cô tập luyện quá nhiều, nhưng cô chưa bao giờ than phiền đến một tiếng.. Vậy rốt cuộc là tại sao? Tại ông chưa bao giờ quan tâm đến con gái mình à? Không, ông rất thương cô, nhưng ông luôn tỏ vẻ lạnh nhạt với cô vì ông muốn cô phải trở thành chiến binh mạnh nhất và không bao giờ nương tựa vào bố mẹ. Ông đã sai...

Ngày hôm sau, sắc mặt cô đã khá hơn. Ông cảm thấy vui khi biết cô vẫn như xưa với sức khỏe tuyệt vời. Ông mỉm cười khi thấy cô.

_Kính chào tướng quân Arex.

Cô đang nói chuyện với tư cách của một cấp dưới nói cấp trên chứ không phải với tư cách của con gái nói với bố mình.

_Hiện giờ ta là cha con, con không cần phải thế đâu. Nào, lại đây nói chuyện với cha nào con gái.

_Vâng thưa cha.

_Có thể chứ.

Cô bước đến ngồi đối diện với cha mình. Cô đã khỏe hơn nhưng sắc mặt vẫn còn hơi tái xanh.

_Con đã khỏe hẳn chưa? Trông con còn yếu lắm. Hay con ở lại đây tịnh dưỡng đi.

_Thưa cha, sức khỏe con đã khá hơn nhiều. Cha không cần bận tâm như thế đâu ạ.

_Ừ thế thì tốt.

_Hôm nay cha gọi con đến đây để làm gì ạ?

Ông đứng lên, thở dài. Ông có nên nói với cô không?

_Thần Gary nói với cha là con đang yêu một.. một con quỷ. Đúng thế chứ?

Cô sững sờ nhìn cha. "Làm sao ông biết được chứ? Ồi, ông đã biết rồi thì ta giấu làm gì nữa chứ". Nước mắt lăn lăn rơi xuống. Cô nói với giọng kiên quyết nhất có thể:

_Đúng, thưa cha. Con yêu chàng và không có gì có thể ngăn cách nỗi chúng con. Cha sẽ giết con chứ? Cha lúc nào cũng muốn giữ vững danh dự cho dòng họ ta mà!

Ánh mắt ông thoáng lên sự bất ngờ. Đúng là cô đã yêu hẳn. Ông không thể ngăn được cô đâu. Tính tình của cô ông hiểu hơn ai hết.

_Không, con dám yêu thật lòng và dám nói như thế, cha rất hạnh diện vì con. Con hãy cẩn thận đừng để cho bất cứ ai biết chuyện này, nếu không thì con không yên ổn được đâu.

Cô thật sự bàng hoàng. Người cha lạnh lùng của cô đây ư? Từ trước đến giờ trong mắt cô, ông là nhà chỉ huy tài ba nhất, lạnh lùng nhất... Cô chạy đến ôm chầm lấy ông, nước mắt lại rơi xuống...

_Con gái, sao lại khóc thế? Chỉ huy Alex mà khóc lóc thế này à. Thôi nào.

Ông xoa đầu cô âu yếm. Cô bây giờ cứ như một đứa trẻ.

_Nào, phải cho ta biết con rể tương lai của ta là ai chứ!

Cô không khóc nữa, mà thay vào đó, cô mỉm cười. Cô và ông trên đường tới hang, vừa cười vừa nói chuyện rất vui vẻ...

Andre vẫn ngồi dưới tán cây ôliu như thường lệ. Ông vừa bước vào, anh giật mình đứng dậy lùi ra xa. Alex bước vào, mỉm cười.

_Đây là cha em, anh đừng lo.

Cái gì? Đây là tướng quân lừng lẫy Alex đó ư? Trông ông thật oai phong.

_Lại đây.

Anh giật mình trước câu nói đó. Anh quay nhìn Alex. Cô gật đầu.

_Vâng, thưa tướng quân.

_Đừng gọi ta như thế. Gọi ta là “cha” nghe chưa hả?

_Ồ..Dạ nghe rõ thưa “cha” -Anh lóng ngóng với cách gọi đó khiến anh bây giờ trông wá..ngố(^^)

Alex khúc khích cười. Trông cô lúc này thật đáng yêu.

_Này, phải chăm sóc con gái ta cho tốt đấy nhé, nếu không...

_Cha! - Alex lên tiếng

_Ồ..Ừ,rồi mà con gái.(Ghê,lâu lâu nó dữ wá)

Suốt ngày hôm ấy,ba người ngồi nói chuyện rất rôm rả,wên cả thời gian.Lúc về,thần Arex và Andre còn bắt tay rất thân thiện nữa cơ chứ(chuyện lạ).Ranh giới quỷ và thần linh giữa ba người đã hoàn toàn bị xóa bỏ.

Cô không thể nhận ra người cha lạnh lùng của mình nữa.Từ trước tới giờ cô cứ nghĩ ông là một nhà chỉ huy lạnh lùng nhưng cực kỳ tài ba.Cô không thể ngờ cô lại có một người cha hoàn hảo đến thế...

Đó là tướng quân Arex tài ba lỗi lạc đó à?Anh không thể tin được!Ông ta nổi tiếng là lạnh lùng cơ mà!Chà,nhưng dù sao đó cũng là sự thật.Nụ cười đã quay lại trên khuôn mặt của Alex.Mọi chuyện cứ như mơ.Không thể tin được cha của Alex lại thân chinh đến đây gặp anh.Lại còn bảo anh gọi ông bằng cha nữa chứ!Ko ngờ ông là một người tuyệt vời như thế....

(to be continued)

6. Chương 6: Miracle_phép Lạ

Tại sao lại có sự thay đổi lớn đến thế?Liệu nó có phải là sự thật hay không?Hay cũng vẫn chỉ là lớp vỏ bọc chân thật,bên trong thì là những lời nói dối vô cảm?Mọi chuyện có như vẻ bên ngoài của nó hay không?

Alex và Andre đã trở lại hạnh phúc với nhau như xưa,bởi lẽ họ nghĩ Arex đã chấp nhận chuyện của họ.Hai người sống với nhau cứ như một đôi vợ chồng,chỉ có điều là trên mặt tình cảm thôi.Thần Arex tuy bên ngoài đồng ý chuyện của con gái,nhưng bên trong thì lại không như thế.Ông không thể phá vỡ hạnh phúc của con gái mình,nhưng..ông băn khoăn như thế liệu có tốt cho cô không?

Cây kim dù ở dưới đáy đại dương rộng lớn cách mấy,thì cũng có ngày nó bị tìm thấy...

Thần Shiva,vị thần thống lĩnh cõi thần linh,không hiểu làm cách nào mà đã biết chuyện của hai người.Dĩ nhiên,không phải vị thần nào cũng biết nghĩ tới người khác,và thần Shiva là một trong số đó.Ông dùng dùng nổi giận triệu tập thần Arex đến.Thần Arex biết đến nước này thì không cần giấu nữa,và lại ông cũng muốn nói ra chuyện này lâu rồi...

Anh và cô đang hạnh phúc ngồi bên nhau thì,một tiếng sét rền lên,thần Shiva hiện ra.Giọng ông cùng tiếng sét nghe thật dễ sợ.“Các người đã phạm một tội không thể tha thứ!Thần linh và ác quỷ không được hòa hợp!”,rồi khi ông chuẩn bị xử tội họ,một luồng sáng lóe lên,họ biến mất.Phép lạ...

Làm sao ông ta biết được chứ?Ồi,đúng rồi,lẽ ra cô không nên tin ông,cô đã bị chính cha mình phản bội...Sao lại vào lúc này cơ chứ?Khi mà trong người cô đang mang một sinh linh vô tội?..

Hết thật rồi. Anh chết đi cũng chẳng làm sao, chỉ tội nghiệp cô, chỉ vì anh mà phải đau khổ...

Phép lạ sẽ xảy ra khi mọi thứ tưởng chừng như chấm hết...

Ánh sáng lóe lên, anh và cô nhắm chặt mắt lại. Khi họ mở mắt ra thì họ thấy mình đang ở trên một quần đảo tuyệt đẹp. Ai đã cứu họ?

Trong khi hai người vẫn đang thắc mắc thì một người bước ra... Hả? Thần Gary?!?

_Hai người không sao chứ?

Cô nói trong sự ngạc nhiên:

_Chúng tôi.. chúng tôi không sao. Nhưng tại sao ông lại cứu chúng tôi? Ông muốn gì?

_Này này, đa nghi quá không tốt đâu Alex. Chẳng qua ta không muốn lão Shiva phạm thêm một sai lầm nào nữa thôi. Vả lại ta quyết định cứu hai người cũng là định mệnh thôi. Đây là quần đảo bí mật của ta, không một ai, kể cả Shiva có thể tìm thấy đâu. Vì thế hai người cứ sống ở đây nhé. Lâu đài của ta rất gần đây, chỉ cần đi về hướng Bắc sẽ thấy.

_Vâng, cảm ơn ông - Anh lên tiếng

_À này, Andre, nhớ chăm sóc Alex cho tốt đấy nhé, và cả thiên thần đang sống trong người của Alex nữa nhé!

_Cái gì cơ?

_Thôi tạm biệt, anh cũng không ngạc nhiên đến mức không thể hiểu lời tôi đâu nhỉ.

Vừa dứt lời, ông biến mất. Anh quay lại nhìn cô, rồi anh hỏi:

_Ông ấy nói thế, có phải là em đã...

Cô mỉm cười rồi khẽ khàng nói:

_Vâng, trong người em đang mang giọt máu của chúng ta, một thiên thần bé bỏng.

Anh ôm chầm lấy cô. Mọi chuyện đang diễn ra thật quá tuyệt vời..

Từ đây mở đầu cho một truyền thuyết mới....

(to be continued)

7. Chương 7: Legend Of Darkness Queen_truyền Thuyết Về Nữ Hoàng Bóng Tối

Nước mắt thiên thần sẽ đánh thức ác quỷ...

Thiên thần buồn...thiên thần ngủ say..

Ác quỷ vui sướng...Ác quỷ mặc sức lộng hành...

Gió tanh...mưa máu...Tràn ngập...

Bóng tối....Bóng tối bao trùm..

Part 1:The beggining_Khởi đầu

Chẳng bao lâu sau,một thiên thần ra đời.Một thiên thần trộn lẫn huyết thống ác quỷ.Ngay khi sinh ra,nàng đã có những đặc điểm kì lạ.Sau lưng là hai đôi cánh_vàng,hai đôi cánh!Một đôi cánh dơi,tượng trưng cho bóng tối,và đôi cánh thiên thần,tượng trưng cho ánh sáng...Tên nàng là Reven,cái tên gợi lên nỗi hận thù sâu thẳm....

7 năm sau..

_Reven à,lại đây nào con gái,đến giờ về rồi

_Không sao đâu bố,Reven biết đường về nhà mà.

_Thôi nào,lại đây.

_Vâng thưa bố.

Anh xoa đầu đứa con gái bé nhỏ xinh đẹp của mình.Nó dễ thương thật,và trí thông minh phải nói là..kinh khủng.Ai tin được một cô bé bảy tuổi lại biết sử dụng binh khí rất giỏi cơ chứ?Và còn học phép thuật rất nhanh nữa?

_Chào mọi người - Thần Gary vừa tới.

_Ồ,chào ngài.Lâu rồi ngài không đến thăm chúng tôi.Cậu bé này là...

_Con trai ta.Nó tên là Oscan.Ta đang bận nên ta sẽ gửi nó ở đây vài ngày.Reven và nó bằng tuổi nên hai đứa sẽ quen nhau nhanh thôi.À mà Reven đâu?

_A,bác Gary,cháu chào bác ạ.

_Ồ,chào cháu Reven.Lại đây nào cô bé.

Reven bước đến.Thần Gary vừa chạm vào Reven,ông giật tay lại tức thì,đôi mắt thất thần nhìn cô bé.

_Có chuyện gì vậy ạ?

_Không có gì đâu.Bác phải đi rồi.Đây là bạn mới của cháu,nó tên là Oscan,hai đứa chơi vui nhé.

Thần Gary lo sợ.Khi ông chạm vào Reven,ông cảm thấy một nguồn sức mạnh khủng khiếp,mạnh hơn cả sức mạnh của ông và thần Shiva hợp lại nữa.Không lẽ lời tiên tri là thật?

_Chào Reven.

_Chào Oscan.Bạn biết bắn cung chứ

_Dĩ nhiên.

_Chúng ta thi không?

_Tuyệt!Mình chỉ đợi có thể thôi.

_Vậy chúng ta đến sân tập đi.

_Ừm!

Vừa gặp nhau,hai đứa trẻ đã tỏ ra rất hợp ý.Hai đứa trẻ mà số phận đã gắn định mệnh của chúng với một truyền thuyết bí hùng...

(to be continued)

8. Chương 8

Phập!

_Chà,ngay giữa hồng tâm.Bạn bắn giỏi thật Oscan nhỉ.

_Thường thôi.Đến bạn đấy.

Phập!Mũi tên thứ nhất bị chệch đôi.

_Woa,Reven,bạn giỏi quá.Làm mũi tên của mình bị chệch đôi rồi.

_Thường thôi.Đến bạn.

_Thôi không thi nữa.Thế nào cũng thua!

_Hi,nhặt chí nhanh thế?Chà,đến giờ mình phải học với bố rồi.Cậu đi cùng mình chứ?

_Ừ.

Hai đứa trẻ bước nhanh đến chính điện phía tây,nơi chỉ dành riêng cho việc tập luyện phép thuật.

_Đúng giờ nhỉ,con gái.Oscan,cháu muốn tập chung với Reven không? -

Anh vừa hỏi vừa khoác bộ áo choàng đen lên áo giáp.

_Dạ không ạ,cháu chỉ muốn xem thôi.

_Thế cũng được.Reven,chuẩn bị xong chưa con gái?

_Dạ rồi ạ. - Reven bước ra cùng bộ giáp trắng cùng áo khoác trắng bay trong gió.

_Nào,con còn nhớ những gì ta dạy con lần trước chứ?

_Sao lại không ạ? - Vừa dứt lời,cô bé phẩy nhẹ bàn tay.

Àm!Vách “núi đá” giờ đây chỉ còn là một “đồng đá” trước cường lực của Reven.

_Giỏi..giỏi lắm..

Chính anh cũng không hiểu tại sao con bé lại giỏi đến thế trước những phép thuật hủy diệt.Hôm qua chỉ dạy nó dùng phép thuật đập vỡ tảng đá,hôm nay nó đã phá được cả núi đá.Một sức mạnh tuyệt vời!Nhưng là tốt hay xấu?

_Con còn nhớ cách hồi phục một thứ đã bị hủy chứ?

_Dạ dĩ nhiên là còn.Nhưng mà to thế này thì..không biết được không nhỉ? - Dứt lời,Reven lại vẫy tay.Núi đá đã phục hồi một nửa lại như lúc đầu.

_Thế này là tốt lắm rồi.Cần tập luyện thêm thôi.Hôm nay tập kiếm.Nào,rút kiếm ra!

_Vâng!

Choeng choeng!Tiếng kiếm va vào nhau nghe như điệu nhạc lạnh lùng.Hai thân hình nhanh nhẹn tránh đường kiếm của nhau,trông như một điệu múa.Cuộc đấu kiếm diễn ra càng ngày càng nhanh.Bây giờ,chỉ cần một sơ hở nhỏ thôi,thắng thua sẽ được quyết định.

Choeng!Thanh kiếm của Reven rơi xuống.Anh dừng lại,thở hổn hển.Trình độ kiếm thuật của con bé tiến bộ quá nhanh!Chỉ vài tuần nữa nó sẽ dễ dàng đánh bại anh..

_Hic,đau quá.Bố sao lại dùng đòn đó với con,bố chưa dạy con mà!

_O..Vậy à?Bố sẽ dạy con lần tới,được chưa nào.Hôm nay bố sẽ dạy con cách triệu tập linh thú.

_Linh thú?Tuyệt quá!

_Này,không dễ đâu nhé nhóc!

_Dạy cho con đi mà!

_Ừ.Được rồi.Tập trung tinh thần.Nghĩ về việc muốn gọi linh thú,sau đó tập trung tất cả sức mạnh tâm linh....-Anh chưa nói hết câu thì..

Xoẹt! Một tia sáng lóe lên. Sau đó là một con kỳ lân tuyệt đẹp! Con linh thú đầu tiên của Reven!

Khó tin. Đến anh cũng không thể gọi linh thú ngay từ lần đầu tiên.

Con linh thú khụy chân cúi chào chủ nhân của mình.

_Ồi, nó đẹp quá. Và cũng thật đáng yêu. - Reven thốt lên

_Chủ nhân gọi tôi có việc gì ạ?

_A, nó còn biết nói nữa. Tuyệt thật.

_Con giỏi lắm Reven. Linh thú biết nói chứng tỏ sức mạnh tâm linh của con rất tốt.

_Cảm ơn bố ạ.

_Linh thú, cho lui.

_Tôi chỉ nghe lệnh chủ nhân.

_Hả?

_Linh thú, cho lui-Reven ra lệnh.

_Tuân lệnh chủ nhân.

Con kỳ lân biến mất. Andre rất ngạc nhiên. Con linh thú này đúng là rất tuyệt. Cũng là do sức mạnh tâm linh của chủ nhân. Chà, hổ phụ sinh hổ tử...

_Bạn giỏi quá, Reven à.

_Giỏi gì đâu, chẳng qua là nhờ tập luyện thôi.

_Mình cũng muốn học với bố bạn, được không?

_Dĩ nhiên là được, bố mình sẽ cho phép thôi!

(to be continued..)

9. Chương 9: Memory Cave_hang Ký Ức

Thời gian thấm thoắt trôi đi,giờ đây hai đứa trẻ khi nào đã khôn lớn,xinh đẹp và giỏi giang.Oscan và Reven tỏ ra rất hợp ý.Reven và Oscan kể với nhau tất cả mọi thứ.Chúng hoàn toàn tin tưởng vào nhau.

Cậu ấy thật đáng yêu.Chơi với nhau từ nhỏ,mình tin tưởng cậu ấy nhất.Tài năng của cậu ấy cũng chẳng kém gì mình.Mình hơn cậu ấy chỉ trong gang tấc thôi....

Cô ấy thật xinh đẹp,và thật tài giỏi.Bằng tuổi mình thôi mà cô ấy sử dụng binh khí giỏi không kém gì những chiến binh lão luyện.Mỗi lần cô ấy tập luyện,mái tóc vàng rực như ánh nắng mặt trời tung bay trong gió,trông cô ấy xinh đẹp quá.Mình tin tưởng cô ấy nhất...

_Reven à,đi đâu vậy?

_Đi chơi!Oscan đuổi kịp Reven không nào?

_Ồ,kịp chứ!

_Vậy bắt Reven đi!

Reven vụt chạy đi.Thân hình bé nhỏ của nàng di chuyển nhanh như một chú sóc.

_Oái,Reven đợi với!

_Đợi để Oscan bắt à,không đợi đâu!

Reven đã bỏ khá xa Oscan.Bây giờ thì Oscan không thể thấy Reven ở đâu nữa.Reven vẫn chạy tiếp,và cô lạc vào một hang động lớn.Vốn tò mò,cô đi sâu thêm vào bên trong mà không hề biết bên trong có cái gì.

Có một cửa hang nữa ở sâu trong cái hang lớn.Trong ấy là gì nhỉ?

Vừa bước vào,một cảnh tượng tuyệt đẹp đập vào mắt Reven.Cả một vườn hoa hồng trắng.Và theo hương thơm thì đây là hoa hồng nữ hoàng,họ hàng của hoa hồng đế vương.Giữa vườn hoa là một cây sồi lớn,rất lớn.Dường như nó đã sống mấy trăm ngàn năm rồi vậy.Cô chạm nhẹ vào cây sồi thì...

Một thứ gì đó như dòng điện chạy qua người cô.Sau đó là những hình ảnh về cuộc tình của cha mẹ cô vào

hai mươi năm trước.Sau khi dòng hình ảnh chấm dứt,cô vẫn đứng sững sờ.Một hai phút sau,cô quỳ sụp xuống,hai tay ôm lấy mặt.

_Thật kinh khủng...Thế giới thần linh lại tàn ác đến thế sao?Chỉ vì ngăn cách thân phận và yêu nhau mà phải bị xử tử à?Khủng..khủng khiếp....

Oscan đã tìm được Reven.Anh bước đến gần cô.Anh chạm nhẹ vào cô.

_Reven,có chuyện gì thế?

Reven ôm chặt lấy Oscan,khóc nức nở.

_Reven?Em làm sao thế?Có chuyện gì vậy?!?

_Khủng khiếp..khủng khiếp..

_Bình tĩnh Reven,kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra nào.Bình tĩnh.

Reven cố gắng bình tĩnh lại,rồi kể lại cho Oscan nghe mình đã thấy những gì.Lúc này thì chính Oscan cũng giật mình.

_Bố chưa bao giờ kể cho anh nghe chuyện này cả.Họ giấu chúng ta để làm gì?Tốt nhất em hãy hỏi bác Andre thử xem,còn anh sẽ hỏi bố anh.Chắc chắn trong chuyện này họ là người biết rõ nhất.

_Ừm..

Reven trở về nhà.Cô gặp cha mình đang ngồi thổi sao dưới tán cây ô-liu như mọi khi,thói quen khi xưa của ông.

_Cha..con muốn hỏi..

_Gì hả con gái?

_Con muốn hỏi nguồn gốc của con.Tại sao sau lưng con lại có hai đôi cánh?Tại sao bố mẹ cũng là thần linh mà không sống ở thượng giới?Tại sao?-Giọng cô đang ngập ngừng bỗng trở nên dứt khoát.

Anh bỗng giật mình.Tại sao con gái anh lại biết chuyện mà anh đã giữ kín trong suốt bao năm nay?

_Làm sao con biết?

_Con đã vào một cái hang rộng có một vườn hoa hồng nữ hoàng và một cây sồi rất lớn.Con vừa chạm vào cây sồi thì...

_Đó là hang ký ức.Con đã biết thì cha cũng không giấu gì nữa.

Anh kể toàn bộ câu chuyện cho Reven nghe.

_Vậy ra con là cháu ngoại của thần Arex à.

_Đúng.

_Vậy thì con cảm giận nguồn gốc này.

_Tại sao?

_Vì con không có người ông đã phản bội con gái mình khi cô ta đang mang trong người đứa cháu ruột của ông.

_Con thông minh lắm Reven.Con có biết tuổi thơ của cha như thế nào không?

Anh kể lại tuổi thơ mệt mỏi của mình cùng những hình ảnh bầy quỷ gào thét đằng sau những song sắt ảm buồn đòi tự do.

_Ta hận tất cả thần linh,dĩ nhiên trừ mẹ con và bác Gary của con.

_Vậy thì con cũng thế. - Sau đó cô bỏ đi.

Con gái anh đã trưởng thành rồi. Nó thông minh và nhận thức được tất cả những gì nó cần làm và sẽ làm.Chẳng bao lâu nữa,thế giới thần linh sẽ sụp đổ trước sức mạnh bất khả chiến bại của nó...

(to be continued)

—

10. Chương 10: Kẻ Soán Ngôi

Reven ngồi cạnh dòng suối,suy nghĩ về chuyện của cha mẹ mình.

Mình là một kẻ nửa thần nửa quỷ à?Mình là cháu ngoại của thần Arex ư?Không tưởng.Mình không muốn chấp nhận nó.Mình muốn cắt đứt quan hệ với thế giới thần linh...Mình không muốn có dòng máu thần linh chảy trong huyết quản...Không muốn...

Nước mắt nàng chảy xuống,hòa quyện cùng dòng suối mát trong.Bất chợt,nàng nghĩ:

Phải tiêu diệt thế giới thần linh.

Đến lúc rồi...Con quỷ phải thức dậy...Nước mắt thiên thần đã rơi xuống...Thiên thần muốn từ bỏ nguồn gốc thần linh...Đến lúc rồi...

Những áng mây trôi lững lờ bỗng nhiên bị màn đêm nuốt chửng.Bầu trời khoác lên tấm áo đen u ám.Cô gái xinh đẹp ngồi cạnh dòng suối,chỉ một phút trước còn mặc bộ áo choàng trắng muốt thanh khiết,nay đã trở thành bộ giáp trận đen tuyền.Ánh mắt nàng giờ đây đầy hận thù.Sức mạnh của nàng giờ đã lên đến đỉnh điểm.Con gái của những kẻ bị ruồng bỏ đã quay lại báo thù...

Một tình yêu vượt trên rào cản thân phận,đã suýt bị hủy diệt bởi những cái gọi là “nguyên tắc” hay “luật lệ”.Bây giờ chính những thứ đó đã đưa thế giới thần linh vào vực thẳm....

_Triệu tập linh thú.Gọi kỳ lân.

Một con ngựa có cánh vào sừng,trước kia mặc bộ áo trắng thanh khiết,nay cũng khoác lên mình bộ áo đen tuyền.

_Chủ nhân gọi tôi có chuyện gì ạ.

_Hôm nay chúng ta có nhiều việc phải làm đấy.Phi nhanh lên đến cung điện các thần linh nào Hắc Kỳ Lân.

_Tuân lệnh.

Trong lúc đó,tại cung điện của thần Gary...

_Mọi chuyện ra là thế.Cha không muốn lời tiên tri thành sự thật nên đã cứu họ chứ gì.

_Đúng.

_Thế thì tại sao cha lại nói với thần Arex về chuyện của họ?

_Lúc ấy,cha nghĩ trước sau gì ông ta cũng biết nên đã nói.

Bỗng nhiên,mây đen vần vũ kéo đến.Thế giới thần linh lúc nào cũng sáng rực ánh mặt trời kia mà?Có chuyện...

_Có chuyện gì vậy?

_Oscan,ta đã lầm.Định mệnh không thể thay đổi.Lời tiên tri đã thành sự thật...

_Cha nói gì cơ?Nghĩa là...

_Thiên thần đã trở thành ác quỷ.Thế giới thần linh sẽ rơi xuống vực sâu tăm tối,nhường chỗ cho đế chế bóng đêm.Hết rồi...

_Làm sao có thể chứ?Cô ấy không thể là quỷ!

Cung điện thần linh,nơi các vị thần ngày đêm mở tiệc...

Choang!Cửa kính phía đông vỡ nát.Choang!Choang!Tất cả các cửa kính còn lại đồng loạt vỡ vụn.Các vị thần ai cũng đều lo sợ.Trông họ bây giờ cứ như ong vỡ tổ.Trong lúc hỗn loạn đó,một con kỳ lân đen, trên lưng là một cô gái xinh đẹp không thể tả,nhưng mang khí khái của tử thần phá sập cổng chính.Khuôn mặt của cô ta có nét gì đó giống với một nữ thần đã bị xem như chết rồi từ 20 năm trước.Con kỳ lân bước đi thật chậm rãi trong cảnh hỗn loạn.Một mũi tên bay tới.Crack!Mũi tên gãy làm đôi.Một vị thần tay cầm cung tên,nhìn lên Reven,hỏi bằng một giọng xác xược:

_Mi là ai mà dám vào đây?

Cô gái nhìn ông ta bằng một giọng nói sắc như dao.Cô lên tiếng,một giọng nói sao trong trẻo quá,mà sao cũng lạnh lùng quá.

_Nghe cho kỹ nhé... - Bất giác,ông ta bị nhấc bổng khỏi mặt đất bởi bàn tay trắng hồng của cô gái.

_Ta là...-Cô nắm bàn tay mình lại chặt hơn,ông ta rên lên.

_Kể soán ngôi -Cổ họng ông ta bị bóp nát.Máu văng tung toé.Mọi người run sợ.Còn cô mỉm cười....

(to be continued)

11. Chương 11: Binh Đoàn Bóng Tối

Cung điện thần linh giờ đây chỉ còn là một đồng đồ nát,máu văng tung tóe xung quanh,những oan hồn bay khắp nơi.Reven đã thẩm sát toàn bộ những kẻ xấu số có mặt tại buổi tiệc hôm ấy,chỉ tha mạng cho một người,mà được tha mạng chỉ đủ để chuyển một tin quan trọng cho thần Shiva,đang hưởng lạc thú tại lâu đài của mình mà không hề hay biết đến những chuyện đã và đang xảy ra...

_Thần..thần Shiva...

_Có chuyện gì thế?

_Một cô gái,tự..tự xưng là kẻ...kẻ soán ngôi...đã..phá nát cung điện thần linh..cô ta tha mạng cho thần..để..để thần nói lại với ngài rằng...

_Mi..mi nói cái gì hử?Kẻ nào cả gan dám làm thế?Nói tiếp đi!

_...nói lại với ngài rằng...rằng..cô ta cho ngài hai tuần..để chuẩn bị binh lực..vì hai tuần nữa cô ta sẽ tấn..tấn công...cô ta bảo rằng..ngài hãy chuẩn bị binh lực thật kỹ vì..vì cô ta không muốn thắng quá dễ dàng..

Nói xong,anh gục xuống,tất thở.Một oan hồn nữa bay lên...

Reven,sau khi chơi xong trò chơi tàn phá của mình,liền ra lệnh cho hắc kỳ lân:

_Lao thẳng đến quần đảo Rakia.

_Nhưng,chủ nhân,đó là nơi giam giữ những con quái vật nguy hiểm nhất thời đại này.Chủ nhân đến đó làm gì?

_Rồi cậu sẽ biết thôi.Đi thôi.

_Tuân lệnh.

Quần đảo Rakia,nơi không một ai dám bén mảng đến.Nơi giam giữ những con quỷ hung ác và bất trị nhất...

Reven phá vỡ các chấn song nhốt quỷ vương và các tùy tùng của nó.Tên quỷ vương đã từng có một trận đại chiến với các vị thần linh,và đã bị thần Shiva bắt nhốt tại đây.Những con quỷ được trả lại tự do,vui

sống tốt độ.Nhưng chúng là quỷ,mà quỷ thì không biết phân biệt phải trái.Một con ác thú nhảy đến,vồ lấy Reven,kẻ đã giải thoát chúng,nhưng...

Xoẹt!

Một ánh sáng lóe lên.Con quỷ nằm sóng xoài dưới đất,đôi mắt mở to thất thần,máu lênh láng xung quanh.

_Còn kẻ nào muốn được như thế nữa không? - Giọng nói sắc lạnh của Reven vang lên.

Một toán quỷ khác xông vào.

_Bất trị.Đã thế thì...

Vù!Nàng nhảy lên.Và khi nàng nhẹ nhàng tiếp đất thì,những con quỷ đằng sau nàng đã chịu chung số phận với con quỷ đầu tiên.

_Còn không?Ta đang muốn ngửi mùi máu tanh đây.

Những con quỷ còn lại chỉ biết nhìn nhau.Nàng quay đi.Quỷ vương cầm thanh kiếm to lớn bỏ xuống.Hắn không muốn chịu dưới quyền của một cô gái.

Keng!

Một thanh gươm khác đã chặn lại đường kiếm của hắn.Nàng chỉ cầm thanh kiếm ấy bằng một tay.Đôi mắt nhìn tên quỷ vương.

Trời ơi!Đôi mắt này...Đôi mắt chứa đầy căm thù,phẫn nộ,nhưng cũng chất chứa không biết bao nhiêu nỗi buồn.Đôi mắt cứ như nhìn xuyên tâm tư người khác..Đây là đôi mắt của một vị vua...Không thể..

Hắn buông rơi thanh kiếm,đôi mắt thẳng thốt nhìn Reven.Hắn quỳ xuống.

_Vạn tuế nữ vương.-Giọng nói của hắn bây giờ tỏ rõ hắn đã thần phục Reven.

_Tốt.Còn các người,không phục à?

Đôi mắt sắc như dao lướt nhìn bọn quỷ.Ánh mắt ấy lướt đến đâu,bọn quỷ nhất tề quỳ sụp xuống đến đó.

_Ta là kẻ thống lãnh mới của các người.Binh đoàn bóng tối,chuẩn bị đi.Không lâu nữa đâu,toàn bộ thế giới

này sẽ là của chúng ta!

__Vạn tuế nữ vương!Vạn tuế nữ vương! -Bọn quỷ hô lên.

Binh đoàn bóng tối...Một binh đoàn gồm tất cả những con quỷ hung ác,bất trị với sức mạnh khủng khiếp...Cầm đầu chúng là một nữ thần “Bất khả chiến bại” và một tên quỷ vương đã từng làm mưa làm gió ở thế giới thần linh...Tương lai u ám...

(to be continued)

—

12. Chương 12: Đại Chiến(1)

__Không ngờ chủ nhân thông minh đến thế.Thế này thì phần thắng nằm chắc trong tay chúng ta.

__Đừng chủ quan chứ.Shiva không phải là tay vừa đâu.

__Với tài năng của chủ nhân thì Shiva chả là cái đinh gì cả.Chủ nhân đừng lo.

__Còn Arex nữa.Dù gì ông ta cũng là một đại tướng quân lừng lẫy danh tiếng.Lần này khó xơi đây.

__Chủ nhân quên rằng chúng ta còn có Gajira,kẻ đã từng một lần làm mưa làm gió ở thế giới thần linh à?Còn các linh thú nữa.Với sức mạnh đó thì chúng ta cầm chắc chiến thắng trong tay.

__Cậu có lý....

Chỉ còn vài ngày nữa,Reven và Shiva sẽ đại chiến.Sao cô còn lo lắng nhỉ?Cô đã tập hợp được một binh đoàn với sức mạnh vô song.Cô đã thu phục được tên quỷ vương đã từng xưng bá thiên hạ.Cô đã có tất cả những gì cô cần để chiến thắng.Vậy tại sao tâm trạng cô vẫn còn bất an?...

Thần Shiva lo sợ.Thực sự lo sợ.Kẻ nào lại đủ sức phá được cung điện các thần linh?Nơi đây trông chỉ như một tòa lâu đài bình thường,nhưng khắp nơi đều có kết giới thần thánh vô cùng vững chắc,không một phép thuật nào có thể làm hại nó.Vậy kẻ nào đủ sức phá vỡ các kết giới đó?Sức mạnh quả thật không tưởng.Kẻ đó dám ngang nhiên tuyên chiến với Shiva này,quả thật không phải vừa.Nhưng ông lo gì chứ,ông đã từng bắt nhốt được Đại Quỷ Vương cơ mà.Kẻ này chắc gì đã có sức mạnh được như hắn?Bất an....

Cái ngày ấy đã đến....Cái ngày mà số phận đã định cho thế giới thần linh phải rơi xuống vực thẳm..

Những con quỷ đang thèm khát được ngửi mùi máu lạnh, được nếm mùi máu nóng. Chúng đứng đó, chờ đợi mệnh lệnh của kẻ thống lãnh.

_Hỡi binh đoàn bóng tối, các ngươi đã bị các vị thần nhốt hàng trăm năm trong những chiếc cũi ếm bùa. Giờ phút trả thù đã điểm! Hãy tràn ra, hủy diệt tất cả những thứ cản đường chúng ta! Thế giới này là của chúng ta!

_Chiến thắng! Chiến thắng! - Những con quỷ nghe lời nói ấy, càng tăng thêm ý chí chiến đấu.

_Gajira, cậu lại được đánh chiếm thế giới thần linh một lần nữa đấy. Hãy chiến đấu hết sức mình nhé! - Cô nhẹ nhàng nói với Quỷ Vương.

_Vâng thưa nữ vương, thần sẽ không để người phải thất vọng.

_Được rồi! Triệu tập tất cả linh thú!

Những con thú như từ trong không khí hiện ra. Mỗi chúng đều có một sức mạnh riêng biệt. Nhưng đều vô cùng mạnh mẽ.

_Kính chào chủ nhân! Chúng tôi sẵn sàng đợi lệnh! - Chúng đồng thanh nói.

_Tốt. Hỏa sói, chỉ huy binh đoàn tấn công phía tây. Hắc long tập trung tấn công phía bắc. Phía nam ta giao cho mi, hắc phụng. Công phía đông, đích thân ta và hắc kỳ lân sẽ chỉ huy.

_Tuân lệnh chủ nhân. - Các linh thú nghe theo lệnh của chủ nhân, tản ra các hướng để chuẩn bị tấn công...

Cùng lúc ấy...

_Arex, ông sẵn sàng chưa? Đối thủ lần này của chúng ta mạnh lắm đấy.

_Dĩ nhiên thưa thần Shiva. Tôi đã thật sự sẵn sàng cho trận chiến này.

_Tốt lắm. Hỡi các chiến binh tinh nhuệ, mọi người đã sẵn sàng chưa?

_Sẵn sàng đợi lệnh! - Binh đoàn hô lên, những thanh kiếm to lớn đưa lên trên không trung.

_Được lắm. Cho lệnh thả toàn bộ rồng thiêng và phụng hoàng ra. Trận này ta nhất định phải quyết thắng!

Những con rồng thiêng tu luyện ngàn năm...Những con phụng hoàng bất tử...Những con thú mạnh nhất thế giới thần linh,chưa một lần được thả ra...

Thần Shiva rõ ràng dự đoán được đối thủ của mình mạnh đến mức nào.Trận này ai thắng ai?Và tại sao?

(to be continued...)

13. Chương 13: Đại Chiến(cont)

_Tấn công!!!!

Hai binh đoàn với ý chí chiến thắng ngút trời lao vào cuộc chiến.Keng!Xoảng!Tiếng binh khí va vào nhau nghe như khúc nhạc của tử thần.Bịch!Một kỵ sĩ ngã ngựa.Bịch!Một con quỷ ngã xuống.Máu đổ...

_Xin chào ngài,tướng quân Arex.

Cô và Arex,ông ngoại của mình đã chạm mặt.Hai đôi mắt đầy sát khí như dán chặt vào nhau.Thăm dò?...

_Ông còn nhớ thế kiếm này chứ?

Dứt lời,cô tung ra một chiêu kiếm liên hoàn.Thần Arex tuy kịp chống đỡ nhưng máu ông cũng đã đổ không ít.

_Trời..Đây..đây là..Không thể..

Ánh mắt ông giờ đây mất hẳn bình tĩnh.Nó đầy sự hoảng sợ,trộn lẫn sự bất ngờ...

_Để vương kiếm,tuyệt chiêu của con gái ông đấy.Chẳng lẽ ông không nhớ à?Cũng phải,vì đối với ông thì làm gì có đứa con gái ấy.

Giọng nói cô lộ rõ vẻ u buồn.Xoẹt xoẹt xoẹt!Tiếng kiếm xé gió,nghe sao nhẹ nhàng quá mà cũng đáng sợ quá.Người thần Arex giờ đây đầy những vết thương.Ông ngược nhìn Reven,rồi ông gục xuống.

_Tôi không giết ông đâu.Vì ít nhiều gì trong huyết quản của tôi cũng có dòng máu của ông.Bạch mã,chăm sóc chủ mi cho tốt nhé.

Cô đưa ông lên con ngựa trắng trung thành từ bao năm của ông.Cô đưa tay vuốt nhẹ chiếc bờm xinh đẹp của con vật.Nó biến mất.

_Chủ nhân, không lẽ chủ nhân đưa ông ta đến...-Hắc kỳ lân lên tiếng.

_Ừ. Ta muốn ông ta gặp lại mẹ. Để xem ông ta sẽ phải hối tiếc đến mức nào khi phản bội lại bà. -Cô nhỏn cười. Nụ cười chất chứa nỗi buồn xa xăm.

_Chủ nhân...

_Thôi, phải trợ giúp hắc long và hắc phụng thôi. Rồng thiêng và phụng hoàng không phải tay vừa đâu. Gajira, ta giao chỗ này lại cho anh. Cố giữ vững, ta sẽ quay lại yểm trợ cho cậu sau.

_Nữ vương, xin người cứ yên tâm.

Nói rồi cô lao đi. Binh đoàn hắc long đã hao tổn không ít vì đòn tấn công của binh đoàn rồng thiêng. Nhưng rồng thiêng cũng chẳng khá hơn gì, chúng gục ngã la liệt trên mặt đất.

_Tránh ra, hắc long! -Cô hét lên.

Ầm! Một tia sét với sức mạnh kinh hồn giáng vào rồng thiêng. Chúng gục xuống, rồi lại đứng lên. Nhưng đôi mắt của chúng... gần như vô hồn. Chúng quỳ xuống trước Reven. Binh đoàn rồng thiêng đã bị thu phục.

_Toán này xem như xong, hắc long, nhập chúng vào binh đoàn của cậu đi. Chúng không vô dụng chút nào đâu.

Trong lúc ấy ở phía nam, hắc phụng toàn thân rướm máu vì những đòn quyết tử của phụng hoàng. Nhưng bọn phụng hoàng cũng gần như kiệt sức.

_Một quá hả, hắc phụng? Cậu nghỉ được rồi đấy. Bọn này để ta.

_Chủ.. chủ nhân... Cẩn thận...

_Ko phải lo cho ta. Nghỉ ngơi đi. -Cô mỉm cười với hắc phụng.

Bọn phụng hoàng hoang mang. Dích thân Reven quyết đấu với chúng. Làm sao đây?

_Nào, bọn mi còn đợi gì nữa chứ? Tấn công đi. Ta chấp tất cả chúng bay.

Vèo! Tất cả những con phụng hoàng còn sức lao thẳng vào tấn công kẻ địch. Quá mạnh.

Mỉm cười.

Lạnh băng.

Biến mất.

Phịch!

Rơi xuống.

Bại trận.

Một chiêu nhẹ nhàng,phụng hoàng rơi xuống,nằm im lìm.Chúng không chết.Chúng bắt tử mà.Cô sờ nhẹ lên bộ lông nhuộm máu của chúng.Chúng cảm thấy thật thanh thản.Và rồi...

Xoẹt!Một tia sáng lóe lên.Bộ lông chúng bây giờ trở thành màu đen,đen tuyền.Đôi cánh rực lửa giờ đây cũng chuyển thành màu đen.Chúng bây giờ hoàn toàn trở thành một phần của binh đoàn bóng tối...

_Trận này chúng ta gần như thắng rồi.Hắc phụng,phụng hoàng bây giờ thuộc binh đoàn của cậu.Chỉ huy cho tốt nhé.

_Tuân lệnh chủ nhân.

Ầm!Ầm!Keng keng!

Phía đông rực lên một tia sét hủy diệt.Thần Shiva đã vào cuộc.

_Ôi trời,ta quên mất Shiva.Trở về yểm trợ Gajira thôi.Nhanh!

Phập!Thanh gươm của thần Shiva cắm vào tay Gajira.

_Chúng ta lại gặp nhau.-Gajira nói.

_Và ta lại thắng ngươi -Thần Shiva mỉm cười ngạo nghễ.

Thanh gươm sắp đâm vào Gajira thì...

Keng!Thanh gươm của Shiva rơi xuống.

_Đối thủ của mi là ta,Shiva.-Cô tức giận nói.

_Ồ,ra đối thủ của ta đây à.Để xem ta hầu mi được bao lâu nhé.Ta không tin không hầu nổi mi ba phút.

Thần Shiva vẫn ngạo nghễ như thế.Khinh địch.Quá khinh địch.

_Không sao chứ Gajira?Đưa tay cậu đây.-Cô sờ lên vết thương còn đang rỉ máu của Gajira.Kì lạ thay,cô vừa chạm vào,vết thương đã biến mất.

_Này!Đối thủ của mi ở đây này!Vào cuộc đi chứ!Ta không kiên nhẫn đâu!-Shiva bực bội vì bị xem thường.

Cô quay lại nhìn Shiva.Đôi mắt cô giờ đây đầy sát khí,uất hận,phẫn nộ.Chỉ một giây trước,đôi mắt ấy rất dịu dàng,giờ đây...Thần Shiva lùi lại.Ông choáng váng trước khí khái của Reven.Khủng khiếp.

_Ba phút chứ gì?Ba phút thì ba phút.Ta giữ lời lắm đấy-Cô lạnh lùng đáp trả.

_Bắt đầu đi!

Keng!Hai thanh kiếm va vào nhau.Hai hình dáng nhẹ nhàng thanh thoát nhảy tránh đường kiếm của nhau.

_Hai phút rồi đấy Shiva.Chuẩn bị đi.

Keng!Xoảng!Thanh kiếm của Shiva bị hất tung.

Xoẹt!

Lóa sáng.

Tê buốt.

Đau.

Shiva gục ngã.Ông đã quá khinh địch.Ông bại rồi.Bại thật rồi...

_Ba phút.Ta giữ lời mà.

_Chủ nhân,toàn bộ binh lực thần linh bại hết rồi!Chúng ta toàn thắng rồi!-

Hỏa sói chạy đến,vui mừng báo tin cho Reven.

_Ừ,tốt lắm.Đúng lúc ta vừa giải quyết xong tên này.Hỏa sói,cậu giải hấn xuống nhà ngục ở đảo Rakia đi.Nhốt hấn lại và phong ấn thật chặt nhé.Hắc phụng,đưa vài chú phụng hoàng theo để canh chừng hấn.Hắc long,đưa vài con rồng thiêng theo luôn đi.

_Tuân lệnh.-Những con linh thú biến mất,mang theo thần Shiva.

Thắng rồi.Cô thắng rồi.Thế giới này giờ đây là của cô.Tuyệt quá.Thở dài nhẹ nhõm...

_Đại thắng rồi!Đại thắng!Vạn tuế nữ vương!Nữ vương muôn năm.-Binh đoàn quỷ hô hào đầy khí thế.Chiến thắng này góp thêm niềm tin của chúng đối với vị nữ vương mới này.

_Hỡi các binhđoàn bóng tối,các người đã chiến đấu hết mình.Bây giờ,thế giới là của chúng ta!

_Nữ vương muôn năm!Thế giới bóng tối muôn năm!

(to be continued)

14. Chương 14: Tears__nước Mắt

_Nữ vương,ngài đã cứu mạng tôi.Gajira này nguyện trung thành với người cho đến chết.

_Này,ta chưa muốn cậu chết đâu.Đừng nói thế chứ.-Cô nhoẻn cười.

_Nữ vương...

_Thôi cậu đi nghỉ đi.Trận chiến vừa rồi làm chúng ta hao tổn quá nhiều sức lực.

_Vâng.

Mệt...Mệt quá...Ta làm sao thế này?...Mọi thứ quay cuồng...Kiệt sức...

Phịch!Cô ngất đi.

_Nữ vương!Người làm sao thế?Nữ vương...

Mọi thứ nhòe đi.Tối đen.Giọng nói của Gajira văng vẳng...

Tối quá.Ta đang ở đâu?Nơi này là nơi nào?Im lặng quá.Những lần thế này đều có Oscan bên cạnh.Ồi,Oscan...Đôi mắt xinh đẹp hé mở.

_Nữ vương,người không sao chứ?

Bên cạnh cô là Gajira,hắc kỳ lân và tất cả linh thú.Tất cả trông đều rất lo lắng.Gajira mồ hôi nhễ nhại,lo lắng hỏi:

_Nữ vương,người có sao không?Chúng thần lo quá.

_Ta không sao.Mọi người đừng quá bận tâm.-Cô yếu ớt trả lời

_Vậy chúng thần không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa.-Hắc kỳ lân nói.

Tất cả lui ra hết.Trong phòng chỉ còn lại một mình Reven.

Đi hết rồi.

Một mình.

Cô đọc.

Buồn.

Tại sao lại buồn chứ?Ta đã có cả thế giới.Ta đã có tất cả những gì ta muốn có,sao ta lại buồn?Ta rất vui.Rất vui...

Tong.

Nước mắt nhỏ xuống.

Sao lại khóc?Từ nhỏ mẹ đã dạy ta không được khóc.Không khóc.Ta không khóc...

Tong.

Một giọt nước mắt nữa nhỏ xuống.

Không khóc...

Tong.

Lại một giọt.

Nhớ.

Nhớ người ấy.

Nhớ lắm.

Người ấy đâu?

Sao không tới gặp ta?

Đau.

Nước mắt tuôn trào.

_Ôi...Oscan..Anh ở đâu?Anh có biết em nhớ anh lắm không?Tại sao anh không ra trận?Nếu anh mà giết em khi ấy,có lẽ còn dễ chịu hơn,anh biết không?!?

Thốt lên.

Ích gì?

Người ấy đang ở xa lắm.

Xa lắm...

Một đôi mắt buồn bã đang nhìn cô.Cô không hề biết có một người đứng đằng sau cánh cửa,nhìn cô.Người ấy buồn.Cô buồn,người ấy cũng buồn.Người ấy muốn nhảy xổ ra ôm chầm lấy cô,thét lên rằng người ấy yêu

cô lắm. Người ấy không thể. Người ấy chỉ biết đứng nhìn, đứng nhìn cô đau khổ.

Đau.

Như dao cứa trong lòng.

Yêu thầm lặng.

Trái tim cô đã thuộc về người khác rồi.

Chỉ có thể là cái bóng...

Cái bóng luôn bảo vệ cô...

Khóc.

Nước mắt rơi.

Ích gì?

Không khóc...

Nước mắt lại rơi.

Không được khóc...

Nước mắt tuôn rơi.

Thầm lặng...

Yêu thầm lặng..

(to be continued)

—

15. Chương 15

Tại quần đảo của thần Gary...

_Andre à, anh phải nói cho em biết con bé ở đâu chứ?

_Anh nói rồi, con bé đang đi làm việc nó cần làm. Con gái chúng ta đã trưởng thành rồi em ạ.

_Vâng.

Cộp. Cộp. Tiếng vó ngựa. Nơi này từ trước đến giờ làm gì có ngựa!?!

Một con ngựa bước đến. Trên lưng nó là một người, một người bị thương. Người con ngựa loang lổ máu.

_Em ra xem thử xem. Con ngựa mà tới được đây, chắc hẳn có người đưa nó đến.

_Vâng.

_Thế nào? Ai thế?

_Trời! Trời ơi... Cha!

_Cái gì? Ai cơ?

_Cha! Là cha! Arex!

Anh phì cười. Đây là trò của Reven chứ chẳng ai. Con bé này láu lỉnh thật. “Một món quà cho cha, một bát ngờ cho mẹ.” Anh muốn được thấy ông ta bị thương nặng như thế này từ lâu lắm rồi. Thật là...

_Cha bị thương nặng lắm. Em phải chăm sóc ông. Anh lo cho con ngựa nhé.

_Ừ.

Con bạch mã bước từng bước chậm rãi đến chỗ anh. Nó biết anh là ai. Cái ánh mắt ấy, không khác chút nào với kẻ đã làm chủ nó bị thương...

Ồi..Cái ánh mắt ấy...Cái hình dáng ấy...Đáng sợ...Ông tỉnh lại,thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ lẫm.Nơi này là đâu?

_Cha.Cha tỉnh rồi à.Sao cha bị thương nặng thế?Và làm sao cha đến được đây?

_Alex...Là con à?

Ông bật khóc.Con bé vẫn thế.Vẫn quan tâm đến ông,vẫn hay đặt nhiều câu hỏi,vẫn ân cần như thế.Tại sao ngày xưa ông lại phản bội nó?Ông không xứng đáng được nó gọi bằng “cha”.

_Cha,sao cha lại khóc?Có gì không vừa lòng cha à?

_Con đừng gọi ta bằng cha.Ta không xứng đáng cho con gọi ta bằng cha đâu.

_Không gọi bằng cha thì gọi bằng gì chứ.Cha trả lời con đi.Sao cha bị thương nặng thế?

_Một bài học.Con gái con thật là giỏi.Nó thật mạnh mẽ,y như con.

_Hả?Cha gặp Reven rồi à?Nó đang ở đâu thế cha?

_Nó đang là kẻ thống lĩnh thế giới.Lời tiên tri đã thành sự thật.

_Ôi trời...

_Đúng vậy.Nó đã làm được.-Anh lên tiếng.

_Andre!Vậy ra anh đã biết trước mọi chuyện à?-Ông thẳng thốt kêu lên.

_Đúng.Nó đã muốn làm thì không ai cản được nó.

_Bây giờ phải làm sao đây?Không thể để thế giới trong tay bọn quỷ được.

_Chỉ có một người có thể đánh bại nó.Nhưng hãy chờ xem.Cái gì đến nó sẽ đến...

Cung điện thần Gary...

_Tại sao cha lại nhốt con trong phòng chứ?!?Mở cửa ra!Con phải đi!

_Con không được đi!Chưa đến lúc đâu!

_Con phải đi!Không thể để cô ấy chìm sâu hơn vào tội lỗi nữa.Không thể để cô ấy hoàn toàn trở thành quỷ.Không thể!

_Chưa tới lúc!Con hãy ở trong đó đi!

Anh nhớ cô quá...Nhớ cái ánh mắt u buồn ấy...Nhớ mái tóc vàng rực rỡ ấy...Nhớ cái khuôn mặt xinh đẹp ấy...

Nhớ.

Buồn.

Còn là gì nữa chứ?

Có thể giờ đây cô đã quên anh...

Quên người bạn thời thơ ấu...

Quên tình yêu anh dành cho cô...

Có thể...

Có thể thôi...

Chỉ là có thể....

Nước mắt ứa ra...

Ứa ra...

(to be continued...)

16. Chương 16: Hội Ngộ(1)

Mơ à?Ồi chỉ là mơ...Sao lại có giấc mơ này chứ?Nó chỉ làm ta thêm buồn chán.Buồn...

Cộc cộc.

_Nữ vương ơi,có tin từ hắc phụng ạ.-Giọng Gajira vang lên.

_Vào đi.

Gajira,quỷ vương nay là nguyên soái của binh đoàn bóng tối,bước vào.

_Ồ...Thần xin nữ vương tha tội vì đã làm phiền nữ vương nghỉ ngơi.

_Không sao đâu.

_Ngài không sao thật chứ?

_Thật.Sao thế?

Có chuyện gì ư?Sao Gajira lại nói thế?

Cô bắt giác lấy tay sờ lên mặt mình.Cô cảm nhận được hai dòng nước đang chảy xuống từ hai khóe mắt.

Khóc?Ta khóc ư?

Cô dùng tay chùi vội dòng nước mắt rồi tiếp tục:

_À không có gì đâu.Có thể do ta thiếu ngủ thôi.Có tin gì thế?

_Ồ vâng.Hắc phụng báo rằng tại quần đảo của thần Gary hình như có biến cố.

_Ừm.Báo lại với hắc phụng rằng cứ bỏ qua.Nơi ấy không đáng ngại.

_Tuân lệnh-Nói rồi Gajira lui ra.

Tại sao ngài lại khóc?Có chuyện gì ư?Ta có nên hỏi không?

Những câu hỏi cứ liên tục nảy ra trong đầu Gajira.Nhưng hắn biết,không nên hỏi.Những chuyện vừa qua đã quá đủ để làm nữ vương mệt mỏi rồi...

Cung điện của thần Gary..

_Ồ yên đây thì được gì chứ!Ta phải đi gặp nàng thôi.Triệu linh thú!Gọi bạch kỳ mã!

_Chủ nhân gọi tôi có chuyện gì ạ?

_Đưa ta ra khỏi đây!Nhanh!

_Tuân lệnh!

Ầm!Con ngựa trắng dùng cái sừng vững chắc của mình húc đổ cánh cửa có kết giới ma thuật.

_Giỏi lắm.Giờ thì đưa ta tới cung điện bóng tối.

_Ồ...

_Sao?

_Nơi ấy có rất nhiều binh lính canh gác,thần không biết có đến được đó hay không nữa.

_Sao lại không?Cậu là bạch kỳ mã,linh thú giỏi nhất cơ mà!

_Vâng,tuân lệnh chủ nhân...

Xoẹt!bạch kỳ mã dùng phép dịch chuyển tức thời,phép thuật mà chỉ có linh thú mới sử dụng được...

Cung điện bóng tối...

_Chà,cậu giỏi lắm.

_Chủ nhân quá khen.

_Cho lui.Khi nào cần ta sẽ gọi cậu.

_Vâng.

Bạch kỳ mã biến mất.

Cô ấy đang ở đâu nhỉ? Có thể là ở chính điện chẳng? Không, nếu đến đó sẽ bị phát hiện mất. Có thể cô ấy đang ở phòng của nữ vương? Ta nên đến đó...

Khoác bộ chiến bào đen thẫm lên, trông cô thật xinh đẹp. Vẻ đẹp ấy chỉ còn thiếu một thứ: nụ cười. Trông cô thật lạnh lùng. Đôi mắt u buồn trông như chỉ chực trào ra nước mắt, nhưng ánh mắt vẫn không thiếu sự kiên nghị của một đấng quân vương. Bây giờ lẽ ra cô đang đi kiểm tra tình hình vương quốc, nhưng hôm nay, cô cảm thấy cái gì đó mách bảo cô phải ở lại đây để đợi một điều gì đó...

Một phép lạ?...

(to be continued)

—

17. Chương 17: Hội Ngộ(cont)

_Mi không được vào đây!

Ầm! Xoẹt! Bốp!

Vài chiêu nhỏ nhất, Oscan hạ được những con quỷ canh gác. Anh đang tiến gần hơn nữa đến với Reven.

Phải gặp được nàng.

Cạch.

_Ai?-Reven cất tiếng.

_Re..Reven..Là ta đây...Ta đây mà-Oscan thở dốc vì vui mừng. Cuối cùng thì anh cũng gặp được nàng.

_Ồi trời...Os..Oscan..Làm sao..làm sao anh đến được đây chứ?!?-Giọng nói Reven vừa vui mừng vừa lo lắng. Anh đến đây làm gì? Nếu binh lính mà phát hiện anh vào đây thì...

_Vì ta yêu nàng. Ta đã liều mạng đến đây để gặp nàng, nàng không muốn gặp ta ư?

Lòng Reven rối bời. Cô phải làm sao đây?

“Là chỉ huy thì không được hành động theo tình cảm.”

“Con gái, hãy nhớ lấy. Con không được có tình cảm khi đang ở trên cương vị một người chỉ huy.”

Câu nói của cha vang lên trong đầu. Cô quay lưng lại. Cô chỉ muốn ôm chầm lấy Oscan, nhưng cô không thể! Nếu cô làm thế, ý chí của cô sẽ lung lay. Không thể...

Oscan bước đến gần Reven. Anh hiểu cô đang nghĩ gì. Trên cương vị một “Nữ vương bóng tối”, chuyện tình cảm là hoàn toàn không thể có. Anh choàng tay lên người Reven, rồi ôm chặt cô vào lòng.

__Ta hiểu Reven. Ta hiểu đây có thể là lần cuối cùng ta và nàng được như thế này. Vì thế hãy nghe những lời nói sâu thẳm bên trong trái tim nàng. Ta yêu nàng, ta không hối hận khi liều mạng đến đây gặp nàng.

Reven quay lại, ôm chầm lấy Oscan, khóc nức nở. Trong vòng tay của anh, cô cảm thấy thật ấm áp, thật thanh thản...

__Tại sao bây giờ chàng mới đến?! Chàng có biết ta nhớ chàng lắm hay không?!? Tại sao?...

Ồi...Người đang ở trong vòng tay của ta là người được mệnh danh “Nữ hoàng bóng tối” đó sao? Nàng khóc như một đứa trẻ vậy....

__Ta thật có lỗi với nàng...Ta xin lỗi...Nàng cứ khóc đi, khóc một chút sẽ dễ chịu hơn.

__Không...không....

Cô rời khỏi vòng tay của anh. Khuôn mặt xinh đẹp giàn giụa nước mắt. Cô cảm thấy như trút được gánh nặng vậy, lòng cô thật nhẹ nhõm.

Cộp cộp.

__Chàng phải ra khỏi đây ngay. Hắc kỳ lân sắp đến rồi! Cậu ấy sẽ không để chàng yên đâu!

__Nhưng..

__Chàng đi ngay đi!

_Được,ta sẽ đi sau khi...

Nói rồi anh ôm chặt lấy cô và hôn lên đôi môi mềm mại của cô.Một nụ hôn nồng nàn tình yêu.

_Lần sau gặp lại, có thể chúng ta sẽ là kẻ thù. Tạm biệt Reven. Ta yêu nàng mãi mãi...

Anh trèo lên lưng bạch kỳ mã đã được gọi ra rồi biến mất...

_Tạm biệt Oscan,ta yêu chàng mãi mãi....

(to be continued...)

18. Chương 18: Hy Vọng Vẫn Còn

Quần đảo của thần Gary...

_Chúng ta cần phải làm một điều gì đó để ngăn con bé lại.Nếu không thảm họa sẽ xảy ra.Thế giới này không thể là của lũ quỷ được!-Cô lo lắng nói.

_Nhưng là làm gì cơ chứ?Chúng ta có quá ít người.Các vị thần sống sót thì không biết biệt tích ở đâu.Binh đoàn phụng hoàng và rồng thiêng lại bị thu phục hết.Tình thế chẳng có vẻ gì là tốt cho chúng ta cả.-Ông buồn bã trả lời.

_Tốt nhất là khỏi làm gì hết.Tôi nói rồi,chỉ có một người đủ khả năng hạ con bé,nhưng người đó chắc chắn sẽ không bao giờ hạ con bé.-Anh nói với giọng vô cảm.

_Anh à,em hiểu,nhưng thế giới không thể là của loài quỷ được.Nó sẽ trở thành địa ngục mất.

Anh không nói gì rồi bỏ đi.Hai người còn lại thì chỉ biết thở dài.Anh nói đúng.Tốt nhất là đừng làm gì hết,vì có muốn cũng có làm được gì đâu.Lực lượng âm binh hiện giờ quá mạnh mẽ....

_Làm gì mà thất vọng sớm thế?Vẫn còn hy vọng mà!Mọi người quên rằng vẫn còn có ta đó à?-Thần Gary bước vào,trông ông tuy có vẻ mệt mỏi,nhưng ánh mắt vẫn luôn ngời sáng.

_Ồ,thần Gary!Chúng tôi đang rất mong sự có mặt của ngài đây.Bây giờ chúng ta phải làm sao?Lực lượng âm binh thật quá mạnh!

_Ừm.Nhưng mọi người quên rằng vẫn còn các vị thần sống sót đó sao?Họ đang ở chỗ tôi đây!

_Hả?Ngài không đùa đấy chứ thần Gary?

_Không.Không hề.Họ sẽ đến đây nhanh thôi.Vả lại,tôi còn có một binh đoàn toàn những con linh thú với sức mạnh khủng khiếp,hy vọng không ít đâu.

_Đúng là còn hy vọng,nhưng chỉ là le lói.Binh đoàn rồng thiêng và binh đoàn phụng hoàng mạnh thế mà còn bị thu phục,linh thú của ngài...

_Linh thú của tôi mạnh hơn chúng nhiều,chẳng qua Shiva không bao giờ chịu chú ý đến điều đó cả.

_Ra thế.Lần này chúng ta phải thật kỹ lưỡng,vì đây là cơ hội cuối cùng.

_Ông nói đúng,Arex.

Tất cả họ đều hiểu,lần này họ chỉ có thể chiến thắng,nếu không thì cả thế giới sẽ trở thành địa ngục....

(to be continued...)

—

19. Chương 19

_Thần Gary,sao giờ này các vị thần vẫn chưa đến?-Cô sốt sắng hỏi.

_Đừng nóng nảy thế chứ Alex,kiên nhẫn một chút đi nào.

_Vâng.A,có phải họ đó không?-Cô chỉ tay lên bầu trời,nơi ấy bỗng xuất hiện một binh đoàn kỵ mã.

_Đúng rồi,là họ đấy!

Đoàn kỵ mã đáp xuống.Dẫn đầu là một nam thần tuần tú,cao lớn mặc bộ chiến bào giác vàng.Cậu ta trông thật oai phong.

_Anh...anh...-Cô có vẻ khá bất ngờ trước sự hiện diện của chàng trai.

_Đúng,thần chiến lược và quân sự,Frang.Thật vinh dự cho tôi được yết kiến nữ thần binh khí Alexandra.

Chàng trai này chưa bao giờ xuất hiện trong truyện trước đây, vì thế tôi giới thiệu sơ lược cho các bạn dễ hiểu được câu truyện.

Thần chiến lược và quân sự, Frang. Không một ai hiểu biết về chiến lược và quân sự hơn anh. Và anh chính là anh trai của nữ thần binh khí Alexandra, đặc biệt hơn nữa tình cảm giữa hai anh em rất tốt. Trận chiến nào có cả hai người họ cùng ra trận thì họ luôn cầm chắc phần thắng, vì thế họ còn được gọi với cái tên “Song long chiến trận”, hai con rồng hùng mạnh vùng vẫy trong chiến trường đầm máu. Anh cũng là người Alex đặc biệt tin tưởng và kính trọng.

Cô mỉm cười. Không ngờ lại có dịp gặp lại anh. Thật bất ngờ.

—Anh, lâu quá rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ.

—Em càng ngày càng xinh ra đấy, Alex ạ.

Cả hai mỉm cười rồi ôm chầm lấy nhau. Tình anh em bao nhiêu năm xa cách nay lại trùng phùng.

—Em gái của anh, không ngờ anh lại được gặp lại em. Em còn nhớ những lần chúng ta cùng chiến đấu chứ?

Cô gật đầu, mỉm cười vui vẻ.

—Anh vẫn như thế. Lần này sẽ có dịp để anh trở tài đấy!

—Xin lỗi phải cắt ngang dịp vui này, nhưng chúng ta cần bàn một số việc đấy.—thần Gary nói.

—Ồ vâng, chúng tôi xin lỗi.

—Không sao. Cô thấy thế nào Alex, tôi không nói dối đấy chứ?

—Vâng, binh đoàn ngài tập hợp được quả thật rất mạnh.

—Dĩ nhiên! Với lực lượng này chúng ta thừa sức lật đổ đế chế bóng tối!—Frang tự mãn nói.

—Frang, đừng quá chủ quan anh ạ. Binh đoàn bóng tối đang nắm giữ một tình hình vô cùng bất lợi cho ta. Binh đoàn rồng thiêng và phụng hoàng đã bị thu phục, lại càng gia tăng sức mạnh cho chúng.—Cô nói.

—Alex nói đúng. Chúng ta không nên quá chủ quan. Binh đoàn bóng tối không phải tầm thường đâu. Chúng được tập hợp từ những con quỷ hung ác tại quần đảo Rakia đấy.—Gary thêm vào.

_Chà,đúng,tôi chưa nghĩ tới chuyện đó.-Frang có vẻ hơi hụt hẫng.

_Hiện tại khắp bốn hướng của thủ phủ bóng tối đều có đích thân những con linh thú của Nữ vương bóng tối canh gác ngày đêm.Đội quân hắc phụng được mệnh danh là “không gì lọt qua mắt”,nếu chúng ta tiến công sớm thì lập tức sẽ bị phát hiện.

_Đúng vậy,chúng ta cần phải thật cẩn thận.Cơ hội này chỉ có một lần thôi.

_Anh hiểu...

Cung điện bóng tối...

_Cấp báo nữ vương!Tin khẩn!-Hắc kỳ lân hốt hoảng báo tin.

_Có chuyện gì thế?-Cô lo lắng nhìn hắc kỳ lân.

_Theo tin từ hắc phụng,quần đảo của thần Gary xuất hiện một toán kỳ mã,gồm toàn những vị thần chúng ta tha mạng.Sau đó kết giới ma thuật bị giăng ra khiến chúng thần không biết gì hơn nữa.Chúng ta có cần đến đó không?Xin nữ vương ra lệnh.

Cô ngồi phịch xuống ghế,cười sặc sụa.Hắc kỳ lân tròn mắt hỏi:

_Tin này chẳng hề là tin vui,sao nữ vương lại cười?

Cô không cười nữa, trả lời:

_Ta đã dự tính chắc chắn sẽ có chuyện này xảy ra.Vả lại,ta rất muốn được một lần độ sức với...

_Với Oscan chứ gì.Ngài thật là...Nguy hiểm lắm,thần xin ngài hạ lệnh cho quân đến quần đảo ấy dẹp loạn.Điều này nguy hiểm lắm!

Đôi mắt cô đờm buồn.

_Ta hiểu,nhưng cần phải thử sức.Vả lại ta cũng chán như thế này lắm rồi...

_Nữ vương thật là....Lúc nào ngài cũng liêu lĩnh như thế cả.Nhưng dĩ nhiên là cũng cần chuẩn bị cho cuộc chiến này chứ,đúng không ạ?

_Ừm.Ra lệnh cho Hắc long,Hỏa sói và các linh thú khác chuẩn bị quân đội đi.Đây sẽ là cuộc chiến cuối cùng....

_Cuộc chiến cuối cùng?

_Đúng-cô thử dài-Dừng hỏi nhiều nữa,truyền lệnh đi.

_Tuân lệnh.

Trận chiến cuối cùng.....Một trận chiến mà không ai có thể biết trước kết cuộc của nó sẽ bi thảm đến mức nào....Một dấu chấm bằng máu....

(to be continued...)

20. Chương 20: Trận Chiến Cuối Cùng(1)

Kỵ sĩ leo lên lưng ngựa chiến...Gió sao sắc mùi máu...Binh khí va vào nhau...Kỵ sĩ ngã xuống...Bất động...Quang cảnh hoang tàn...Máu đổ nhuộm đỏ đất...Hoang tàn...

Mơ?...Ôi,kinh khủng quá!...Ác mộng.Nó báo hiệu điều gì?...Tin xấu?...

Ta mà tin vào mấy chuyện đó à?...Vớ vẩn!...Bình tĩnh,mọi chuyện sẽ ổn thôi Reven,bình tĩnh nào....

_Nữ vương,cho phép hạ thần được vào.-Gajira nói đằng sau cánh cửa.

_Vào đi.

_Vâng.

_Thế nào rồi?Binh mã chuẩn bị xong chưa?

_Đã xong rồi ạ,chỉ cần nữ vương ra lệnh thôi,binh đoàn bóng tối sẽ san bằng tất cả!

_Cậu rất mong đến lúc đó phải không?Ta biết cậu rất muốn ra trận,vì ở hoài mãi một chỗ cũng chán lắm.

_Ồ...Nữ vương lại nhìn thấu suy nghĩ thần rồi!-Gajira cười.

_Ừm.Trận chiến lần này,thật ra...ta rất lo.

_Nữ vương,có điều gì phiền muộn ư?Sao ngài lại lo? Binh đoàn của ta,đã mạnh nay lại có thêm rồng thiêng và phụng hoàng,chẳng phải sức mạnh tăng gấp đôi sao chứ?Vả lại quân ta có một người chỉ huy tài giỏi như ngài,phần thắng là nằm chắc trong tay.

_Không,lần này không dễ thắng như lần trước đâu.Ta nghi ngờ lần này đích thân bố mẹ ta và thần Gary sẽ ra trận.Ba người bọn họ mà hợp sức,ta không nghĩ dễ thắng đâu.

_Ngài đừng quá lo,tổn hao sức khoẻ.Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.

_Cậu nói phải.Mọi chuyện rồi sẽ ổn...

_Thần xin cáo lui.

_Ừm,cậu về nghỉ ngơi đi.Ngày mai không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra...

_Nữ vương...thần muốn nói...

_Chuyện gì thế?

_À không...thần chỉ muốn nói rằng,nữ vương đừng quá lo lắng.Ngài hãy cứ nghỉ ngơi.Nó tốt cho sức khỏe hơn là mãi lo nghĩ đấy ạ.-Gajira nói,gọng lộ rõ sự lo lắng,cũng như sự kìm nén không nói lên điều mình muốn nói.

_Thế thì cậu cũng nên như thế,đừng quá lo cho ta mà không quan tâm đến bản thân mình đấy nhé!-Cô mỉm cười.

_Ồ...Vâng ạ...

Một cuộc chiến đẫm máu....Oán hận ngút trời....Chiến binh gục ngã la liệt trên mặt đất...Máu nhuộm đỏ bình khí...Gió sắc mùi máu tanh...Kiếm cứ vung lên...Máu cứ đổ xuống...Sống hay chết?...Thắng hay thua?...

(to be continued)

21. Chương 21: Trận Chiến Cuối Cùng(2)

Đến rồi...Đến lúc rồi...Trận chiến này sẽ không hề dễ dàng,ta biết...

Vừa suy nghĩ,cô vừa khoác lên mình bộ chiến bào đen dát vàng,đội chiếc mũ trện cũng đen tuyền lên.Bộ chiến bào này cô chưa từng dùng đến.Nó rất đặc biệt.Chính tay cha cô tạo ra,tặng cô vào ngày sinh nhật thứ 15.Ông bảo với cô rằng:

“Con gái,đây là bộ chiến bào do phép thuật của cha tạo ra.Nó có thể chống đỡ được bất cứ loại binh khí hay phép thuật nào,chỉ riêng con có thể sử dụng được nó.Và con hãy nhớ,khi con mặc nó vào,nó sẽ như một phần cơ thể con,sức mạnh của con tăng chừng nào,nó sẽ mạnh lên chừng ấy.Và chỉ có một thứ mới có thể làm nó và con tổn thương,đó là...”

Tình yêu

Lời ấy của cha có ẩn ý gì cơ chứ?Đến bây giờ ta vẫn thấy kỳ lạ...

Cô bước đến nơi binh đoàn bóng tối đang chờ đợi.Chiếc áo choàng bay phất phơ trong gió.Thanh gươm giắt bên người cô như chỉ chầu chực được rút ra,để rồi thả sức chém giết.Bây linh thú rõ ràng đã mạnh lên rất nhiều kể từ cuộc chiến trước.

_ Binh đoàn bóng tối xin chờ lệnh nữ vương.-Bọn quỷ quỳ xuống trước cô,vị nữ vương và cũng là vị chỉ huy tài giỏi của chúng.

_Tốt lắm.Các người đã sẵn sàng cho cuộc chiến chưa?

_Không thể nào là chưa,thưa nữ vương.-Gajira thay mặt binh đoàn bóng tối trả lời cô.

_Được.Lần này không cần nương tay,ta cho phép các người thả sức chém giết!

Bọn quỷ rú lên man dại.Chúng đang trong cơn thèm khát mùi máu tanh.Chúng không thể nào đợi được lâu hơn.

_Có thể chứ.Nào,nghe cho rõ đây!Hắc long,chỉ huy binh đoàn rồng thiêng,tấn công phía Tây.

_Tuân lệnh-Hắc long trả lời.

_Hắc phụng,chỉ huy binh đoàn phụng hoàng,tấn công phía đông.

_Tuân lệnh-Hắc phụng trả lời.

_Hỏa sói,chỉ huy binh đoàn ác thú,tấn công phía nam.

_Tuân lệnh-Hỏa sói trả lời.

_Phía Bắc,ta,hắc kỳ lân và Gajira sẽ đích thân chỉ huy.Nghe rõ đây,nếu cần thì cứ san bằng tất cả cho ta!

_Rõ!

Tất cả linh thú đều hiểu,trận chiến này chúng sẽ phải dốc toàn lực,nếu kẻ chết không phải là họ,thì chính mình sẽ là kẻ chết....

Cùng lúc ấy,tại quần đảo của thần Gary,nơi mà các vị thần đang tập trung chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới...

_Mọi người đã sẵn sàng chưa?

_Chỉ đợi lệnh của ngài thôi,thần Gary.-Frang nói

_Đừng nôn nóng,Frang.Đối thủ lần này không như những đối thủ ngài đã gặp đâu.Kẻ đó chính là cháu gái của ngài đấy.

_Thế thì càng vui,để xem cháu tôi bắn lĩnh đến mức nào!-Frang vừa nói vừa liếm thanh kiếm một cách man rợ.Rõ ràng anh ta chỉ muốn được lao vào cuộc chiến để ngửi mùi máu tanh.

_Frang,anh không biết con gái tôi mạnh đến mức nào đâu.Tôi sợ kẻ bỏ mạng sẽ là anh đấy.-Andre nói bằng một giọng nói vô cảm.Anh chẳng hề muốn có cuộc chiến này.Hay ho gì khi đánh nhau với chính con gái mình và giống loài mình cơ chứ?

_Hừ,không biết kẻ bỏ mạng là ai nữa!-Frang trả lời.Anh ta có vẻ khá bức tức khi bị xem thường.

_Tin tôi đi.-Andre mỉm cười tinh quái.Rõ ràng là mối hiềm khích của anh với thế giới thần linh vẫn còn.

_Thôi,hai người đừng tranh chấp nữa.Nhưng tôi cảnh báo trước,trận chiến này không hề dễ dàng đâu.

_Được rồi,ông xuống lệnh đi Gary.-Frang bức tức nói.

_Ừm.Triệu linh thú.

Những con thú từ trong không khí hiện ra.Trông chúng thật mạnh mẽ.

__Đội lệnh chủ nhân-Một con cạp trắng,có vẻ là con thú chỉ huy,cất tiếng.

__Tốt.Frang,cậu và bạch hổ sẽ chỉ huy binh đoàn tấn công phía tây.

__Tuân lệnh.

__Andre,cậu chỉ huy binh đoàn tấn công vào phía đông cùng bạch ưng.

__Tuân lệnh.

__Alex,cô và băng sói chỉ huy binh đoàn tấn công phía nam.

__Tuân lệnh.

__Phía bắc tôi sẽ trực tiếp chỉ huy.Mọi người hãy hết sức cẩn thận.Khi tôi ra lệnh,tất cả lập tức lui.Rõ chứ.

__Rõ.

Tất cả biết rằng,trận chiến này sẽ là một trận chiến đẫm máu...

Sát khí tử thần lắng vắng đâu đây....Khúc cầu hồn như được tấu lên....Một bông hoa khô héo...Một trang sách viết bằng máu tươi

(to be continued...)

22. Chương 22: Trận Chiến Cuối Cùng(3)

__Xông ra!Càn quét tất cả!San bằng tất cả!

Keng!

Phập!

Phịch!

Những âm thanh đặc trưng của chiến trận vang lên.Máu đã đổ.Nó sẽ tiếp tục đổ...

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang lên.Reven đã sử dụng đến phép thuật để mở con đường máu.

Không sai...Lần này cô sẽ không nương tay,dù cho địch thủ có là ai...Ánh mắt cô bây giờ vô cảm,trên chiến trận,cô là con mãnh thú,con mãnh thú không có trái tim...Nó chỉ biết chém giết...Nó sẽ mỉm cười sau khi đối thủ của nó gục ngã...Nó không có trái tim...Mãnh thú khát máu...

Phập!

Lại một chiến binh gục ngã.Thanh gươm trong tay cô giờ đây đã nhuộm đỏ máu.Cô mỉm cười vô cảm.

_Vui thật.Lâu rồi ta không được chém giết thỏa thích thế này,nữ vương nhỉ.-Gajira nói.

_Ừ.-Cô thờ ơ trả lời.Thật ra,cô cũng chán chém giết thế này lắm rồi.

_Chủ nhân,ngài ổn chứ?-Hắc kỳ lân hỏi khi thấy cô có vẻ không tập trung.

Cô không trả lời.

_Chủ nhân!

_Ồ...À ta không sao.

_Thật chứ?Thật là chủ nhân không sao chứ?-Hắc kỳ lân ngờ vực hỏi.

_Không sao thật!Đừng hỏi nhiều nữa!

_Tuân lệnh.-Nói rồi hắc kỳ lân lại tiếp tục đưa chủ mình vào chiến trường,giờ đây sắc mùi máu...

Phía Tây...

Grầm!Xoẹt!Uỳnh!

Binh đoàn rồng thiêng cùng chỉ huy là hắc long liên tục ra những đòn ma thuật trí mạng vào kẻ địch.

Bịch!Bộp!

Kỵ sĩ thần linh gục ngã vô số kẻ.

Uỳnh!

_Oái!

Một con rồng thiêng kêu lên đau đớn khi bị trúng một đòn phép thuật của kẻ chỉ huy binh đoàn kỵ sĩ.

_Kẻ nào?-Hắc long tức giận thét lên.

_Ta.Bạch hổ,chỉ huy binh đoàn kỵ sĩ thần linh.-Con hổ với bộ lông trắng xám bước ra.

_To gan!Dám đả thương binh sĩ của ta!Mi sẽ phải trả giá!

Ầm!

Vừa dứt lời,hắc long tung ra một quả cầu lửa với sức mạnh kinh hồn,nhưng bạch hổ đã kịp tránh.

_Giải lắm.Nhưng đòn tiếp theo mi không tránh được đâu!

Ngang tài ngang sức...Long hổ quần hùng...

Phía Đông...

Bùm!Bùm!Uỳnh!

Trận mưa phép thuật liên tiếp được phóng xuống từ trên không.Binh đoàn phụng hoàng thật quá mạnh mẽ.Kỵ sĩ thần linh gục ngã không ít trên mặt đất.

Ầm!

_Kréc!

Một con phụng hoàng kêu lên đau đớn khi trúng phải đòn phép thuật của kẻ thù.

_Kẻ nào?Ra đây!-Hắc phụng tức giận thét lên.

_Xin chào,là ta.Bạch ưng,linh thú chỉ huy đội kỵ binh thần linh.-Một con chim ưng màu trắng bạc bay lên,trả lời hắc phụng.

_Hay nhỉ,mi đã đả thương binh sỹ của ta,ta không nương tay đâu!

Uỳnh!

Một tia lửa điện chứa đựng sự hủy diệt khôn lường được tung ra.Nhưng,bạch ưng vô cùng khéo léo đã tránh được.

_Không hổ danh là linh thú của nữ vương bóng tối.Đòn thế quả thật chứa đựng sức mạnh không tưởng.-Dù tránh được nhưng có vẻ bạch ưng vẫn còn choáng váng trước đòn thế vừa rồi.

_Chưa ai tránh được đâu.Mi cũng khá lắm.Nhưng lần sau thì đừng hòng!

Ngang tài ngang sức...Ưng phụng tranh đấu...

Phía nam...

Phập!Grầm!Roẹt!Keng!Bùm!

Những con ác thú liên tục xông ra cắn xé những kỵ sĩ và chiến mã.Bộ nanh vuốt có thể xuyên thủng tất cả của chúng liên tục cắm vào những bộ giáp sắt để xé nát chúng.Hỏa sói,chỉ huy của chúng thì liên tục bắn những quả cầu lửa vào kẻ địch.

_Huuuuuuuuuuuu!

Một con ác thú tru lên thảm thiết khi bị những mũi tên băng giá cắm vào người.

_Trời ơi!Kẻ nào dám làm thế!Chường mặt ra!Nhanh lên!-Hỏa sói gầm lên giận dữ.

_Ta đây,không cần gọi.Băng sói,chỉ huy binh đoàn kỵ sĩ thần linh.-Một con sói có bộ lông màu xanh băng giá bước ra.

_Giỏi lắm,dám làm binh sĩ của ta bị thương,ngươi sẽ không được yên thân đâu.

Graoooooooo!Ầm!Bùm!

Một trận mưa tên lửa phóng ra,tưởng như sẽ phá hủy tất cả cái gì trên đường đi của nó.Nhưng băng sói đã khéo léo tránh được.

__Khá lắm.Trận mưa tên ấy chưa kẻ nào có vinh hạnh nhận mà còn sống đâu!Lần này ta không nường tay nữa,mi sẽ không được toàn vẹn mấy đâu!

Ngang tài ngang sức...Băng hỏa quyết chiến chẳng dung tha...

(to be continued)

23. Chương 23: Trận Chiến Cuối Cùng(4)

1.Long hổ quần hùng_The dragon vs the tiger.

Uỳnh!

Lại một phép thuật bóng tối được tung ra.

Ầm!

Một tia sét giáng xuống.

Hà hà,mạnh thật...Đúng là một đối thủ cân sức.Thế này mới vui chứ!...Không hổ danh là linh thú của thần Gary,mạnh lắm...

Hộc...Chưa bao giờ ta gặp kẻ nào mạnh đến thế này...Đúng là thủ lĩnh binh đoàn rồng thiêng,linh thú tín cẩn của nữ hoàng bóng tối...Hắn thật lợi hại...

__Tuyệt lắm,lâu rồi ta mới gặp được một đối thủ xứng đáng!

__Mi cũng mạnh lắm,từ cổ chí kim ta chưa từng gặp kẻ nào mạnh như ngươi cả.

__Cảm ơn lời khen,nhưng chủ nhân của ta còn mạnh gấp trăm lần ta nữa kìa!

__Hả?Gấp trăm?-bach hổ tròn mắt hỏi.Không lẽ Reven mạnh đến mức ấy sao?Thật khó tin được!Sức mạnh của hắc long đã khó mà đo đếm được,chẳng lẽ nữ vương bóng tối còn mạnh hơn hắn nhiều nữa ư?Hắn chưa từng nghĩ tới điều này.

_ Dĩ nhiên.-Hắc long ngạo nghễ trả lời.Rõ ràng bạch hổ đã bắt đầu lo lắng về sức mạnh của nữ vương.Hắn cũng chẳng lo sai,vì những lời hắc long nói không hề là giả.

Vù!

Dứt lời,hắc long tung ra những lưỡi đao sắc nhọn được làm từ những chiếc lá vô hại.

Phập!Phập!Phập!

Những lưỡi đao cắm thẳng vào người bạch hổ.Dù kịp né tránh nhưng người hắn bị thương không hề nhẹ.

_Ừ...Đau quá!Mi sẽ phải trả giá hắc long!-Bạch hổ đã mất bình tĩnh.

Ầm!

Một trận mưa cầu lửa nhắm thẳng vào hắc long.Hắc long vội vàng tránh đòn,nhưng...

_Mi không tránh được đâu,chúng chỉ có một mục tiêu duy nhất,đó là...

Bốp!Xoẹt!Uỳnh!

Những quả cầu lửa đập vào người hắc long,sau đó nổ tung.Máu của hắn nhều thành vũng dưới mặt đất.

_Thế nào?Chúng để dành cho việc trả đũa mi đấy!

_Vây à?

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng lướt qua người bạch hổ,để lại những vũng máu dưới mặt đất.

_Hộc...Mạnh...mạnh quá...Nhưng ta không thua đâu!

Một cơn lốc lửa xoáy lấy hắc long.Sau khi cơn lốc biến mất,hắn nằm vật vã đau đớn dưới mặt đất.

_Hộc...hộc...Ta không tha cho mi đâu!

Những sợi dây xích được kết tinh từ sấm sét quẩn lấy bạch hổ,sau đó sấm sét liếm vào thân con hổ xinh đẹp.Những giọt máu đỏ nổi bật trên bộ lông trắng bạc....

(to be continued)

24. Chương 24

2.Ứng phụng tranh đấu_Phoenix vs Eagle

Vèo!Uỳnh!

Những chiếc lông mảnh mai của hắc phụng phóng ra,tưởng chừng vô hại nhưng lại chứa đựng sức công phá không hề nhỏ.Chỉ một chiếc lông vũ thôi cũng đủ phá hủy cả một tòa thành.

Vù!

Một cơn gió lướt qua,nhẹ nhàng như không có gì,nhưng ngay khi chạm vào một thanh gươm to lớn,nó liền bị chẻ đôi bởi cơn gió.

Tuyệt thật...Tên này đúng không phải tay mơ,cẩn thận hơn mới được...Dù sao nó cũng là linh thú của thần Gary,sức mạnh khó lường...

Khó tin.Ta không nghĩ tên này lại mạnh đến thế.Hắn đã mạnh thế này,còn chủ nhân của hắn?Không,không thể...

_Giỏi lắm,mi đúng là đối thủ ta tìm kiếm đã lâu!

_Mi cũng không vừa,mi mạnh lắm.

_Cảm ơn rất nhiều.Ta chẳng là gì so với chủ nhân của ta đâu.

_Chả là gì?Mi không đùa đấy chứ?-Bạch ưng sừng sốt nói.“Chả là gì”?Không lẽ sức mạnh của cô ta khủng khiếp đến thế ư?

_Hoàn toàn không.

Phập!Uỳnh!

Những chiếc lông vũ bay đến, cắm vào người bạch ưng như một lưỡi dao, sau đó nổ tung. Máu lăn dài nổi bật trên bộ lông trắng bạch xinh đẹp.

_Hực...Mi sẽ phải trả giá cho vết thương này đấy hắc phụng!

Bốp!

Bốp!

Ầm!

Một vòng tròn toàn những quả pháo vây xung quanh hắc phụng. Vòng tròn đột ngột thất lại. Pháo nổ tung tạo nên một màn khói dày đặc. Khói tan, trên mặt đất là hắc phụng đau đớn sau đợt tấn công.

_Mi...mi...Ta không nương tay nữa đâu!

Kréccccccc!

Chát!

Chát!

Uỳnh!

Sợi roi làm bằng lửa điện và gió liên tục chạm nhẹ lên bộ lông của bạch ưng, khiến những vũng máu dưới mặt đất ngày càng loang rộng...

25. Chương 25

3. Băng hỏa quyết chiến _The Fire vs The Ice

_Graoooooooooooo!

Hỏa sói gầm lên một tiếng động trời. Nó đã thực sự tức giận.

Vù! Phập phập phập!

Mưa tên lửa liên tục giáng xuống người băng sói, khiến hắn không kịp tránh né, thương tích ngày càng nhiều trên lớp lông phủ tuyết của hắn.

__Lợi hại! Người là kẻ đầu tiên làm cho ta bị thương đấy.-Hắn bước đi lảo đảo, dù bị thương nặng nhưng hắn vẫn tỏ ra ngạo mạn.

Phập phập phập!

Những khối băng to lớn, sắc nhọn ồ ạt phóng xuống. Bây giờ thì trên bộ lông rực lửa của hỏa sói lại xuất hiện những vết thương ứa máu.

__Đáng chết! Nhận lấy này!

Vù vù!

Tên lửa xoáy thành từng cơn lốc, những quả cầu lửa to lớn với sức công phá không thể tưởng tượng xoay tròn xung quanh.

Ầm!

Cả hai thứ cùng nhau xoáy thẳng vào băng sói. Hắn có trụ vững được không?

Vù vù!

Những khối băng cùng nhau hợp lại thành một cơn lốc xoáy. Xung quanh là những tảng băng tuyết to lớn.

Ầm ầm ầm!

Lửa và băng. Hai cơn lốc xoáy vào nhau, cố gắng đánh bại địch thủ. Những tảng băng và cầu lửa đập vào nhau gây ra những tiếng nổ thật khủng khiếp.

__Khá lắm băng sói! Giờ thì...

Phục!

Cơn lốc lửa đang cháy mạnh hơn lúc nào hết, đang cố gắng đánh gục lốc băng đang lấn áp nó. Và rồi...

Uỳnh!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Con lốc băng đã bị đánh gục. Nó không còn cách nào khác là phải tránh sang một bên cho đối thủ của mình hành động.

Bùm!

Lửa bao bọc lấy băng sói, lớp băng tuyết vĩnh cửu trên người nó bị lưỡi lửa liếm lên một cách hoang dại.

Nóng...nóng quá...

Cầu lửa liên tục nổ trên người băng sói. Giờ đây trên mặt đất là một con sói trắng nằm vật vã trong vũng máu....

(to be continued)

26. Chương 26: Trận Chiến Cuối Cùng(5)

Phía bắc, nơi hai binh đoàn đánh nhau dữ dội nhất, và cũng là nơi thần Gary và nữ vương bóng tối quyết đấu...

_Xin chào ngài, bác Gary.

Cô cúi đầu chào người cô sắp sửa quyết đấu, có thể là giết nữa. Cô không muốn, nhưng không còn cách nào khác...

_Chủ nhân! Sao ngài lại...

_Im ngay hắc kỳ lân. Cậu không hiểu gì đâu.

_Tuân lệnh-Hắc kỳ lân ầm ức trả lời. Nó chỉ nói đúng thôi mà, người là nữ vương hùng mạnh, và người không nên cúi đầu trước bất kỳ ai. Tại sao ngài lại mắng nó chứ? Không hiểu nổi!

_Reven, cháu đã trưởng thành, khôn ngoan và tài giỏi. Cháu đừng cúi đầu trước ta như thế, ta không xứng đáng đầu cháu ạ.

_Xin bác đừng nói thế. Không nhờ bác thì có lẽ cháu cũng chẳng thể nào được như hôm nay.

_Ngài lại quá lời rồi, nữ vương bóng tối. Đây là chiến trận, không thể nói chuyện lâu. Xin mời rút kiếm!

Ồi,thật là...Ta chẳng muốn giết ông ấy chút nào,nhưng nếu không giết ông ấy thì cuộc chiến này không thể kết thúc...Làm sao đây?Ta mặc kệ,tại ông ấy muốn thôi...

_Xin chỉ giáo,thần Gary.

Choang!

Hai thanh kiếm va mạnh vào nhau.Cả hai đã rút kiếm ra,máu không thể nào không đổ.

_Tiếp chiêu!

“Đường kiếm uyển chuyển,nhẹ nhàng nhưng xoáy vào đối thủ,làm hấn không thể trở tay kịp.Sát thương cực lớn.Một chiêu cũng đủ giết một vạn người nếu cần.Kiểm liên hoàn.”

Đế vương kiếm.

Ta có nên sử dụng nó không?Ta không muốn giết ông ấy...

Bỗng nhiên đường kiếm của cô khựng lại.Trong một giây do dự,cô tung ra một thế kiếm khác.Đường kiếm lần này mạnh mẽ,quyết đoán,nhưng sức sát thương không cao như đế vương kiếm.Dù thế cũng đủ để tiến đối thủ về“miền cực lạc”.

Keng!

Đường kiếm bị chặn lại.

_Không hổ danh là thần Gary.

_Reven,đừng nương tay nữa.Cháu biết ta thừa sức đỡ “Kỳ lân kiếm” mà.

_Á à,không phải “Kỳ lân kiếm”.Cháu thay đổi rồi,bác ạ.

Nói rồi cô xoay người trên không trung.Thanh kiếm xoay tròn,đâm thẳng vào cánh tay thần Gary.Máu phun ra.

Ông sững sốt nhìn cánh tay mình,rồi nói với cô:

_Cháu giỏi lắm.Không ngờ một chiêu thức như “Kỳ lân kiếm” mà cháu cũng có thể cải tiến.Giỏi lắm!

_Cảm ơn lời khen.

_Đến lượt ta.

Vừa dứt lời, thần Gary dùng một tay đưa thanh kiếm lên cao, sau đó thì...

Xoẹt!

Ông biến mất.

Keng!

Reven chỉ dùng một tay, chặn ngang thanh kiếm của thần Gary.

Phập!

Toàn bộ đường kiếm của thần Gary bị phản hồi lại chính chủ nhân của nó.

Phịch!

Thần Gary gục xuống mặt đất. Người ông đầy những vết chém của chính thanh gươm ông sử dụng gây ra.

Lộp cộp.

Cô bước đến. Đôi mắt của quý nhìn thẳng vào ông. Nụ cười trên môi cô biến mất. Ánh mắt vô cảm. Quý sử...

_Thế nào thần Gary? Ngài muốn đấu tiếp chứ? Hay không đủ sức?

Thần Gary dùng phép thuật truyền đi hiệu lệnh rút lui đến những vị chỉ huy các đoàn kỵ binh...

Những nơi khác...

Binh đoàn linh thú của thần Gary đang bị thương trầm trọng.

Thua rồi... Chúng ta thua rồi... Chờ đợi lưỡi hái tử thần...

“ Binh đoàn nghe rõ! Lui ngay tức khắc! Lui ngay!”

Hiệu lệnh...hiệu lệnh...chúng được cứu rồi...hy vọng le lói...

Những con linh thú của thần Gary, đang nằm trong vũng máu bỗng biến mất. Chủ nhân của chúng đã triệu chúng về....

Binh đoàn kỵ sĩ thần linh lần lượt biến mất. Các vị chỉ huy binh đoàn cũng vội vã tháo lui theo lệnh thần Gary. Mà họ cũng chẳng thể nào chống đỡ được lâu hơn nữa.

__Để chúng đi như thế sao, nữ vương? -Gajira hỏi. Bộ giáp của hắn dính đầy máu quân đoàn kỵ binh.

__Ừ. Đây mới chỉ là đợt tấn công đầu của họ thôi. Ta nôn nóng được thấy bản lĩnh thật sự của họ. Cứ để họ đi. Vài ngày sau chúng cũng trở lại thôi...

Đợt đầu? Tức là trận chiến vẫn chưa kết thúc? Máu sẽ lại đổ nữa sao? Lần sau mọi chuyện sẽ như thế nào?

(to be continued...)

—

27. Chương 27: Untitled

Nằm trên giường, cô cảm thấy thật chán nản. Cuộc chiến vẫn chưa kết thúc. Nó sẽ kết thúc như thế nào đây? Cô linh cảm nó sẽ chẳng hề tốt đẹp. Cô phải làm sao đây? Bao nhiêu áp lực như đè nặng lên đôi vai nhỏ bé của cô. Một mệt mỏi...

Khi nào chuyện này mới kết thúc đây?...Giá như ta được là cơn gió...Tự do bay bổng..Không lo âu...Không phiền muộn...Không ràng buộc...

Bộ chiến bào đen mạ vàng của cô vậy đầy máu. Mùi máu tanh nồng nặc trên người cô.

Tanh nhòem...

Dơ bẩn...

Đỏ tươi...

Thật là khó chịu...Ta chán phải ngửi thấy cái mùi máu này lắm rồi...Phải giữ sạch nó...

Cô bước vào một căn phòng có một cái hồ lớn đầy nước nóng pha hương liệu cùng vô số cánh hoa hồng rải bên trên.

Cô cởi bỏ bộ chiến bào nặng nề tanh tưởi mùi máu,rồi cô bước xuống hồ.

Dễ chịu lắm sao...Thật thoải mái...

Cô ngâm mình vào dòng nước ấm nóng.Cô dùng tay nhấc những cánh hoa hồng lên khỏi mặt nước.Dòng nước trong trẻo chảy xuống bàn tay búp măng trắng hồng của cô.Cô thả những cánh hoa hồng xuống,chúng trôi bồng bềnh trên mặt nước.

Trên chiến trận,bàn tay này đã giết bao nhiêu người rồi?

Giá như ta được tan biến vào dòng nước...Giá như ta không chọn con đường này...Giá như ta không bao giờ biết được sự thật...Giá như ta có thể vứt bỏ tất cả...Giá như ta có thể làm lại từ đầu...

Những giọt nước quần lấy cánh tay cô,trông như một chuỗi ngọc,mà cũng trông như một sợi dây xích...

(to be continued)

—

28. Chương 28: Kế Hoạch Tàn Nhẫn

_Oái!Nhẹ tay thôi Alex!-Frang hét lên khi cô băng bó vết thương cho anh.

_Chịu đau một chút đi Frang.

_Thế nào?Tôi nói không sai chứ,Frang?-Andre vừa lau chùi thanh gươm của mình,vừa tỉnh quái nói.

_Hừ,tức thật.Chỉ tại ta sơ suất,nếu không thì...

_Cậu có tập trung cách mấy cũng chẳng bao giờ làm cho con bé bị thương được đâu.Thần Gary mạnh hơn anh nhiều,thế mà còn bị thương như thế...-Andre liếc nhìn thần Gary đang ngồi trên giường,khắp người đầy những vết thương đã băng bó.

_Hừm.-Frang nhìn sang hướng khác.Anh không muốn chấp nhận sự thật này.Anh đã thua tay cận vệ của cháu gái anh.Chỉ là tay cận vệ thôi!Vậy thì con bé còn mạnh tới mức nào nữa?

_Mọi người đừng cãi nhau nữa.Chúng ta cần phải dự tính cho trận chiến tiếp theo.-Thần Gary lên tiếng.

_Nhưng làm sao?Trận này thua thê thảm đến mức này mà ông vẫn không chịu hiểu ra à Gary? Binh đoàn bóng tối quá mạnh!Chúng ta không thể nào thắng được!-Andre nói.

_____-Thần Gary im lặng.Andre có lý.Lần này ông đã tính toán rất kỹ lưỡng,thế mà lại bại trận thê thảm.Binh đoàn bóng tối đã mạnh hơn nhiều kể từ trận chiến trước.

_Vẫn còn một cách!

Mắt thần Gary bỗng ngời sáng.Ông đã biết người duy nhất có thể đánh bại nữ hoàng bóng tối.

_Cách gì?-Andre hỏi.

_Oscan.Nó và Reven đã cùng chơi đùa,cùng tập luyện từ nhỏ.Sức mạnh của chúng xấp xỉ như nhau.Oscan hoàn toàn có thể đánh bại Reven.

Bốp!

Andre đâm mạnh xuống chiếc bàn đá,làm nó vỡ đôi.

_Không được!Ông có thể nhẫn tâm như thế hả Gary?Chúng yêu nhau mà ông nỡ làm thế à?Không thể được!-Andre bắt đầu nổi giận.

_Đành phải thế thôi,Andre.Đó là cách duy nhất để giành lại thế giới.-Alex nói.

_Cả...cả em cũng nói thế ư?Nó là con gái của chúng ta.Nếu dùng cách đó em không thấy quá tàn nhẫn ư?!-Andre sững sờ nhìn Alex.Tại sao đến cô cũng thế?Tại sao đến cô cũng nhẫn tâm như thế?

_Alex nói đúng,Andre.Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.-Gary nói.

_Các người...Thật không thể tin được!Các người quá độc ác!

Alex bật khóc.Cô biết làm sao đây,khi một bên là con gái cô,còn một bên là thế giới?Cô chẳng còn lựa chọn nào khác là phải chọn thế giới.Cần phải hy sinh.

_Cha!Cha không sao chứ?-Oscan bước vào.Cậu vừa từ lâu đài của cha mình tới.

_Hừm.-Andre tức tối bỏ đi.

_Ồ...Chú Andre...-Oscan gọi với theo.Cậu vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây cả.

_Oscan,làm sao con đến được đây?

_Kết giới ma thuật tự biến mất,con biết là cha gặp chuyện,nên đến đây.

_Ừm.Ta có chuyện cần nói với con.

_Vâng,xin cha cứ nói.

Thần Gary thuật lại tất cả kế hoạch của ông cho Oscan nghe....

_Không!Con sẽ không làm theo lời cha lần này!Con và cô ấy là bạn thân từ nhỏ,làm sao con có thể giết cô ấy được???-Oscan phản ứng rất mạnh.Rõ ràng cậu không hề muốn làm theo lời ông.

_Oscan,cần phải hy sinh.Chúng ta cần cứu thế giới,và người duy nhất đủ khả năng là con.

Ta đã biết là chuyện này sẽ xảy ra,nhưng ta không nghĩ nó lại xảy ra sớm thế này...Tội nghiệp Reven,cô ấy không sai khi hủy diệt thế giới thần linh....Họ quá ích kỷ...

_Làm ơn đi,Oscan.Cha đang cầu xin con đấy.

_Cha...Thôi được.Con...Con...đồng ý.-Cậu miễn cưỡng nói mà không nhìn mặt ông.

_Giỏi lắm con trai.Cha biết con sẽ đồng ý mà.

Thật là chán nản...Mọi người vẫn cứ ích kỷ như thế...Họ không bao giờ nghĩ rằng,vì họ mà một bi kịch sẽ xảy ra....

(to be continued)

29. Chương 29: Lời Tiên Tri Của Tử Thần

Cạch

__Kẻ nào?

Reven bật dậy một cách gần như ngay lập tức trong giấc ngủ ngắn ngủi của cô, thanh gươm đen tuyền dí sát cổ kẻ đột nhập.

__Mi là ai?-Cô hỏi với giọng nói sẵn sàng cắt đứt cổ của hắn.

__Nữ hoàng, để thanh gươm ra nào. Ta là bạn.

__Nói! Mi là ai? Nếu không đừng trách ta!

__Coi nào nữ hoàng, bỏ thanh gươm xuống đi. Ta nói. Ta chính là tử thần.-Hắn trả lời. Đôi mắt xám lạnh lùng nhìn xoáy vào Reven.

__O...-Reven bỏ thanh gươm ra khỏi cổ hắn, nhìn hắn với cặp mắt ngờ vực.

Hắn là tử thần thật sao? Trông hắn chẳng có gì là giống với tử thần cả. Tóc nâu, mắt màu xám lạnh, hắn trông cũng rất lịch lãm. Còn chiếc áo khoác đen kia, hình như có mùi tử thi...

__Không tin ta à? Vậy còn...-Hắn vẫy tay, một chiếc lưỡi hái to lớn, sắc bén trang trí bằng những cái đầu lâu, trông thật đáng sợ.

__Ừm, ta tin rồi. Tử thần, xin người thứ tội cho tôi vì đã thất lễ.-Reven nói.

__Có chi đâu, thưa nữ hoàng. Chính tôi mới phải xin người thứ tội vì làm hỏng giấc ngủ của ngài.

__Không sao. Vậy ngài đến đây làm gì?

__Tôi đến để nói vài lời thôi. Tôi sẽ đi ngay.

__Vậy ngài muốn nói gì? Tôi nghe đây.

__Tin này không tốt đâu, nữ hoàng xinh đẹp ạ. Ta nghĩ nàng sẽ không đủ bình tĩnh để nghe nó đâu.

_Sẽ không sao đâu.Ngài cứ nói.

_Mảnh giấy này sẽ nói hộ ta,thưa nữ hoàng xinh đẹp.

Anh ta cúi xuống,hôn lên bàn tay xinh đẹp của Reven.Sau đó hất phắt nhẹ bộ áo choàng đen,rồi hất biến mất,để lại một mẩu giấy da.

Một tử thần lịch lãm?...Một kẻ hào hoa?...Kì lạ...Anh ta là tử thần,chắc hẳn đến đây phải có chuyện gì đó...Mảnh giấy da kia viết gì?...

Reven cầm mảnh giấy lên.Nó được viết bằng máu tươi.

Mặt cô bỗng tái xanh lại.Mảnh giấy viết:

Hỡi nữ hoàng xinh đẹp...

Cuộc chiến tiếp theo sẽ không tốt cho cô...

Nó sẽ là dấu chấm đỏ bằng máu...

Cho để chế cô ngự trị...

Cô sẽ bị bức ép...

Vào giấc ngủ đông dài hạn...

Bởi chính người cô yêu thương nhất...

Đến kẻ trung thành nhất cũng rời bỏ cô mà đi...

Bi ai lắm...

Buồn thảm lắm...

Một lời tiên tri do chính tử thần viết ra...Một lời tiên tri do chính tử thần trao cho nữ hoàng bóng tối...Một lời tiên tri về một tương lai đầm máu...Một lời tiên tri đau xót cho số phận của vị nữ vương tội nghiệp...

(to be continued)

30. Chương 30

Cần phải làm thế sao?...Thật sự phải làm thế sao?...Ta không muốn...Nếu ta làm thế thì,có lẽ ta cũng không xứng đáng tồn tại nữa...Làm sao đây?...

_Cháu ổn chứ,Oscan?

_Chào chú Andre.

_Ừm.Cháu đã biết mọi chuyện rồi phải không?

_Vâng.

_Và cháu đã đồng ý?

_Vâng.

Một tình yêu thanh khiết,trong sáng đến thế mà sắp bị tan vỡ ư?Tại sao lúc nào cũng như thế?Định mệnh...Thở dài...

_Sao chú lại thở dài?Lẽ ra chú phải vui vì mọi chuyện sắp kết thúc chứ.

_Vui ư?Cháu bảo là vui?Phải đối mặt với chính đứa con gái yêu thương,phải đối mặt với đồng loại của mình,cháu bảo là vui?

Thở dài...

_Vui chứ ạ.Cháu sắp có thể gặp lại cô ấy.Cháu sắp có thể kết thúc mọi chuyện.Cháu sắp có thể chấm dứt quãng thời gian đau khổ này...

_Oscan...Thật ra cháu không cần phải như thế này.Reven mà thấy cháu như thế này,chắc hẳn nó sẽ buồn lắm đấy.

Cha xin lỗi...Con gái của ta...Ta đoán quả không sai...Nhưng ta lại không thể ngăn được nó...

Reven?Người con gái ta yêu thương nhất...Người duy nhất làm ta cảm thấy hạnh phúc...Thế mà giờ đây ta sắp phải làm tổn thương nàng...Ồi...

_Chú Andre...

_Huh?

_Thần linh thật ích kỷ phải không?

_Cháu cũng nghĩ vậy ư?

_Họ chỉ biết nghĩ đến mình thôi.Thực ra,kẻ đáng trách là thế giới thần linh.Chính họ đã làm cho Reven trở thành như bây giờ.Nếu cháu là Reven,có lẽ cháu đã không chịu nổi những áp lực như thế.

_Cháu hiểu thì tốt,nhưng có hiểu thì cũng chẳng làm được gì nữa.Đúng là chúng ta phải giành lại thế giới,và cách duy nhất là hạ gục Reven.Ta chẳng muốn làm điều này chút nào cả.Thế giới cứ ở trong tay quỷ sứ cũng vẫn tốt hơn ở trong tay thần linh.

_Có thể...

Những người can trường nhất cũng lên tiếng chỉ trích sự thật..."Thần linh là thế sao?"...Vị kỷ...Độc ác...Tàn nhẫn còn hơn cả ác quỷ...Không xứng đáng được cứu rỗi...Không xứng đáng...

(to be continued...)

31. Chương 31

_Nữ vương?

_Huh?Chuyện gì thế Gajira?

_Sao trông ngài tái xanh vậy?Có chuyện gì ư?

_Không.Chẳng có gì cả.

_Ngài không giấu tôi được đâu.Có chuyện gì vậy?

_Không có!Ta đã nói là không có!

Gajira thấy một mảnh giấy da viết bằng một thứ gì đó màu đỏ bầm đẫm trên bàn.Anh chớp lấy.

_Bỏ xuống mau Gajira!Cậu không được đọc nó!

_Cái...cái gì thế này?Những lời viết trên này này là thế nào,nữ vương?

Thở dài...

_Cậu đã biết rồi,ta cũng chẳng giấu làm gì nữa.Đó chính là lời tiên tri do chính tử thần trao cho ta.

_Tử thần?Ngài không đùa đấy chứ?

_Ta còn có tâm trạng để mà đùa ư?Cậu xem,lời tiên tri được viết bằng máu đấy.

_O,đúng rồi,nó là máu.Vậy ngài định...

_Ta không biết nữa.Ta không thể chịu nổi nữa rồi!Bao nhiêu áp lực cứ đổ lên vai ta!Đến tử thần cũng đích thân đến gặp ta...Gajira,đi đi.Cậu còn muốn giữ mạng thì đi đi.Ta không cần ai đổ máu vì ta nữa.Một mình ta chết là đủ rồi...Không cần...

Lời nói của Reven bị đứt quãng bởi đôi môi của Gajira chạm mạnh vào đôi môi của Reven,tạo thành một nụ hôn ngọt ngào.Nụ hôn ấy sao chất chứa đầy tình yêu tuyệt vọng,một tình yêu không được đáp trả.

_Nữ vương,sao ngài có thể nói như thế được chứ?...Gajira này đã dành trọn tình yêu cho ngài,làm sao tôi có thể bỏ người mà đi được?Gajira này nguyện trung thành với ngài cho đến chết...

_Gajira,tại sao cậu...Tại sao vậy chứ?!Tại sao chỉ vì ta mà máu cứ đổ?!?Tại sao ta không được dùng cái chết của ta kết thúc mọi chuyện chứ?!?Tại sao vậy....Tại sao...

Nước mắt của cô bắt đầu rơi.Gajira choàng tay ôm lấy Reven.

_Xin ngài cứ khóc...Khóc rồi sẽ dễ chịu hơn...

_Tại sao vậy?...Tại sao cứ phải là ta?...Tại sao ta không thể kết thúc?...

.....

Hai giọt nước mắt từ khóe mắt Gajira lăn xuống. Anh dùng hai ngón tay che nó lại, nhưng những giọt khác cứ rơi xuống không ngừng...

Người đang khóc trong vòng tay ta là nữ hoàng bóng tối hùng mạnh đó sao? Nàng cũng chỉ là một người con gái yếu đuối... Tại sao định mệnh cứ phải làm cho nàng đau khổ?... Giá mà ta được chịu đựng những đau khổ đó thay cho nàng...

Bờ vai Gajira ướt đẫm nước mắt.

Ta không thể chịu đựng được nữa... Tại sao ta không thể chết?... Nếu ta chết mà mọi chuyện có thể kết thúc, ta chết trăm lần cũng được... Ôi, tại sao ta vẫn cứ phải tiếp tục?... Ta mệt lắm rồi... Đủ lắm rồi...

Tại đỉnh một tòa tháp của lâu đài bóng tối...

_Zardin, mọi chuyện không sai như ta nghĩ. Cô ấy thật tội nghiệp. - Tử thần nói với con linh thú hắc ưng đang đậu trên vai mình.

_Vâng, thật tội nghiệp. Tôi vẫn không hiểu tại sao thế giới thần linh lại được quá nhiều ưu ái đến thế. Tôi thấy thế giới nằm trong tay cô ta vẫn tốt hơn là nằm trong tay Shiva.

_Ừm. Thế giới thần linh không xứng đáng được sự cứu rỗi này. Nếu được, ta sẽ tham gia cùng cô ấy...

_Vâng, ngài nói phải. Thế giới thần linh bấy lâu nay toàn loạn lạc chơi bời, bị hạ cũng chẳng lạ gì cả.

_Ừm...

Tử thần cũng lắc đầu buồn bã, thương xót số phận độc ác đã đẩy vị nữ vương vào khe vực... Cuộc chiến này rồi sẽ ra sao đây?... Máu sẽ lại đổ nhuộm đỏ các con sông nữa sao?... Bi ai...

(to be continued)

32. Chương 32: Tử Chiến (trận Chiến Cuối Cùng) (6)

_Thưa nữ vương, binh đoàn đang chờ ngài ạ.

_Ta ra ngay, Gajira.

Cô bước ra. Chiếc áo choàng đen tung bay trong gió. Bộ giáp đen tuyền như bầu trời không trăng sao, mà

vàng đẹp dễ trông thật tuyệt. Chiếc mũ trận đen tuyền cắm lông phụng hoàng làm nổi bật mái tóc vàng rực như lửa mặt trời và làn da trắng nõn tựa cánh sen. Cô thật đẹp.

_Ồ..ngài...

_Huh?Sao thế?

_Ồ,không có gì ạ.

Nàng đẹp quá.Vẻ đẹp thanh khiết,trộn lẫn sự buồn bã trầm lắng.Càng ngày nàng càng đẹp hơn,hay là ta hoa mắt?Hôm nay nàng trông thật đẹp,rất đẹp...

_Đi thôi.Sao cậu lại ngăn người ra thế,Gajira?

_À vâng.

Cô bước ra nơi binh đoàn bóng tối đang chờ đợi,đã hoàn toàn hồi phục sau trận chiến.Những con linh thú đứng đầu mỗi binh đoàn mà chúng chỉ huy.Binh đoàn bóng tối dường như mạnh thêm lên sau mỗi trận chiến.

_Nữ vương muôn năm!

_Ừm.Hắc long,hắc phụng,hỏa sói,các cậu chỉ huy binh đoàn của mình tản ra các hướng Đông,Tây,Nam.Không được để bất cứ kẻ nào không thuộc binh đoàn có thể vào được nơi này,hiểu chứ?

_Tuân lệnh chủ nhân.

_Nếu cảm thấy cần,cứ san bằng tất cả cho ta.

_Tuân lệnh.

_Trận này không được để thua,rõ chứ.

_Rõ.

Binh đoàn hùng hục khí thế bước vào trận chiến....Gươm giáo cầm chắc trên tay sẵn sàng chém giết...Trông như không thể nào bị đánh bại...Nhưng...

Quần đảo Gary...

_ Binh ngũ sẵn sàng rồi con trai, chỉ còn đợi con thôi.

_ Vâng.

Thần Gary giờ đã bình phục nhờ có những phép thuật chữa thương của Alex. Oscan bước ra.

_ Tốt lắm. Đi thôi con trai.

_ Vâng.

Bây giờ nàng đang làm gì?...Bây giờ nàng có ổn không?...Bây giờ nàng có khỏe không?...Bây giờ nàng có còn nhớ đến ta không?...Ồi, ta nhớ nàng quá...

_ Con bắt đầu đi.

_ Triệu linh thú.

Những con linh thú mạnh mẽ hiện ra. Chúng rất đẹp. Một con phụng hoàng với đôi cánh rực lửa, thân hình nó như được dát vàng. Một con kỳ lân trắng như tuyết cùng đôi cánh rộng. Một con rồng to lớn với những chiếc vảy dát vàng, cùng đôi cánh khổng lồ sau lưng. Một con báo trắng xinh đẹp cùng bốn chân có tốc độ vũ bão. Chúng đều có sức mạnh ít ai ngờ nổi.

_ Phụng hoàng, chỉ huy binh đoàn cung thủ. Thiêng long, chỉ huy binh đoàn kỵ sĩ. Bạch báo, chỉ huy binh đoàn chiến binh. Tàn ra các hướng Đông, Tây, Nam phá vòng vây xông vào thành, hiểu chứ?

_ Tuân lệnh chủ nhân.

_ Xuất kích! Nhất định không được thua.

_ Tuân lệnh!

Một binh đoàn hùng mạnh... Một chỉ huy tài ba... Làm sao có thể thất bại?... Nhưng...

(to be continued)

33. Chương 33: Tử Chiến (trận Chiến Cuối Cùng)(7)

_Xuất kích! San bằng bất cứ cái gì cản đường tiến của ta!

Uỳnh!

Reven chỉ dùng một tay tạo ra một luồng sáng hủy diệt. Kỵ sĩ nằm la liệt khắp nơi. Con đường máu đã được mở.

Phập!

_Á!

Một con quỷ kêu lên khi mũi tên ghim vào người nó.

_Chuyện gì vậy? Mũi tên ở đâu ra thế? -Reven ngạc nhiên hỏi Gajira.

Gajira ngược nhìn lên bầu trời vẩn vện mây đen. Và cậu cũng đã biết những mũi tên ấy từ đâu ra. Binh đoàn cung thủ thần linh đang bắn xối xả tên xuống.

_Binh đoàn cung thủ thần linh, thừa nữ vương. Tôi sẽ giết chúng.

_Khoan, đừng vội. Để chuyện này cho hắc phụng. Chúng ta cứ tiếp tục.

_Vâng

“Hắc phụng,đến đây. Có chuyện cho cậu làm đây này.”

“Tuân lệnh.”

_Một phần binh đoàn theo ta, phần còn lại cứ tiếp tục trấn giữ.

Hắc phụng cùng binh đoàn phụng hoàng bay tới.

Uỳnh!

Những chiếc lông vũ của hắc phụng bay tới, cắm vào khắp nơi trên người binh đoàn cung thủ, sau đó nổ tung. Họ rơi xuống, nằm la liệt trên mặt đất.

Phập!

_Krecccc!

Một mũi tên xuyên qua cánh của một con phụng hoàng, làm nó quần quai rơi xuống.

_ Binh đoàn phụng hoàng nghe lệnh, giết sạch chúng cho ta.

Những con phụng hoàng bay vút lên với tốc độ kinh hồn, tấn công cung thủ thần linh, làm họ liên tục bị thương.

_Giỏi lắm hắc phụng. Cứ tiếp tục nhé.-Reven nói.

“Phải giết kẻ cầm đầu. Không có chỉ huy chúng sẽ như rắn mất đầu mà thôi.” - Một cung thủ nghĩ, cung tên nhắm thẳng vào Reven.

Phập!

Phịch!

_Nữ vương! -Gajira hoảng hốt quay lại. Một mũi tên cắm thẳng vào vai, còn một mũi cắm thẳng vào tay Reven, làm cô ngã khỏi hắc kỳ lân, đau đớn vật vã trên mặt đất.

Xoẹt!

Reven sử dụng cánh tay không bị thương của mình giết chết tên cung thủ vừa bắn vào cô.

_Nữ vương, người không sao chứ? Ôi trời, máu chảy nhiều quá.

_Mũi tên..Mũi tên có độc đấy...Đừng chạm vào nó...Gajira...-Cô yếu ớt nói, sau đó ngất xỉu.

_Nữ vương! Nữ vương! Ngài không sao chứ? Tỉnh dậy đi, làm ơn tỉnh dậy đi!

Cô vẫn bất động, hơi thở yếu ớt.

_Hắc kỳ lân, cậu trấn giữ nơi này được chứ? Ta phải đưa nữ vương trở về thành.

_Ừm. Chăm sóc nữ vương cho tốt đấy. Nói với ngài rằng ngài sẽ không thất vọng về linh thú của ngài đâu.

_Cảm ơn cậu, hắc kỳ lân.

_Nhanh lên! Hiện giờ nữ vương là mục tiêu lớn nhất của bọn chúng đấy!

Phịch!

Lại một tên cung thủ nữa rơi xuống vì những phép thuật hủy diệt của hắc phụng và hắc kỳ lân...

Trận chiến bắt đầu sôi sục...Vị chỉ huy bị thương làm binh sĩ phần nộ....Chúng sẽ không tha cho kẻ đã làm cho chỉ huy chúng bị thương...Cuộc chiến sẽ thêm phần thảm khốc...

(to be continued)

34. Chương 34: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(8)

Reven nằm trên giường,tay và vai được băng bó một cách cẩn thận,nhưng chất độc vẫn còn.Mồ hôi nhễ nhại khắp người Gajira.Anh ta đã rất cố gắng để làm Reven khỏe lại.

Làm ơn đi,nữ vương...Làm ơn tỉnh lại đi...Tôi có lỗi với ngài...Tôi đã không bảo vệ được ngài...Tôi xin lỗi...Tỉnh lại đi...Làm ơn...

_Nữ vương không sao chứ,Gajira?-Một chàng trai tuấn tú,khoác trên người chiếc áo choàng đen.Trên vai là một con chim ưng đen tuyền.

_Mi là ai?

_Là tử thần.Chính là kẻ đã đưa cho Reven mảnh giấy ghi lời tiên tri.Cô ấy không sao chứ?

_Tôi không biết.Cô ấy đã ổn,nhưng vẫn chưa tỉnh lại.Tôi rất lo.

_Để ta xem.

Tử thần bước gần đến chỗ Reven,nâng cánh tay bị thương của cô lên.

_Loại độc này là độc của một loại rắn sống ở địa ngục.Nó không nguy hiểm nhưng sẽ làm người trúng phải

nó bị hôn mê rất lâu,có thể là vĩnh viễn.Người có sức mạnh tâm linh càng mạnh thì độc càng có tác dụng nguy hiểm hơn.

_Có thuốc giải chứ?

_Có.Xem này.

Tử thần khẽ nghiêng đôi môi của mình lên đôi môi Reven.Anh ta đang hôn cô.

_Mi làm gì thế hả?-Gajira tức giận lôi tử thần ra.

_Xem đi.

_Khục khục...Khục...-Reven ho sặc sụa ra một vũng máu đen.

_Nữ vương!Ngài không sao chứ?

_Hộc...Ư...Ta không sao...

_Tốt quá.Tôi lo cho ngài lắm.

_Ồ,tử thần.Anh đến đây làm gì thế?

_Để giúp cô chứ làm gì.Tôi mà không đến là cô ngủ luôn rồi đấy.

_Cảm ơn anh.Ư...-Reven cố gượng dậy.

_Đừng cố gượng dậy.Cô không đủ sức đâu.Tuy máu độc đã ra hết nhưng dù gì nó cũng làm cho cô kiệt sức.

_Tôi cần phục hồi sức lực ngay!

_Coi nào,đừng cố chấp.

_Tôi cần phải trợ giúp linh thú của tôi!

_Thôi được.

Anh ta lấy ra một con dao với hình thù khá kỳ quặc.

_Anh làm gì thế?

_Giúp cô phục hồi sức lực chứ làm gì.Đưa tay cô đây.Bên bị thương ấy.

_Đây.Anh định...

_Sẽ đau đấy nhé.

Xoẹt!

_Á!

Máu phun ra từ vết thương của mũi tên khi nãy,vừa bị tử thần rạch rộng ra.

_Anh làm gì vậy hả?!?

_Nhìn vết thương kia.

Vết thương đang từ từ lành,để lại một vũng máu đen trên mặt đất.

_Đó là máu độc tích tụ trong vết thương.Con dao của tôi làm từ phép thuật nên nó tự chữa lành vết thương.Bây giờ hồi phục rồi,cô định làm gì?

Reven bước xuống giường.Cô đến gần cửa sổ nhìn ra chiến trận,mở toan nó ra.

_Làm thế này.

Uỳnh!

Một luồng sáng mang sức mạnh hủy diệt khủng khiếp giáng xuống,nổ tung dưới chiến trận...

_Phù,nhận được tín hiệu,linh thú sẽ hiểu là tôi đã khỏe và luôn luôn giúp chúng.

_Cái đó mà là tín hiệu?

_Ừ.

_Là phép thuật hủy diệt thì có.

_Trông thế chứ nó chỉ đủ làm binh đoàn thần linh bị thương hàng loạt thôi.Đối với quỷ thì nó vô dụng.

_Cô lợi hại thật đấy,nữ hoàng!

_Cảm ơn lời khen,tôi gọi anh là gì?Chắc hẳn tử thần cũng có tên chứ nhỉ?-(cười)

_Dĩ nhiên,tôi là Blood,thưa nữ vương.

_Cứ gọi tôi là Reven,không cần khách sáo.Dù gì anh cũng đã cứu mạng tôi.

_Không cần khách sáo.Tôi phải đi đây.Tạm biệt.

_Ừm.Tạm biệt.Mà anh đi đâu thế,Blood?

_Đi xuống giúp binh đoàn của cô cho bọn kia “tử ọ”.Bọn chúng làm tôi ngứa mắt lắm rồi!

_Ừm(cười).Tạm biệt.

Blood vẫy tay rồi biến mất.Reven quay lại,mỉm cười với Gajira.

_Cậu vất vả quá,Gajira.Cậu có thể nghỉ ngơi.

_Vâng,thưa nữ vương.

Chỉ huy đã tỉnh dậy...Sức mạnh của ngài tăng lên gấp bội sau khi nhận được“nụ hôn của tử thần”....Binh đoàn bóng tối như hổ thêm cánh...Càng ngày càng thú vị....

(to be continued)

35. Chương 35: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(9)

Nàng đâu rồi?...Tại sao ta không thấy nàng?...Nàng có ra trận mà...Không lẽ nàng bị thương ư?...Ồi...Mong nàng không sao...

_Chủ nhân,chúng ta sẽ phá vòng vây chứ?-Bạch kỳ mã lên tiếng.

_À..Ừ,dĩ nhiên.Xông vào cổng thành đi.

_Tuân lệnh.

Uỳnh!

Bạch kỳ mã sử dụng phép thuật mở đường cho binh đoàn thần linh giờ đây chỉ còn một nửa sau đợt tấn công khủng khiếp từ trên tường thành.

_Muốn vào được thành phải qua ta trước đã. -Hỏa sói bước ra,sau lưng là binh đoàn ác thú châu chực nhảy xổ ra tấn công.

“Gọi bạch báo.Có đối thủ cho cậu đây”

Một con báo trắng hiện lên,sau lưng là những chiến binh tay cầm vũ khí nhuộm đỏ máu.

_Đối thủ của mi là ta.

_Được lắm.Mời xuất chiêu.

Xẹt!

Bạch báo biến mất,để lại trên người hỏa sói là những vết cắt sâu hoắm rỏ máu.

_Hừ,mi làm ta nổi giận rồi đấy.

Graooooooooo!

Hỏa sói gầm lên một tiếng động trời.

Bùm!Ầm!Uỳnh!

Sau đó là hàng loạt những tiếng nổ vang lên.

Hỏa sói đã quyết định dùng đến phép thuật hủy diệt để kết thúc đối thủ, nhưng bạch báo không phải tay vừa, nên chỉ bị thương khắp người.

_Mi may mắn đấy. Chưa kể nào còn sống sau khi nhận chúng đâu.

Phía tây...

Hắc phụng vẫn tiếp tục chống chọi với binh đoàn cung thủ do phụng hoàng chỉ huy. Chúng rất mạnh, làm không ít phụng hoàng của binh đoàn bóng tối bị thương.

Kreccccccc!

Hắc phụng nổi giận.

Vù! Phập! Uỳnh!

Lông vũ của hắc phụng liên tiếp phóng ra, cắm vào người binh đoàn cung thủ, làm chúng bị thương không ít.

Phập! Uỳnh!

Lần này đến lượt lông vũ của phụng hoàng phóng ra, làm hắc phụng dù đã mở kết giới bảo vệ nhưng cũng bị thương.

_Mi khá lắm.

Xoẹt! Âm!

Mưa tên lửa phóng xuống, làm máu phụng hoàng lại tiếp tục rơi.

_Đúng là mi không phải tay vừa. Mưa tên lửa chưa ai có điểm phúc được chứng kiến nó mà còn tồn tại đâu.

Phía đông...

Bùm! Xoẹt! Uỳnh!

Hắc long và thiêng long đang đánh nhau kịch liệt.Những tiếng nổ vang lên khắp một khoảng trời.

_Mi đúng là mạnh thật đấy.Càng vui!

_Để xem mi còn vui nổi không?

Đứt lời,hắc long tung ra một luồng sáng.Luồng sáng ấy rọi qua người thiêng long,bỏ lại một vùng máu rộng trên nền đất.

_Mạnh..mạnh quá.

_Mi cũng khá lắm đấy.Dính đòn ấy mà còn sống,ta mới chỉ gặp một mình mi thôi đấy nhé.

Phía bắc...

_Này hắc kỳ lân,ổn chứ?-Blood hỏi.

_Ta còn đứng đây là biết không sao rồi.À mà anh là ai thế?

_Bạn của nữ hoàng.Biết thế đủ rồi.

_Ừ.-Đứt lời,Blood gọi lưỡi hái của mình ra.

_Hắc kỳ lân,ta đếm đến 3,nhảy lên ngay tức thì,nhé!

_Ừ.

_Một,hai,ba!

Xoẹt!

Lưỡi hái lướt qua một khoảng rộng,sau đó trên mặt đất là những thân người bị cắt đứt nằm la liệt khắp nơi.Khủng khiếp...

_Chà,anh mạnh thật đấy.Đúng là bạn của chủ nhân.-Hắc kỳ lân đáp xuống,nói với giọng thán phục.

_Có gì đâu,vài việc có thể giúp được cô ấy thôi.

_Nhưng vẫn còn chuyện phải làm đây.Đừng dùng chiêu ấy nữa,nhanh quá.Nhanh quá thì không vui,phải không?

_Ừ.

Lợi thế nằm trong tay bóng tối...Kết thúc lại không thể ngờ...Ôi định mệnh...

(to be continued)

—

36. Chương 36: Tử Chiến(trận Chiến Cuối Cùng)(10)

Reven khoác lại bộ chiến bào trên người,ngồi trên chiếc ghế của đế vương,theo dõi trận chiến.

Mọi chuyện đúng như ta nghĩ...Sắp chấm dứt rồi...Sắp chấm dứt rồi...

Oscan xông sập cánh cổng thành,phi vào trong lâu đài cùng bạch kỳ mã.

Sao im lặng thế này?...Cô ấy đâu rồi?...Hắn là cô ấy đang ở phòng nữ vương...

_Phi thẳng đến phòng của nữ vương,bạch kỳ mã.

_Tuân lệnh.

Bạch kỳ mã nghe theo lời chủ nhân,phút chốc,nó đã đưa chủ nhân nó đến trước cửa nơi cần đến.

Đây rồi...Nơi này sẽ là nơi kết thúc mọi chuyện...Ôi...

Cạch.

_Re..Reven...

Cô đứng lên,quay lại nhìn anh bằng ánh mắt u sầu.

_Chàng đã đến.Hôm nay chúng ta hãy chấm dứt tất cả.Rút kiếm ra đi.

_Nàng vẫn thế.Ồi...Tại sao lại phải như thế này?...

_Rút kiếm ra đi,Oscan.Tôi không còn là Reven nữa.Tôi là nữ hoàng bóng tối,kẻ đã từng hủy diệt thế giới này.-Ánh mắt cô bây giờ đầy quyết tâm.Rõ ràng cô không hề muốn tiếp tục như thế này.

_Được.Nếu cô muốn,nữ hoàng bóng tối.-Bây giờ,cả hai đều để mặc mình cho lý trí điều khiển.Trong lời nói của họ gần như không còn sót lại dù là một chút tình cảm.

_Xin chỉ giáo.-Cô lạnh lùng nói.Sau đó tung ra một chiêu kiếm.

Keng!

_Quá dễ dàng.Cô nghĩ kỳ lân kiếm đánh bại được tôi ư?

_Ừ đấy.

Thanh kiếm bắt đầu xoáy mạnh trong không trung,sau đó đâm thẳng vào cánh tay Oscan.

_Tuyệt lắm,thế này mới là đấu chứ.-Oscan vừa dùng một tay ôm cánh tay còn lại đầy máu của mình,vừa nói.

_Không dám.

_Đến lượt ta.

Một chiêu kiếm tuyệt đẹp được tung ra.Những luồng sáng phát ra từ thanh kiếm,tạo thành một chiếc thập tự giá với một vòng tròn những ký tự xung quanh.

Phập!Xoẹt!

Ngay khi chiêu kiếm sắp chạm vào Reven,Gajira xuất hiện,chấn cho cô bằng tấm thân mình.

_Trời ơi,Gajira!Sao cậu lại...

Phịch!

Gajira gục xuống,trên người đầy những vết thương chí mạng.

_Nữ vương...Lần này thần đã bảo vệ được ngài...Thần đã có thể chết được nhắm mắt...

_Cậu...cậu ngốc lắm!Đồ ngốc!Cậu nghĩ cậu chết vì ta sẽ làm ta vui sao?!?Cậu ngốc lắm...

_Xin ngài đừng phí nước mắt vì tôi...Hạnh phúc lớn nhất đời tôi là gặp được ngài,chiến đấu bên cạnh ngài...Tôi đã có thể làm trọn lời thề...Trung thành..cho đến chết...

Đôi mắt của Gajira nhắm lại.

_Gajira!Đến cậu cũng rời bỏ ta sao?!?Tại sao vậy chứ?Tại sao...-Nước mắt rơi xuống.

Kẻ trung thành nhất cũng rời bỏ cô mà đi...

Lời tiên tri đã thành sự thật...

Ôi,tại sao ta lại làm thế chứ?Ta có lẽ đã giết nàng.Gajira,cảm ơn cậu...Nếu không có cậu,có lẽ ta đã phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ...Yên nghỉ,Gajira...Sau chuyện này,hẳn nàng sẽ rất hận ta...Nhưng biết làm sao?...Nếu không làm thế,nàng sẽ không có đủ can đảm để giết ta...

_Chiều này cho Gajira.

Xoẹt!

Phụng hoàng kiếm.Oscan bị thương rất nhiều,nhưng không hề nguy hiểm.Và anh không hề biết rằng cô đã nương tay với anh.

_Kết thúc thôi,Reven.

Vù!

Gió nổi lên dữ dội

Xoẹt!

Thế kiếm quyết tử được tung ra.

Đế vương kiếm.

“Thế kiếm quyết tử.Vô cùng nguy hiểm.Giết chết đối thủ bằng một chiêu.Rất khó có thể phản công,nhưng một khi đối thủ phản công,kẻ phải chết chính là chủ nhân ra thế kiếm này.”

Đối với nàng,không có gì đáng ngại...Chắc chắn nàng sẽ phản công...Sau đó mọi chuyện sẽ kết thúc...

Đế vương kiếm ư?...Cũng tốt thôi...Mọi chuyện đã có thể kết thúc...

Kết thúc...

Cô nhắm đôi mắt giờ đây đầy những nước mắt lại.Tay cầm kiếm buông thông xuống.Cô cúi đầu xuống như không muốn nhìn thấy điều sắp xảy ra...

Kết thúc...

Sao thế này...Tại sao nàng lại không phản công?...Không!...Dừng lại...Làm ơn dừng lại...Dừng....Dừng mà!...

Kết thúc...

Phập!

Thanh gươm sắc nhọn xuyên thẳng vào giữa ngực Reven.Máu tuôn ra ồ ạt.

_Không!Trời ơi,không!Tại sao vậy?Tại sao nàng không phản công?Tại sao?!?

Cô gục xuống trong vòng tay của Oscan.Bàn tay anh đầm ướt máu của cô.

_Làm sao ta có thể phản công,một khi ta biết nếu ta phản công,người chết sẽ là chàng chứ....Làm sao ta có thể...

_Nàng không hận ta sao?!?Ta đã giết người cận vệ trung thành nhất của nàng,nàng không hận ta sao?!!

_Ta yêu chàng...dù chuyện gì xảy ra đi nữa,ta cũng mãi yêu chàng...

_Ta cũng thế...Nữ hoàng của lòng ta...Ta sẽ yêu nàng...Mãi mãi...

_Chàng chắc chứ?

_Ta thể có trời đất...Ta sẽ mãi mãi yêu một mình nàng...

Cô mỉm cười ngọt ngào.Nước mắt của cô và anh chảy xuống,hòa chung với máu...

_Chấm dứt...Mọi chuyện đã chấm dứt...

Đôi mắt xanh như đại dương sâu thẳm nhắm lại nhẹ nhàng.Đôi môi nở nụ cười hạnh phúc.

Cô sẽ bị bức ép vào giấc ngủ đông dài hạn...

Bởi chính bàn tay người cô yêu thương...

_Re..Reven...Tĩnh lại đi!...Nàng đừng đùa với ta nữa...Tĩnh lại đi...Ta xin nàng....

Sự thật là sự thật...Nàng đã ngủ rồi...Giấc ngủ đông dài hạn...

_Tại sao vậy Reven?...Tại sao vậy?...Nàng có biết nàng chính là lý do để ta tiếp tục sống không?...

Anh rút thanh kiếm của Reven ra.

Phập!

Anh cầm thanh kiếm,đâm thẳng vào ngực mình.Máu tuôn ra...

_Reven...Ta sẽ luôn ở bên nàng...

Anh gục xuống trên người Reven.Bàn tay họ đặt vào nhau,như không thể chia cắt họ...

Ngoài chiến trận...

Hực

Một cơn đau nhói lên trên lồng ngực của những con linh thú.Chủ nhân chúng gặp chuyện...

_Có chuyện rồi.Ta không đấu với ngươi nữa.

Hắc phụng bay hết tốc lực về lâu đài,mặc kệ những vết thương đang rỏ máu và những mũi tên đang bắn thẳng vào nó.

Linh thú khác dường như cũng hiểu đang có chuyện xảy ra.Hắc kỳ lân,hỏa sói,hắc long cũng lao về lâu đài với tất cả sức lực còn sót lại,mặc kệ con đường chúng đang đi đang thấm máu của chính chúng...

(to be continued)

—

37. Chương 37: Hồi Kết

_Không....Không....Chúng ta đến muộn rồi...Quá muộn rồi...

Tất cả linh thú đã chứng kiến cảnh tượng ấy...Một cảnh tượng thần thánh...

Đôi uyên ương nằm đây...Trong vũng máu nhưng nụ cười nở trên môi...Bàn tay họ nắm chặt vào nhau...Không gì chia cắt được họ...Thanh gươm xuyên qua lồng ngực hai người...Như một vật làm chứng cho tình yêu vĩnh cửu...Vị đại tướng quân vì bảo vệ cho chủ nhân...Nằm đây trong vũng máu...Con bạch kỳ mã trắng như tuyết như được tô điểm bởi máu đỏ...Vì chủ nhân nó đã rời bỏ nó...Ánh sáng..Bóng tối...Hòa hợp...Thần thánh...

Reven...Con gái của ta...Ta xin lỗi...Ta đến quá muộn rồi ...Ta xin lỗi...

Ôi...Ta không ngờ là nó lại kết thúc như thế này....Cũng chỉ tại quyết định của ta...Oscan...Reven...Xin hai con tha thứ cho ta...

Nữ vương...Yên nghỉ...

Ngọc lệ lăn dài trên má Andre...Và rồi tiếp tục lăn trên má Alex...Rồi Gary...Rồi Blood...Không một ai cảm được nước mắt trước cảnh tượng ấy...

Thế giới đã được hoàn trả,nhưng cái giá quá lớn...

Lời tiên tri đã trở thành sự thật...

Thế giới đã trở lại như cũ sau cái chết của Reven và Oscan.Thần Shiva sau khi ra khỏi ngục thất,cảm thấy rất hối hận.Vì Reven và Oscan đều mang dòng máu thần linh,nên “chết” đối với họ chỉ như giấc ngủ.Thần Shiva đã dùng phép thuật tạo nên hai viên kim cương to lớn,đặt trong một căn phòng đầy kết giới phép

thuật, để bảo toàn thể xác và linh hồn của họ. Tòa lâu đài bóng tối được canh gác bởi những vị thần tài ba và thiện chiến nhất, để ngăn không cho bất cứ ai quấy rầy giấc ngủ của họ. Linh thú cũng phân tán ra khắp nơi, ngủ một giấc ngủ dài, chờ đợi một ngày, chủ nhân của chúng thức tỉnh, chúng cũng sẽ thức tỉnh...

Một ngày nào đó, ta sẽ trở lại cứu giúp thế giới... Một ngày nào đó....

38. Chương 38: Truyền Thuyết Bất Diệt

Đã rất lâu, rất lâu rồi...

Từ khi tử chiến kết thúc...

Nhưng hình ảnh một tình yêu vĩnh cửu...

Là không thể nào quên...

Part 1: untitled

Cô ta thật đẹp... Như một vật trang sức lộng lẫy cho nơi này... Thật đẹp...

Thần Shiva ngắm nhìn viên kim cương đen chứa thể xác của nữ vương bóng tối, hồi tưởng lại những việc đã xảy ra.

Thế giới hiện tại thật yên bình, nhưng được bao lâu?... Khi giấc ngủ đông của nữ vương bóng tối kết thúc, cũng là lúc thế giới này trở lại thành địa ngục...

Nàng sẽ quay lại cứu thế giới...

Khỏi sự hủy diệt lớn nhất...

Khủng khiếp nhất...

Lời tiên tri vang lên trong đầu thần Shiva.

Không kẻ nào được quấy rầy giấc ngủ của ngài...

Nếu không kẻ đó sẽ được biết địa ngục là gì...

Trước khi tử thần Blood đi, anh đã để lại mảnh giấy này. Từ đó đến nay không ai thấy lại anh ta nữa.

“Shiva, hãy nhớ, đừng bao giờ mở kết giới cho bất cứ ai.”

Lời Blood nhắc nhở ông trước khi biến mất vang lên.

Giá như khi xưa ta chịu xóa bỏ mối thâm thù với thế giới bóng tối, có lẽ bi kịch đã không xảy ra... Reven, tha thứ cho ta... Ta sẽ làm bất cứ thứ gì để có thể chuộc lại lỗi lầm ta đã gây ra... Đây là việc ta có thể làm cho cô bây giờ... Yên nghỉ...

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đôi môi của nàng như mỉm cười...

(to be continued)

39. Chương 39: The Red Moon Organization-hội Xích Nguyệt

Hội Xích Nguyệt, một tổ chức gồm những người cực kỳ thông minh và điên rồ. Họ có những cuộc thử nghiệm trên chính con người, tàn nhẫn và hết sức kinh tởm. Tuy nhiên không phải là một hội có tổ chức tầm rộng, nên không bị truy sát.

Gần đây, hội xích nguyệt vừa có một kẻ ẩn danh đến gia nhập. Tên này có trí tuệ không thể tưởng và một sức mạnh kinh hoàng. Hội Xích Nguyệt rất trọng dụng hắn.

Một kẻ lợi hại...

Vô cùng khôn khéo...

Phụ!

Một tiếng nổ nhỏ vang lên từ trong chiếc cốc bằng bạc mà kẻ ẩn danh đang cầm.

__Anh vừa làm gì thế?

__Vừa chế tạo một thứ mà anh không thể tin được đâu.

__Thứ gì?

_Không nói.

_Nói cho tôi nghe đi!

_Thứ này cần phải thử nghiệm trên...À mà thôi,có nói cũng chẳng tìm được.

Hắn băng quơ gõ vào hình con quỷ chạm trổ trên chiếc cốc.

_Thử nghiệm trên thứ gì?Anh nói đi,thứ gì mà hội Xích Nguyệt không tìm được chứ?!?

_Tôi nói đừng giật mình đấy nhé,nó cần được thử nghiệm trên...

_Trên thứ gì?

_Trên ác quỷ.

Đôi mắt màu xám bạc lạnh lẽo ánh lên một tia nhìn độc ác...

(to be continued)

40. Chương 40: Âm Mưu Hiểm Độc

_Anh nói cái gì?Quỷ á?-Anh ta tròn mắt hỏi.

_Ừ,bởi vậy mới không thể có được.

_Mà nó dùng để làm gì?

_Bất tử.

_Cái gì?Bất tử?Anh không đùa đấy chứ?!?

_Không!Chuyện này tôi đâu thể đùa được.

_Tại sao lại cần thử nó trên quỷ?

_Nếu thử nó trên người,làm sao biết nó có tác dụng được?Không lẽ đợi mấy trăm năm sau thấy người đó còn sống là có tác dụng hả?

_Thì giết thử người đó,chết thì thất bại.-Anh thần nhiên nói.

_Không được,làm vậy thì còn gì là hội Xích Nguyệt nữa!Vả lại tác dụng của thuốc mạnh nhất là khi sử dụng với quý.

_Ồ...Vậy...

_Anh có giúp tôi không?Nếu tôi thành công,tất cả chúng ta sẽ bắt tử!

_Nhưng...

_Nhưng gì chứ?Hội trưởng chắc chắn sẽ đồng ý thôi!

_Không nên hành động một mình,tôi sẽ gọi hội trưởng.

_Được.Nhanh lên.

Anh ta chạy đi,biến mất sau cánh cửa làm bằng gỗ sồi to lớn.Phút chốc,anh ta quay lại cùng một chàng trai có mái tóc màu bạch kim và đôi mắt màu đỏ tươi.Anh ta còn trẻ và trông vô cùng khôi ngô.

_Laures,anh biết chuyện rồi chứ?

_Ừ,biết.

_Đồng ý không?

_Anh biết điều đó bị cấm mà.

_Bởi thế tôi mới hỏi anh.

_Bọn quái vật rất mạnh.

_Và tôi chắc chắn tôi biết cách giết chúng.

Hắn phẩy tay về phía cửa sổ.

Uỳnh!

Quả núi đá to lớn bị san bằng.

__Thôi được.Tôi cho phép anh,nhưng chỉ lần này thôi.

__Laures,tôi biết mà.-Hắn nở nụ cười gian xảo.

__Thôi đi,lần này thôi đấy!Anh mà làm cho danh tiếng hội Xích Nguyệt bị bôi nhọ thì anh không yên thân đâu!-Laures nghiêng răng nói,với giọng gần như đe dọa.

__Ừ,không sao đâu mà lo.

Laures,hội trưởng hội Xích Nguyệt,không hề biết quyết định của mình sẽ dẫn tới thảm kịch...Đời có ai hiểu chữ ngờ đâu....

41. Chương 41: Phóng Thích(1)

__Nơi này phong ấn bọn quỷ phải không?

__Ừ,mở phong ấn đi Laures.

__Anh nghĩ là mở nó dễ lắm hả?

__Không,nhưng nó dễ với hội trưởng hội Xích Nguyệt mà.

__Tất cả mọi người,tập trung lại xung quanh ma trận.

Các pháp sư của hội Xích Nguyệt đứng thành vòng tròn xung quanh ma trận có sẵn trên nền đất.

Những câu bùa chú kỳ lạ vang lên.Nó nghe như tiếng than khóc,tiếng rên rỉ vậy.

__Hãy mở ra,hỡi cánh cổng dẫn tới địa ngục vĩ đại!

Ầm ầm ầm.

Ma trận tách đôi ra, để lại một lối vào một nơi tăm tối. Chiếc cầu thang làm bằng xương người và sơn bằng máu tươi kêu lên răng rắc, cảnh báo kẻ đang bước lên nó.

Bên dưới chiếc cầu thang ấy là một nơi rộng lớn nhưng tối tăm u ám. Vừa bước xuống là đã thấy ngay một song sắt ăm bùa bao bọc xung quanh nơi này. Đằng sau đó là những con quỷ to lớn bước đi thất thủ trên đồng xương.

Cảnh vật thật hoang tàn. Đôi mắt chúng chẳng vương chút tình cảm... Chúng sống chỉ để mua vui cho thần linh vào hành hạ chúng sao?... Nanh vuốt của chúng sắc nhọn và cứng cáp, xuyên thủng được bất cứ thứ gì... Mang danh là những con quỷ mạnh mẽ và bất trị nhất mà sống như thế sao?... Thất thủ lê bước..

(to be continued)

—

42. Chương 42: Phóng Thích (2)

Kẻ ản danh có vẻ hơi bất ngờ trước sự thật đang phơi bày trước mắt hắn. Thế mà hắn cứ nghĩ quỷ chỉ bị nhốt lại vào ngục chứ không điên tàn như thế này.

—Anh còn muốn thả chúng ra nữa không?—Laures nhìn kẻ ản danh.

—Huh?Ừ. Thả chúng ra đi.

—Chắc chứ?

—Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần nữa? Tôi cần chúng để làm vật thí nghiệm, và chỉ có chúng mới có thể thôi!

—Thôi được. Mọi người, hợp sức lại đi.

—Để tôi giúp, phép thuật ở đây rất mạnh.—Kẻ ản danh bước đến bên Laures và các pháp sư hội Xích Nguyệt.

Họ đặt tay lên các chấn song, bắt đầu đọc bùa chú.

—Mở ra....Mở ra hỡi các chấn song!

Xoẹt!

Tất cả họ bị đánh bật lại.Đúng là kết giới ở đây quá chắc chắn.

__Chà,thật chắc chắn.Nhưng phải có cách nào đó để mở nó ra chứ!-Laures gượng dậy từ cú ngã vừa rồi.

Để xem nào...Để mở nó hẳn phải có chìa khóa...Chìa khóa...Chìa khóa...Có thể nó là...

Kẻ ẩn danh đứng dậy,thì thẳm điều gì đó vào tai Laures.Sau đó cả hai cùng bước đến các chấn song,nắm tay vào nhau,thì thẳm điều gì đó.

Vù.

Gió nổi lên,bao quanh toàn bộ các song sắt.

Két két.

Không thể tin được,các song sắt đang tự động đổ xuống...Vậy ra mình nghĩ đúng...Không ai có thể nghĩ rằng một phép thuật gọi tinh linh gió tầm thường lại có thể mở ra nhà ngục bóng tối...Shiva,ông thông minh lắm,nhưng tôi đã vượt mặt ông rồi...

Những con quỷ từ từ bước ra.Chúng cảm thấy lạ lẫm với “tự do”.

__Thật là tuyệt!Bọn chúng đã được thả ra hết rồi!Cuộc thí nghiệm đã có thể được bắt đầu!-Kẻ ẩn danh vui mừng nói.

__Vậy thì làm đi.-Laures nói

Toong toong toong.

Hắn đổ thứ chất lỏng màu đỏ sậm trong chiếc cốc bạc xuống nền đất.Nó từ từ loang ra...

(to be continued)

43. Chương 43: Phóng Thích (3)

Bọn quỷ bước đến,cúi xuống liếm láp thứ chất lỏng màu đỏ sậm đang từ từ loang rộng ra.

_Đúng rồi đấy...Tiếp tục đi...Đúng rồi...-Kẻ ả danh lảm bảm một cách phẫn khích.

_Có chắc không đấy?Anh không thấy là chúng đang hoàn toàn vô thức vô thức ư?-Laures hỏi.

_Đừng lo,Laures...Mọi việc chắc chắn sẽ ổn thôi.Thế giới này sẽ là của chúng ta...

_Ý anh là sao?Thế giới?Của chúng ta?

_Ừ.Rồi anh sẽ hiểu-Hắn thờ ơ trả lời,mắt dán chặt vào lũ quỷ.

Hực

Ánh mắt bọn quỷ phút chốc bỗng trở nên vô cùng đáng sợ.Nó đầy sự phẫn nộ.

Sức mạnh...Sức mạnh của chúng ta...Nó đang quay trở lại...Giờ phút quay lại đã đến...

Bọn chúng đang trở nên to lớn.Sức mạnh của chúng giờ đây vô cùng sung mãn.

_Thành công rồi!Thành công rồi!Hahaha,anh thấy chưa Laures?Tôi thành công rồi!Thế giới này sẽ thuộc về chúng ta!-Hắn điên cuồng cười.

_Anh...Anh điên rồi!Chúng sẽ hủy diệt thế giới!-Laures hoảng sợ nói.

_Điên cũng được!Miễn là thế giới thuộc về tôi!Ahahaha!

_Chúng sẽ giết tất cả chúng ta đấy!Ngưng lại đi!

_“Tất cả”?Không!Tôi là chủ nhân của chúng!Chúng sẽ không thể giết tôi!

_Anh điên rồi...

Lại một lần nữa,đảo Rakia lại được giải thoát...Nhưng lần này ác quỷ đã trở nên bất khả chiến bại...Thế giới rồi sẽ ra sao?...

(to be continued)

44. Chương 44: Thức Tỉnh(1)

Bùm!Roảng!Ầm!

Những ngọn núi bị san bằng....Những làng mạc bị hủy diệt....Thật khủng khiếp...Tiếng thét oán hận vang ngút trời...

_San bằng tất cả đi!San bằng tất cả đi!Ahahaha!-Hắn cười một cách điên dại.

_Ngừng lại đi!Nếu tiếp tục mọi thứ sẽ bị hủy diệt mất!Dừng lại đi!-Laures hoảng hốt thét lên.Đôi mắt màu đỏ máu điên tỉnh của anh tràn ngập sự sợ hãi.

_Hội trưởng,chúng ta không làm được gì đâu!Chúng ta cần phải tìm một nơi an toàn đã!Nếu không chúng ta cũng sẽ chung số phận với những ngọn núi kia đây!-Những pháp sư của hội Xích Nguyệt hoảng sợ nói với Laures.

Ầm!

Một tảng đá khổng lồ rơi xuống.

_Chúng ta không thể chần chừ được nữa!Đi thôi!-Một pháp sư nói,sau đó biến mất cùng hội Xích Nguyệt.

Tòa thành bóng tối....

_Chuyện gì đang xảy ra bên ngoài thế?-Thần Shiva lo lắng hỏi vị thần gác cổng thành.

_Không biết nữa.Để tôi đi xem.

Vài phút sau,anh ta quay lại với một khuôn mặt tái mét.Như thể anh ta vừa gặp phải thần chết vậy.

_Ngài...Ngài Shiva...Khủng khiếp quá...-Anh ta cố gắng bắt kịp nhịp thở của mình.

_Chuyện gì thế?Bình tĩnh nói cho tôi nghe xem!-Thần Shiva lo sợ.

_Rakia....Rakia...Quý ở Rakia bị xống hết rồi!Bọn chúng không hiểu tại sao...Không thể tin được...

_Bọn chúng làm sao?!?

_Bọn chúng to lớn hơn và mạnh hơn gấp mấy lần từ lần cuối cùng ta thấy chúng!Kinh khủng quá!!!Thần Shiva,chúng ta phải làm sao đây?!?

_Thần Shiva,mọi chuyện là thế nào vậy?-Andre,Frang và Alex vừa đến.Khuôn mặt họ lộ rõ sự hoảng sợ.

_Quý ở Rakia xong hết rồi.Và mạnh hơn gấp mấy lần nữa.-Blood bước vào,trên vai là con hắc ưng Zardin.Khuôn mặt anh ta bình thường vô cùng điềm tĩnh,nay pha lẫn giữa sự bất ngờ và tức giận.

_Shiva!Tôi nói với ông thế nào?!?Tôi đã nói nếu Rakia lại bị xong một lần nữa thì tôi giết ông đấy!Ông có biết ông đã gây ra chuyện gì không?!?-Blood tức giận nắm lấy cổ Shiva,dí sát vào tường.Anh ta gần như muốn lột da Shiva ra ngay tức khắc vậy.

_Blood...Nghe tôi giải thích....Không phải hoàn toàn do lỗi của tôi.-Shiva cố gắng nói.

_Đúng vậy.Không phải hoàn toàn là lỗi của ông ấy,mà là lỗi của chúng tôi.-Laures bước vào,khuôn mặt tái xanh vì bất ngờ cũng như hoảng sợ.

_Mi là ai?-Blood nhìn Laures.

_Tôi là hội trưởng hội Xích Nguyệt.-Laures yếu ớt trả lời.

_Ồ,ra vậy.Các người bảo lỗi là của các người,vậy kể lại đầu đuôi xem.-Blood vừa nói,vừa kìm nén sự tức giận của mình.

Laures kể lại toàn bộ câu chuyện...

_Và rồi các anh làm theo những gì hắn nói?

_Vâng.

_Anh có biết anh vừa làm gì không?!?-Blood nhảy xổ vào Laures,nhưng Shiva và Andre đã kịp ngăn anh ta lại.

_Bình tĩnh đi Blood.Lúc này không có thời gian để nổi nóng đâu.-Andre nói.

_Được.Rồi,tôi bình tĩnh rồi.Thả tôi ra được chưa?-Blood hít một hơi rồi nói với một giọng trầm tĩnh.Andre và Shiva buông anh ta ra.

_Anh có biết gì về hắn không,Laures?Chẳng hạn như một số đặc điểm bề ngoài của hắn?-Alex hỏi.

_Có.Hắn có một đôi mắt màu xám bạc,và mái tóc của hắn màu đỏ.À đúng rồi,hắn rất giống anh,chỉ khác màu tóc thôi.-Laures chỉ vào Blood

_Cái gì?Tóc đỏ?Mắt xám?Giống ta?Không lẽ...Ôi trời...-Blood có vẻ rất sợ hãi.Anh phải dựa vào tường mới đứng vững được.Anh ta biết điều gì đó...

_Sao vậy Blood?Có chuyện gì thế?-Andre hỏi.

_Hắn...Rất có thể hắn chính là...Chính là...

_Là ai?-Shiva lo lắng hỏi.

_Là tôi.

(to be continued)

—

45. Chương 45: Thức Tỉnh(2)

Tất cả mọi người tròn mắt nhìn Blood.Anh ta nói thế có nghĩa là gì?

_Anh...Anh nói đó là anh?Tại sao?-Gary bàng hoàng hỏi.

_Là tôi mà cũng không hắn thế.Khoảng năm năm trước,tôi đã thử nghiệm một phép thuật trên chính mình.Tôi đã tự tách một phần linh hồn của mình mà tôi không thích.Mái tóc của tôi lúc trước màu đỏ nâu,nhưng tôi ghét màu đỏ,vì vậy...

_Anh đã tách mảnh linh hồn đó ra, nhưng nó chỉ là linh hồn, làm sao nó có thể...

_Trở thành người chứ gì? Trong lần đó tôi đã không thành công lắm.Mảnh linh hồn đó có cả một phần sức mạnh và trí tuệ của tôi.Nhỏ thôi,nhưng cũng đủ tạo thành một kẻ hủy diệt. Sau khi biết được điều đó, tôi quay lại để nhập nó trở lại linh hồn của mình, nhưng...Quá muộn. Nó đã biến mất mà không để lại dấu vết gì.

Blood nói xong, gần như vẫn chưa kịp hoàn hồn.

_Ra là vậy.Chúng ta phải làm sao đây? Frang, anh là thần chiến thuật mà,tại sao anh không nói gì cả

vậy?-Shiva nhìn Frang.

_Không thể, Shiva. Ông không hiểu.Bọn chúng mạnh hơn ta rất nhiều. Chúng ta cần phải...-Frang ngập ngừng.

_Cần phải đánh thức cô ấy.-Andre nói.

(to be continued)

46. Chương 46: Thức Tỉnh(3)

_Đánh thức cô ấy?Anh không đùa đấy chứ Andre?-Shiva hỏi

_Không.Ông thấy đấy,đã đến lúc rồi.Bây giờ hay không bao giờ.Đây chính là lúc mà lời tiên tri nhắc đến.

Nàng sẽ tỉnh dậy cứu thế giới...

Khỏi sự hủy diệt lớn nhất...

Khủng khiếp nhất...

_Nhưng...Anh có chắc là đã đến lúc chưa?-Shiva ngập ngừng

_Bây giờ hay không bao giờ.-Andre nói,chắc như đinh đóng cột.

_Đúng vậy,Shiva.Người duy nhất có thể đánh bại được chúng chỉ có Reven mà thôi.-Blood lên tiếng.

_Thôi được.Nhưng tôi không chắc là tôi có thể đánh thức cô ấy không...

_Làm đi,Shiva.-Gary thêm vào.

_Ừm...Thôi được rồi...Tôi sẽ làm.

Shiva đứng trước viên kim cương màu đen to lớn chứa thể xác của Reven,ông đưa hai tay về hướng nó,bắt đầu đọc những câu bùa chú khó hiểu.Không khí bỗng trở nên khác lạ.

_Tĩnh lại,hỡi nữ vương...Chúng tôi giải thoát cho cô khỏi gông cùm trói buộc...Hãy tĩnh lại đi...

Roảng!

Viên kim cương vỡ đôi,cho thấy một thể xác xinh đẹp hoàn hảo.Tĩnh linh gió,nước,lửa,sấm sét quẩn thành từng vòng trên thân hình cô,từ từ đưa cô hạ xuống mặt đất.Tĩnh linh ánh sáng và bóng tối bao bọc lấy người cô,tạo thành một bộ chiến bào lỏng lảy.Khung cảnh thật thần thánh.

Ta đang ở đâu đây?...Không phải ta đã chết rồi ư?....

Đôi mắt cô nhìn quanh một cách lạ lẫm...

(to be continued)

—

47. Chương 47: Thức Tỉnh(4)

_Chào mừng cô quay lại với thế giới,Reven.-Shiva mỉm cười.

_Cha,mẹ,Shiva,Blood,Frang,Gary,tại sao mọi người lại tập trung ở đây hết cả thế?Và tại sao tôi lại ở đây?Tôi đáng lẽ phải chết rồi cơ mà?

_Tôi sẽ giải thích sau,cô nhìn ra ngoài kia đi.

Đôi mắt Reven nhìn ra ngoài cửa sổ.Ngay lập tức,vẻ điềm tĩnh biến mất,thay vào đó là sự kinh ngạc cũng như phẫn nộ.

_Chuyện gì xảy ra thế?Shiva,không phải tôi đã giao lại thế giới cho ông rồi hay sao?Tại sao quý ở Rakia toàn bộ lại bị xống ra hết thế?-Reven tức giận đề Shiva sát vào tường,đôi tay mảnh mai của cô xiết mạnh lên cổ ông,nâng ông khỏi mặt đất.

_Re...Reven....Bình tĩnh...Để tôi...Giải thích...Đã...

_Bình tĩnh Reven,chuyện này không hoàn toàn là lỗi của ông ấy đâu con gái.-Andre dịu dàng nói với Reven,trong mắt anh thoáng một tia cười.

_Vâng.Vậy...mọi chuyện là thế nào?-Reven buông Shiva ra,cô đã điềm tĩnh trở lại.

Andre kể lại...

_Ra vậy.Con hiểu rồi.Nhưng con muốn biết một điều nữa.Tại sao con còn sống?

_Cô mang dòng máu thần linh nên “chết” chỉ là thể xác và linh hồn tách ra khỏi nhau thôi.Vì thế tôi đã dùng phép thuật giữ lại và bảo vệ cả hai.-Shiva trả lời.

_Thật vậy ư?Vậy...Oscan đâu?Anh ấy sao rồi?-Cô hỏi giống như là chỉ chờ để hỏi câu này thôi.

_Thể xác và linh hồn của cậu ấy được đặt ở tòa tháp phía tây,Vọng Nguyệt tháp.Chúng ta sẽ giải phong ấn cho cậu ấy ngay lát nữa thôi.-Shiva nói

Rắc rắc.

Một vài mảnh đá từ trần điện rơi xuống.

_Không xong rồi,kết giới phép thuật hình như không thể chịu nổi nữa!-Laures lo lắng nói.

_Tôi sẽ duy trì kết giới ở đây.Shiva,ông và mọi người đi đánh thức Oscan đi.Có thêm sức mạnh của anh ấy,chúng ta mới có thể đánh bại được chúng.-Reven hồi thúc.

_Ừm.Cố giữ vững.-Shiva nói,sau đó vội vàng chạy về tòa tháp phía tây.

Mọi chuyện sẽ ra sao?.....

(to be continued)

—

48. Chương 48: Thức Tỉnh(5)

Rắc rắc!

_Nhanh lên Shiva,kết giới phép thuật không thể chịu được lâu đâu!-Gary hồi thúc.

Ầm!

Một viên gạch rơi xuống.

Hộc

Máu trào ra khoe miệng Reven.

Đau quá...Chúng muốn phá tan nơi này....Ta không thể cầm cự lâu hơn nữa...Nhanh lên Shiva...Nhanh lên...

_Reven...Cô ấy không chống đỡ được lâu đâu!Blood,cậu quay về giúp cô ấy,chúng tôi phải xong việc đây!-Shiva nói.

_Được.-Nói xong,Blood biến mất.

Chính điện,nơi Reven đang cố gắng duy trì kết giới phép thuật...

_Á!-Reven thét lên đau đớn khi kết giới phép thuật đang dần bị phá vỡ.

_Reven,cô không sao chứ?Tôi sẽ giúp cô,nghỉ ngơi đi!-Blood lo lắng nói khi nhìn thấy máu đang chảy ra từ khoe miệng Reven.

_Không được...Anh không tái tạo nổi kết giới đâu...Á!-Reven đau đớn khi kết giới cứ dần đè nặng lên vai cô.

Shiva!Nhanh lên!...Ta không chịu nổi nữa đâu!...

Tháp Vọng Nguyệt...

_Một chút nữa thôi...Chỉ một chút...

Xoảng!

Viên kim cương vỡ tan,để lộ bên trong là một thể xác của một chàng trai.

Ầm!

Sấm sét, lửa, gió giáng mạnh vào thể xác anh ta, tạo thành một tấm áo choàng mạ vàng bao bọc thân thể anh. Những mảnh kim cương phép thuật từ từ liền lại, kết tinh thành một bộ chiến bào oai phong. Tấm áo choàng đen hé mở, một chàng trai trẻ oai dũng bước ra.

_Chào mừng cậu trở lại với thế giới này,Oscan.

_Shiva,chú Andre, cô Alex, cha, tại sao mọi người lại ở đây hết vậy? Tại sao con lại ở đây, con lẽ ra phải chết rồi cơ mà? -Một câu hỏi hoàn toàn tương tự như Reven.

_Không có thời gian giải thích, Oscan. Chúng ta cần đến giúp Reven ngay!Cô ấy không thể cầm cự lâu hơn nữa! -Gary hốt hoảng nhìn lên kết giới đang dần dần bị phá vỡ.

_Reven? Cô ấy đang ở đây sao?- Oscan ngạc nhiên hỏi.

_Đúng, và đang bảo vệ cho kết giới phép thuật khỏi cái bọn quỷ ngu ngốc chết tiệt ấy.-Andre nói với giọng gần như hần học.

_Không còn nhiều thời gian nữa. Nhìn kết giới thì Reven gần như kiệt sức rồi. Nhanh lên!

Kết giới phép thuật mỏng dần đi...

(to be continued...)

49. Chương 49: Thức Tỉnh(6)

_Blood,cố trụ.Ta không giết được bọn quỷ kia,ta không sống làm gì! -Reven nghiêng rằng,đôi mắt long lên tức giận.Thanh gươm cô đeo bên mình dường như không thể đợi để được tắm rửa bằng máu tanh.

_Reven,bình tĩnh!Cô kiệt sức rồi,không thể chống trả lại chúng đâu!-Blood hốt hoảng gọi với theo Reven đang lao ra khỏi kết giới,bay thẳng đến nơi bọn quỷ khổng lồ đang tàn phá.

Xoẹt!

Thanh gươm lướt qua nhẹ tựa làn gió...

Kréc!!!

Máu phun ra đẹp tựa dải lụa đào...

Phịch!

Con quỷ gục xuống nền đất,máu lênh láng xung quanh.Đôi mắt mở to thất thần,không nhận ra cái gì đã cướp đi thói quen của nó...Thói quen để thở...

Chính điện...

_Blood!Anh không sao chứ?Reven đâu?Cô ấy đâu rồi? -Oscan dồn dập hỏi.

_Tôi không sao.Còn Reven thì...Nhìn đi -Blood liếc nhẹ về phía cửa sổ phía đông,nơi có thể nhìn thấy trận đấu của Reven và lũ quỷ khát máu.

_Thật là...Nó vẫn vậy...!Thôi không sao đâu,giết hết chúng rồi nó sẽ quay vào thôi.-Andre bình thản nói.

_Đừng nói vậy,Andre.Cô ấy gần như kiệt sức trong việc tái tạo liên tục kết giới phép thuật bị phá vỡ.Và đừng quên sức mạnh của bọn quỷ không còn như xưa nữa.Chúng mạnh hơn rất nhiều.-Shiva điềm tĩnh nắm chắc thanh gươm,sẵn sàng lao ra giúp Reven khi cần.

Shiva thấy cái gì đó...

_Reven!Cẩn thận!Sau lưng cô! -Ông ta hoảng hốt thét lên.

_Cái gì?

Reven ngay lập tức quay lại nhưng...

Trễ rồi...

Xoẹt!

Bộ vuốt của con quái vật ghim vào người Reven.Những vết cào sâu hoắm rỏ máu liên tục...

(to be continued...)

50. Chương 50

_Á!!! -Tiếng thét đau đớn của Reven vang lên vì đòn đánh lén hèn hạ của con ác thú.Cô nằm vật vã trong vũng máu,hai đôi cánh bị thương tả tơi xơ xác nhuộm đỏ máu.

_Reven!-Oscan xông ra định tiếp cứu Reven,nhưng Andre ngăn lại.

_Không được Oscan.Phép thuật và sức lực của cháu chưa hoàn toàn hồi phục sau giấc ngủ gần trăm năm đâu!Cháu ra bây giờ chỉ làm vướng tay Reven thôi!-Andre nói.

_Nhưng...cháu phải cứu cô ấy!Buông cháu ra!

_Tôi sẽ ra cứu cô ấy.Tuy bọn quý đã tập trung vào Reven,không phá kết giới nữa,nhưng nếu chúng quay lại thì chắc chắn kết giới không thể chịu nổi một đòn của chúng đâu.Chúng ta không thể ở đây lâu được,không an toàn chút nào hết.Andre,Alex,Gary,đưa Oscan và hội Xích Nguyệt đến vương quốc binh khí ở phía Nam.Blood đi với tôi.Hiểu chứ?-Shiva căn dặn.

_Hiểu.-Họ trả lời.

Ngay sau câu trả lời,Shiva và Blood phóng thẳng ra nơi bọn quý tập trung đông nhất,cũng là nơi Reven đang thất thế.

_Shiva,ba giây sau nhảy lên.-Blood thì thầm

_Được.

_Một...Hai...Ba!

Vù!

Cây lưới hái sắc nhọn trên tay Blood liếm nhẹ qua thân thể bọn quý,để rồi bỏ lại một mặt đất đầy máu cùng những bộ phận trên người chúng bị đứt lìa.

_Giỏi lắm Blood.Bây giờ chúng ta phải đưa Reven đi thôi.-Shiva nói,đặt Reven người đầy máu vào vòng tay mình.

_Đi đâu cơ?-Blood hỏi.Rõ ràng anh ta đã bắt đầu hăng sức sau chiêu thức khởi động vừa rồi.

_Đến vương quốc phép thuật ở phía Bắc.Hiện tại nơi ấy là nơi an toàn nhất để Reven phục hồi sức lực cũng như phép thuật.

_Ừ.

Blood phát nhẹ tấm áo choàng đen,cả ba cùng biến mất...

(to be continued...)

51. Chương 51: Suối Rainbow

_Ngừng lại một chút,Blood.-Shiva nói với Blood khi họ đến một con suối trong lành cùng thảm cỏ xanh mượt,một nơi của vương quốc phép thuật.Không thể tin được ngoài kia đang bị tàn phá bởi một đàn ác thú hung tợn.

_Ngừng lại làm gì?Lẽ ra chúng ta phải nhanh chóng tới vương quốc phép thuật chứ!-Blood nói thế nhưng vẫn ngừng lại.

_Nghỉ ngơi một chút thôi mà,Blood.Vả lại cậu không nhận ra đây là đâu ư?

_Huh?Ông nói sao?-Blood nhìn chăm chăm Shiva.

_Nhìn xem nơi đây là đâu? -Shiva liếc nhẹ sang con suối với màu nước ánh lên sắc cầu vồng.

_O..Là suối Rainbow!Con suối với nước có thể chữa bất cứ vết thương nào! -Blood chợt nhận ra.

_Đúng.Chúng ta nghỉ chân ở đây,chữa trị vết thương cho Reven luôn thể.Vết thương không hề gì với Reven nhưng hình như có độc.Nếu không thì cô ấy đã chẳng mê man thế này.

_Có thể lắm. -Blood lo lắng nhìn Reven.Máu không chảy nữa nhưng nhìn đôi cánh tả tơi của cô cũng đủ để người ta rùng mình khi nghĩ tới sức mạnh của đòn tấn công.

Róc rách róc rách.

Tiếng suối chảy hiền hòa vang lên làm xoa dịu sự căng thẳng của họ.

Toong toong.

Shiva dùng tay nhỏ nước suối lên vết thương và đôi cánh của Reven.Chúng dần dần lành lại.Chỉ sau vài giây,không ai có thể nhận ra những đã từng có những vết thương nặng như thế nào trên người Reven...

(to be continued...)

52. Chương 52: Vương Quốc Phép Thuật

Ừ...ừ...

_Reven,Reven,cô ổn chứ? -Giọng Blood vang lên.

_Blood...Shiva...Đây là đâu?...-Reven yếu ớt gượng dậy.

_Cô còn yếu lắm,đừng dậy làm gì.Đây là một nơi của vương quốc phép thuật,suối Rainbow.Đẹp chứ?-Shiva nói.

_Ừ...Nơi này thật đẹp.Nhưng...Vết thương,tôi đã bị thương nặng lắm kia mà!-Reven thắc mắc.

_Nước suối này có tác dụng trị thương,nhưng không hồi phục sức lực hoàn toàn,vì thế vết thương tuy lành nhưng sức lực cũng như phép thuật của cô còn rất yếu.Chúng ta sẽ đến thủ phủ của vương quốc phép thuật,Ultimate để cô dưỡng thương.Chỉ có nơi đó là an toàn hiện giờ. -Shiva giải thích.

_Vậy...Còn mọi người đâu?

_Họ đã an toàn ở Force,thủ phủ vương quốc binh khí.Cô không phải lo lắng.

_Được.Vậy chúng ta đến Ultimate thôi.Á! -Reven cố gượng dậy,nhưng sức lực không cho phép cô.

_Đã nói là cô còn yếu lắm mà.Để tôi giúp cô.-Blood bế Reven,trèo lên lưng con chiến mã,ôm chặt cô.

_À Reven này,cư dân ở đây có một phần là binh đoàn phụng hoàng,rồng thiêng và một số kỵ sĩ có mặt trong trận đại chiến của chúng ta lúc trước đấy.Hiện giờ là khoảng thời gian họ không có ở vương quốc,dù gì vẫn nên cẩn thận là hơn.Tôi sợ khi họ thấy cô,họ sẽ bị kích động.Cô không nên để lộ mặt,và cả hai đôi cánh nữa,nên che dấu chúng. -Shiva căn dặn.

_Được.-Reven vẫy nhẹ tay,lập tức một chiếc mũ trận được chạm khắc hình một con phụng hoàng đen lộng lẫy hiện ra,nhưng che hầu hết khuôn mặt của Reven.Hai đôi cánh cũng biến mất.

_Chúng ta đi thôi.Không nên ở đây lâu,không an toàn lắm đâu.-Blood hối thúc.

Hai con chiến mã phi thẳng đến hướng cầu vòng...

(to be continued...)

53. Chương 53: Đồng Minh Mới

_Mọi người ơi,đó là con ngựa của thần Shiva phải không?Ngài ấy nói là sẽ đến đây mà,xem kìa,phải không?
-Một cậu bé reo lên.

_Đúng là ngài ấy rồi!Chúng ta mau ra chào đón ngài đi!

Cộp.

Chiến mã hạ vó chạm xuống mặt đất.Chủ nhân nó bước xuống.

_Thần Shiva!Thật vinh hạnh quá!-Dân chúng reo hò.

Shiva vẫy tay.

_Ngài thân chinh đến đây,thật là vinh hạnh cho chúng tôi,thần Shiva.

Một chàng trai trẻ tướng mạo khôi ngô bước ra,mái tóc nâu rủ nhẹ xuống đằng sau chiếc mũ trận,đôi mắt cùng màu chứa đầy sự điềm tĩnh.Thanh gươm khảm ngọc đeo bên người chứng tỏ cậu là một kiếm sĩ.

_Kira,lâu quá rồi nhỉ?Cậu ra dáng một kiếm sĩ thực thụ lắm đấy! -Shiva vỗ vai chàng trai trẻ.

_Ngài quá khen,tôi chỉ mới tập tành kiếm pháp không được bao lâu,làm sao có thể được gọi bằng “kiếm sĩ thực thụ” được chứ? -Kira nói.

_Tôi khen thật đấy chứ!Kira này,đây là hai người bạn của tôi.Họ sẽ ở đây một thời gian.

_Hân hạnh được gặp cậu,Kira. -Reven bước tới,bắt tay Kira.

_Hân hạnh,tiểu thư đây là...

_Reven,tôi tên là Reven.Còn đây là Blood.-Reven giới thiệu Blood.

_Chào.-Blood thờ ơ nói,lạnh lùng chào Kira.

_Vâng.

_Kira,đưa cô ấy đến lâu đài của tôi nhé.À mà Esmeralda,Roly và Araki đâu rồi?-Shiva hỏi.

_Chào thần Shiva.

Hai cô gái bước ra.Một cô gái trông rất đáng yêu,mái tóc hồng bay phất phơ trong gió.Bộ váy cô mặc trông như được thêu dệt từ tinh túy thế gian.Cây gậy phép giắt sau lưng trông sẵn sàng được rút ra khi gặp nguy hiểm.

Cô gái còn lại,tuy là nữ nhi nhưng chẳng có gì là trông dễ bị hiếp đáp cả.Mái tóc nâu đỏ rủ xuống,bộ giáp xanh lá trông oai phong nhưng vẫn trông rất duyên dáng.Cây lao được chạm khắc thật tinh xảo,không thể là bàn tay người trần tạo ra được,đeo bên vai.Một lao thủ xinh đẹp.

_Roly,Esmeralda,lâu quá không gặp các cô,càng lớn càng xinh ra nhỉ?

_Ngài quá khen,thần Shiva.-Hai cô mỉm cười.

_Reven,cô pháp sư này là Esmeralda,còn cô lao thủ này tên là Roly.-Shiva giới thiệu.

_Thật là vinh dự được gặp chị,chị Reven.-Esmeralda nói.

_Em cũng thế,chị Reven.-Roly giơ tay ra,chủ ý muốn bắt tay Reven.

_Tôi cũng thế.Thật vinh dự.-Reven thân bắt tay Roly.

_Tốt lắm,vậy Araki đâu?-Shiva thắc mắc.

_Cậu ấy đâu rồi nhỉ?Lạ thật.-Kira rảo nhìn xung quanh.

_Tôi đây,không cần tìm.

Một chàng trai trẻ,dáng điệu ung dung tự tin bước tới gần Reven.Mái tóc nâu cột sau lưng làm cậu trông thật phong lưu.Gậy phép giắt hồ trên vai,cũng thờ ơ như chủ nó.Thuật sĩ phong lưu.

_Thật là vinh hạnh biết bao được gặp nàng,tiểu thư xinh đẹp. -Cậu ta khụy xuống,hôn lên bàn tay thanh mảnh của Reven.

_Tôi cũng thế,Araki.-Reven mỉm cười.

_Thế nhé,các cậu chăm sóc cô ấy hộ tôi nhé.Tôi còn một chuyện phải làm.-Shiva trèo lên lưng con chiến mã.

_Shiva,ông đi đâu thế?-Reven hỏi.

_Đi làm một chuyện rất quan trọng.Blood,Araki,Roly,Esmeralda và Kira sẽ làm cô không nhàm chán đâu.Tạm biệt!-Nói rồi Shiva phóng ngựa đi.

Bốn con người oai phong duyên dáng,họ có tài năng hiếm thấy...

(to be continued...)

—

54. Chương 54: Untitled

_Tiểu thư Reven,kia là lâu đài của thần Shiva,chúng tôi sẽ đưa tiểu thư đến đó.-Kira chỉ tay về một lâu đài to lớn lộng lẫy.

_Gọi là Reven được rồi,không cần gọi là tiểu thư.Tôi tự đến đó được,không cần phiền các cậu vậy đâu.-Reven nói.

_Không được,thần Shiva đã căn dặn chúng tôi phải bảo vệ tiểu thư...à không Reven cơ mà?-Araki lên tiếng.

_Đúng vậy,chị Reven.-Roly và Es cùng lên tiếng(Es là tên viết tắt của Esmeralda)

_Thôi được.-Reven lắc đầu,nhưng lại mỉm cười với họ.

_Chị Reven,đi chung ngựa với em nhé?-Es hỏi.

_Không cần,chị có ngựa mà.

_Ồ đâu cơ?-Es ngạc nhiên.

Reven nhắm khẽ đôi mắt....

_Hắc kỳ lân sẵn sàng đợi lệnh chủ nhân.-Hắc kỳ lân được triệu hồi.

_Woa,làm sao cô làm được như thế?-Araki tròn mắt nhìn hắc kỳ lân.

_Chỉ là một phép thuật đơn giản thôi mà.Chúng ta đi.-Reven trèo lên lưng hắc kỳ lân.

Những con chiến mã bắt đầu bước đi.Kira cưỡi con xích thố oai phong đi trước,theo sau là Araki,Roly,Blood và Es đi thành vòng tròn xung quanh Reven.Trông cứ như binh đoàn hộ tống nữ hoàng ấy chứ...À mà không,đây đúng là binh đoàn hộ tống nữ hoàng cơ mà!

Nơi này thật thanh bình...Đẹp dễ êm dềm...Shiva,ông làm tốt lắm...Thở dài...

_Đến nơi rồi.-Giọng Kira vang lên.

_Ừm.Các cậu về được rồi.Cảm ơn.-Reven băng quơ nói.

_Vâng,chào cô.-Bốn con ngựa dần mất hút sau những hàng cây...

_Reven này,cô ổn chứ?-Blood bắt gặp đôi mắt mơ màng của Reven.

_Không sao,chỉ là...À thôi,chúng ta vào trong đi.-Reven trả lời.

Ta có làm không chứ?...Tại sao ánh mắt ấy...Tại sao nó chỉ có ưu phiền?...Không,chỉ là nhầm lẫn...Nàng đang cười,nàng đang cười với ta...

(to be continued...)

55. Chương 55: Giác Mơ Kỳ Lạ

Máu....Hoang tàn....Bầu trời vẫn vũ mây đen...Mùi tanh tưởi bốc lên từ tận kẽ đất...

Đây là đâu?...Mọi người đâu cả rồi?...Cô đơn...Sợ hãi...Bóng tối bao phủ...Ta có thể cảm thấy nó....Ta có thể cảm thấy làn hơi chết chóc...Ta...Sợ...

Nữ vương...Tôi biết ngài đang nghĩ gì...

Ai?...Ai đó?...Ra đây mau!!!!...

Ngài sợ tôi ư?...Tôi chỉ muốn nói với ngài một điều...Tương lai...Màu đỏ...Ngài...Hãy vững tin...Đừng buông

rơi thanh gươm...Đừng để đau thương chế ngự ngài...Hãy...Vững tin...

Hực

Tương lai?...Màu đỏ?...Những lời ấy nghĩa là gì chứ?...Dù là gì thì nó cũng thật đáng sợ...Giấc mơ đó...Không,chẳng là gì cả...Vì ta suy nghĩ quá nhiều thôi...

Reven bật tỉnh,đôi mắt vẫn còn vương chút sợ hãi,những hạt mồ hôi toát đầm đìa.Chỉ phút chốc sau,sự điềm tĩnh tự tin lại quay trở về trên khuôn mặt Reven.Cô nhìn qua cửa sổ.

Vẫn còn tối đen...Giấc mơ kỳ lạ...Trần tĩnh lại...Sẽ không có gì cả...Chỉ là giấc mơ thôi...Giấc mơ tiên tri...

Đôi mắt xinh đẹp khẽ khàng khép lại,như che giấu sự e sợ về một tương lai đen tối..

(to be continued...)

—

56. Chương 56: Tái Ngộ(1)

Vẫn là giấc mơ ấy...Những lời đó càng ngày càng hiện rõ hơn...Nghĩa gì đây?...

Cộc cộc.

Ai thế?...Ai lại đến tìm ta vào giờ này cơ chứ?...

_Chủ nhân,chủ nhân,ngài có trong đó chứ? -Giọng nói quen thuộc của hắc kỳ lân vang lên.

_Vào đi hắc kỳ lân.-Reven uể oải gượng dậy,khoác tấm áo choàng đen lên người.

_Xin chủ nhân thứ tội vì đã làm phiền ngài vào lúc này,nhưng thần Shiva vừa trở lại và căn dặn tôi phải đưa cho người thứ này.-Hắc kỳ lân lấy ra một bức thư loang lổ vài giọt máu.

_Ừm,cảm ơn cậu hắc kỳ lân.Cậu lui được rồi.-Reven băng quơ cầm lấy bức thư.

_Vâng thưa chủ nhân.Nhưng...ngài ổn chứ?-Đôi mắt hắc kỳ lân bỗng tỏ ra lo lắng.

_Không,nhưng sao cậu lại hỏi thế?

_À vâng,nếu ngài không sao thì tốt rồi.Tôi xin lui.

_Ừm.

Một quá...Shiva gửi bức thư gấp thế này,hẳn là phải có chuyện...Nhưng còn hắc kỳ lân,tại sao cậu ấy lại nói như thế?...

Reven mở bức thư ra.

Reven,

Ta trở về cùng với một người mà nàng không thể không gặp.Rạng sáng ngày mai,hãy đến gặp ta tại suối Rainbow,nàng sẽ không thất vọng đâu.

Tái bút:Hãy chắc chắn rằng nàng đến một mình.

Shiva.

Một người ta không thể không gặp?...Ai cơ chứ?...Đến một mình?...Chính ông ta đã căn dặn Kira là phải luôn luôn bảo vệ mình cơ mà?...Thật là...

Nhưng người đó là ai?...Là ai mà ta cần phải gặp?...

(to be continued...)

—

57. Chương 57: Tái Ngộ(2)

Cứ chớp mắt là những lời đó lại vang lên...Không thể ngủ được...

Nền trời ngoài cửa sổ đen kịt.

Thôi ta cứ đến suối Rainbow vậy....Sớm hơn nhưng lúc này thì sẽ không ai biết...Ta có thể đến đó một mình...

Nghĩ thầm,Reven khoác bộ chiến bào lên người.

_Triệu hắc kỳ lân.

Hắc kỳ lân như bước ra từ trong không khí.

_Sẵn sàng đợi lệnh.

_Đến suối Rainbow.-Hắc kỳ lân phi nước đại trên khoảng không đen kịt của màn đêm...

Một lúc sau...

_Đến nơi rồi,thưa chủ nhân.

Bình minh cũng vừa ló dạng.

_Tốt lắm.Cậu có thể lui.-Reven lên tiếng.

_Tuân lệnh.-Hắc kỳ lân biến mất.

Nơi này vẫn đẹp như thế...

Hít một hơi dài.Reven cảm thấy thật thư thái.

Dễ chịu thật..

_Reven!Thật là mừng khi thấy cô!Cô vẫn khỏe chứ? -Giọng nói của thần Shiva vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của buổi bình minh.

_Ồ,thần Shiva.Tôi vẫn khỏe.Thế còn ngài?-Reven trả lời.

_Tôi ấy á,vẫn thế thôi.Còn cô,khỏe thật không đấy?Trông cô rất mệt mỏi.

_Chỉ là mất ngủ thôi.Còn ngài,những vết thương trên người ngài là thế nào?-Reven hỏi.

_Ồ,chẳng có gì nghiêm trọng.Xây xát chút đỉnh thôi!Bây giờ cô nhắm mắt lại đi,có một người cô cần phải gặp đấy!-Shiva nói,dùng một tay che mắt Reven,tay còn lại đẩy Reven đi.

_Đây.Cô mở mắt được rồi.-Shiva mở tay bịt mắt Reven ra.

_Ngài...Nữ hoàng...Là ngài thật ư?...-Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên.Giọng nói của...

_Gajira!...Là cậu?...Tôi...tôi...Không thể tin được!-Reven nói với một giọng vui mừng không thể tả.Nụ cười thật sự xuất hiện trên khuôn mặt cô lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày.

Cô chạy đến ôm chầm Gajira.

_Cậu không biết ta vui đến mức nào khi gặp lại cậu đâu.Ta cứ nghĩ...

_Là tôi đã chết rồi,phải không?-Gajira mỉm cười.

_Là ta đã mất đi,vĩnh viễn mất người bạn ta tin tưởng nhất!Ta nhớ cậu lắm,Gajira ạ.-Reven buông tay ra khỏi cổ Gajira,nhìn cậu,cô nở một nụ cười.

Mặt Gajira bỗng đỏ ửng lên.

_Tôi thật đáng trách đã để cho ngài phải phiền muộn.Xin ngài hãy...-Gajira bỗng quỳ sụp xuống.

_Thôi đi nào,ta đâu còn là nữ vương gì nữa!Ta chỉ là Reven,kẻ cần được cậu bảo vệ thôi,Gajira.-Reven đỡ Gajira dậy.

_Tôi biết thế nào cô cũng muốn gặp cậu ấy mà!-Giọng Shiva vang lên.

_Thật không biết dùng lời nào để cảm ơn ngài,thần Shiva.Xin nhận của tôi...-Reven định quỳ xuống,thần Shiva ngăn cô lại.

_Ày,đừng làm thế!Tôi không dám nhận đâu!Cô chỉ cần nghỉ ngơi thật nhiều để nội thương và phép thuật hoàn toàn hồi phục là tôi đã mừng lắm rồi.Hứa với tôi nhé!-Shiva nháy mắt.

_Ừm.Tôi hứa.-Reven cười.

_Tin tôi chưa,Gajira?Lúc cậu ấy vừa tỉnh dậy tôi mà không cẩn thận thì bây giờ chẳng còn đứng đây rồi..-Shiva thở dài,giọng hơi âm ức.

_Vậy ra vết máu trên bìa thư và vết thương của ngài là do...

_Ừm.Nhìn vậy mà cô còn hỏi à?

_Thôi,dù gì thì mọi chuyện cũng ổn cả rồi.Hai người hoà nhé!(cổ không cười)-Reven nói.

_Sao cũng được.-Gajira nói,không nhìn Shiva.

_Quay về Ultimate thôi,không thì Kira và Blood lại lo.-Shiva nhìn mặt trời đang lên cao.

_Ultimate?-Gajira thắc mắc.

_Hiện tại Reven đang bị nội thương,Ultimate là thủ phủ của vương quốc phép thuật,nơi an toàn nhất để Reven dưỡng thương.-Shiva giải thích.

_Ngài bị nội thương ư?Có nặng không?-Gajira lo lắng hỏi dồn.

_Không sao cả,cậu không cần lo đâu Gaji.-Reven trả lời.

_Đi thôi.Không còn sớm đâu Reven.-Shiva hối thúc.

_Ừm.

Nàng vẫn thế...Xinh đẹp...Oai phong...Thanh khiết...Vẫn thế...Ta sẽ còn được bảo vệ nàng bao lâu?...Lạy trời...

(to be continued...)

58. Chương 58: Vương Quốc Của Sức Mạnh Và Binh Khí-force

Force...Thủ phủ của vương quốc binh khí...Nơi tụ họp những chiến binh ưu tú nhất...

_Công tử Oscan.-Một giọng nữ cao sắc vang lên.

_Arista,cô đó à?

Arista,nữ cung thủ tài giỏi nhất tại vùng đất này...Mái tóc đỏ cột cao giắt bằng chiếc lông vũ đại bàng lửa...Một người con gái vô cùng khôn ngoan...

_Vâng.Ngài có thấy Clantone đâu không?

Clantone,một anh chàng bí ẩn lúc nào cũng mang lưới hái sau lưng...Anh ta luôn che mặt bằng một tấm khăn màu xanh,và cả bộ giáp của anh cũng cùng một màu ấy...Lạnh băng...

_Ta cũng không biết nữa,hình như cậu ấy đi săn cùng với Senri và Haru thì phải.

Senri,một chàng trai cao to,khoẻ mạnh,với chiếc rìu to lớn vác trên vai...Sức mạnh của anh ta đủ để phá sập cả một thành lũy...

Còn Haru,một kẻ trầm tĩnh...Anh ta có thể chống chọi với cả một đàn thú dữ mà chỉ cần ra tay một lần...

_Cảm ơn ngài.Thật là...Đã hẹn rồi mà lại...-Arista bỏ đi.

Đợi khi dập dánh mảnh mai của Arista khuất dần,Oscan lên tiếng:

_Clantone,cậu ra được rồi đấy.

Từ một bụi cây,Clantone bước ra.

_Phew!Cảm ơn anh nhé Oscan.

_Không có gì.Nhưng mà sao cậu lại phải trốn Arista thế?

_Lần nào đi cùng cô ấy,cô ấy cũng bắt tôi hái hoa cúc cánh ửng,một lăm.

_Cúc cánh ửng?

_Ừ,hoa cúc màu nâu vàng,cánh mọc rẽ ra như cánh ửng ấy mà!Nó chỉ mọc ở vách đá cheo leo thôi,lấy nó một chét đi được.Có thể dùng cánh của nó để cầm máu.

_Ra vậy.

Giang sơn hà xứ bất anh hùng...Tài hoa thông tuệ tựa thần linh...

(to be continued)

59. Chương 59: Tin Xấu - Ultimate...

Ultimate...

_Reven à cô có biết tôi lo thế nào không??? Đi mà không báo một tiếng,thư cũng không để lại!-Blood giận dữ.

_Thôi mà,Blood.Tôi xin lỗi mà!Thần Shiva cần gặp tôi nên tôi không nói với anh.Tôi xin lỗi, đừng giận,nhé!-Reven mỉm cười.

_O...Ừm.Lần sau như thế thì...

_Thì sao chứ?Thôi mà,sẽ không có lần sau đâu.

_Thật là...Thần Shiva đâu?Không phải ông ấy đã về rồi à?-Blood hỏi.

_Ông ấy tới ngay ấy mà.Vì chiến mã của ông ấy chậm hơn hắc kỳ lân nên ông ấy tới sau.

Cộp.

Vó ngựa gõ xuống.

_Tôi đến rồi này!Cô nhanh quá,không tài nào đuổi kịp!-Shiva thở dốc.

_Phải nói là hắc kỳ lân nhanh chứ!-Giọng nói của Gajira vang lên.

_Gajira?Không phải cậu đã...-Blood kinh ngạc.

_Chết rồi chứ gì? Ừ thì đã từng như thế,nhưng giờ thì không.-Gajira nói với giọng nửa đùa nửa thật.

_Dù gì cậu trở về cũng tốt.Không biết chúng ta còn bao nhiêu thời gian...-Blood thở dài.

_ Bao nhiêu thời gian? Ý anh là gì?-Reven ngạc nhiên.

_Những chiến binh dày dạn kinh nghiệm không có ở đây khi chúng ta đến, đúng không? Họ đã đi chống lại lũ quái vật mà không cho những chiến binh trẻ tuổi biết. Dù thực lực và kinh nghiệm của họ rất lớn, nhưng không thể cầm cự lâu với lũ quái vật ấy đâu. Khi họ trở về, chúng ta phải lập tức rời khỏi...-Blood giải thích.

_Vì một số trong họ biết Reven lẫn Gajira. Và lại kết giới ma pháp ở nơi này chỉ bảo vệ làm quỷ không thể thấy được, nhưng dẫn đầu chúng là một phiên bản của Blood, e rằng hắn có thể tìm ra cách phá vỡ kết giới.-Shiva tiếp lời.

Shiva vừa dứt lời, một bầu không khí im lặng, im đến mức đáng sợ bao trùm lấy căn phòng.

Bốp!

Blood đâm mạnh xuống chiếc bàn đá.

_Không lẽ thật sự không có cách nào để ngăn chúng sao?! Chúng ta bất lực ngồi nhìn thế giới bị hủy diệt à?!?

_Bình tĩnh lại, Blood. Tôi nói là không có cách à? -Giọng nói Reven vô cùng điềm tĩnh, nhưng lại vô cùng đáng sợ, dường như có thể dập tắt cả cơn giận dữ điên cuồng nhất.

_Ồ... Tôi xin lỗi.-Blood lập tức hạ giọng.

_Họ chắc chắn không thể cầm cự lâu. Nội thương của tôi cũng chưa lành hẳn. Chưa lành hẳn không có nghĩa là không thể chiến đấu. Còn Oscan, cha mẹ và cả hội Xích Nguyệt nữa. Có thêm sự giúp sức của họ, chữ “bại” chưa chắc thuộc về chúng ta.

_Không được! Nội thương của ngài phải hồi phục hẳn! Chúng tôi không thể để ngài ra trận nếu vết thương chưa được hồi phục hoàn toàn! -Gajira phản đối.

_Gajira nói đúng. Rất nguy hiểm, Reven ạ.-Shiva gật đầu.

_Còn Kira, Es, Roly và Araki thì sao? Không phải họ cũng là chiến binh à? Họ có thể giúp chúng ta chứ, phải không? -Blood nói.

_Kinh nghiệm trên chiến trường của họ chưa có, chúng ta không thể liều lĩnh được.-Shiva trả lời.

_Chúng ta cần có thời gian.-Reven dường như cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Nói xong cô bỏ ra ngoài.

Rầm.

Cánh cửa đóng sập mạnh.

Không lẽ không có cách gì thật sao?...Tại sao vậy chứ?...Thế giới lại phải bị nhận chìm xuống vực thẳm một lần nữa hay sao?...Tàn nhẫn...Quá tàn nhẫn...

_Chị Reven,chị làm sao vậy?Có chuyện gì à?-Một giọng nói ngọt ngào vang lên.Es đang ngồi cạnh cô.

_Es đó à?Không có chuyện gì đâu,chị chỉ...

_Chị mệt à? Để em đi gọi Kira nhé?-Es lo lắng.

_Không cần đâu,chị bị mất ngủ thôi.Không cần để cho Kira và mọi người lo lắng.-Reven giữ Es lại.

_Dạ,thế thì thôi.

Es,Kira,Roly,Araki...Họ còn quá trẻ...Có cần như thế không?...Hỡi mặt trời, trả lời ta đi...Có cần phải thế không?...Gió ơi, trả lời ta đi...Làm sao để cứu lấy thế giới xinh đẹp này?...

_Chị Reven ơi.-Es gọi.

_Sao thế?

_Chị có thể cho em xem mặt không?Em thấy chắc chắn chị rất đẹp,sao chị cứ đội chiếc mũ trện đó làm không ai thấy rõ mặt chị được?

_Điều này...-Reven bối rối,làm sao đây?

_Chỉ lần này thôi,vả lại chỉ có một mình em tại đây thôi mà.

_Thôi được.

Reven gỡ bỏ chiếc mũ trện.Mái tóc vàng óng tựa tia nắng mặt trời của cô xổ ra,tung bay trong gió.

_Ôi...Chị...đẹp quá...Từ trước đến giờ,em chưa từng thấy một ai đẹp như chị đây!-Es trầm trồ.

_Cảm ơn em.

Reven đội chiếc mũ trận trở lại.

_Bố em có kể với em rằng,ngày xưa có một vị nữ hoàng rất là xinh đẹp.Bố còn bảo nhờ cô ấy thế giới mới được thanh bình như hôm nay.Không biết cô ấy có đẹp như chị không nhỉ?

Reven hơi giật mình.

_Chắc chắn là cô ấy sẽ đẹp hơn!Cô ấy thuộc dòng dõi hoàng tộc mà,phải không?Mà cô ấy cũng đã chết,chết lâu lắm rồi,em nhỉ?- Đôi mắt Reven gợn buồn.

_Vâng.Bố em cũng nói rằng,cô ấy chết đi,toàn cõi thần linh và cả ác quỷ, đều rất buồn,thương tiếc cô ấy.Thật tội nghiệp...Ước gì em được gặp cô ấy...

Họ buồn vì ta đã đi khỏi thế gian này sao?...Họ phải vui sướng chứ?...Vui...hay buồn đây?

(to be continued..)

—

60. Chương 60: Vạch Trần

Một ngày mới...

_Es nói thật không?Chị ấy đẹp lắm à?-Roly háo hức

_Thật đó,chị ấy đẹp cứ như “Thánh nữ” trong bức tranh của bố Roly nữa,thậm chí còn đẹp hơn nữa kìa.-Es khẳng định.

_Vậy à?Roly cũng muốn xem mặt chị ấy nữa!

_Chị ấy có lý do gì đó mà không muốn ai thấy rõ dung mạo của mình.-Es trả lời.

_Kì lạ,không muốn ai thấy dung mạo của mình,mà theo lời kể của em thì lại rất xinh đẹp.Và cô ta là ai mà thần Shiva lại phải đích thân bảo vệ và đưa đến đây?-Kira thắc mắc.

_Hay là...

Araki nghĩ ra cái gì đó.Cậu thì thào vào tai ba người bạn của mình.

_Không được đâu!Chúng ta không hề biết chuyện gì sẽ xảy ra!-Kira phản đối.

_Không có gì đâu,không phải cậu cũng muốn nhìn rõ dung mạo của “thánh nữ” sao?

_Ừ thì...-Kira bối rối

_Vậy nhé!Chúng ta đi thôi nào!-Araki nói.

_Anh Araki,em sợ...-Es ngáp ngừng.

_Không sao đâu,sẽ không sao đâu.Anh hứa với em đấy.-Giọng nói của Araki lúc này cứng rắn bao nhiêu,bây giờ dịu dàng bấy nhiêu.

Lâu đài của thần Shiva...

Reven ngồi tựa lưng vào gốc cây liễu xanh mượt cạnh dòng suối.Bầy chim sẻ nhỏ nhẩn bay đến đâu trên vai cô. Đôi mắt mơ màng nhìn vào khoảng không hư vô...

Thanh bình...Tại sao mọi thứ cứ phải bị kết thúc khi sắp đạt tới đỉnh điểm của cái gọi là “hoàn hảo” vậy?...
Ồi..Giá mà ta không bị thương...

_Tiểu thư Reven.-Giọng nói của Kira vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Reven.

_Ồ,chào Kira.Cậu bỏ thời gian đến đây thăm tôi,thật vinh hạnh quá.-Reven nhìn Kira,chào hỏi than mật.

_Vâng,thật ra...Tôi có nghe thần Shiva nói rằng tiểu thư rất giỏi về kiếm pháp.Ngài có thể đấu với tôi không?Tôi muốn được học hỏi thêm.

_Ông ấy nói vậy sao?Cũng được thôi,nếu cậu muốn,Kira.-Reven đứng dậy,hoàn toàn không phòng thủ.

Keng.

Đường kiếm hiểm hóc của Kira bị cản lại.

Vừa một khắc trước đó thanh kiếm vẫn còn trong bao,thế mà giờ đã được tuốt ra và chặn dễ dàng đường kiếm của mình...Lợi hại...

Keng keng keng.

Từ trước đến giờ chưa hề có ai có thể chặn được thế kiếm liên hoàn của mình...Cô ta thì chặn quá dễ dàng...Mạnh quá...

_Kết thúc nhé,Kira.

Keng.

Bịch.

Hai thanh kiếm chạm mạnh vào nhau.Kira ngã xuống.

_Cậu giỏi lắm,Kira.Không hổ danh kiếm sĩ giỏi nhất thành Ultimate.Rất thông thạo kiếm pháp.-Reven đưa tay có ý muốn đỡ Kira dậy.

_Tiểu thư quá khen,quả thật tôi không dám nhận.Khi đấu với tôi,ngài chỉ dùng thế thủ,không hề công cho đến phút chót.Tôi còn quá kém cỏi.-Kira nắm tay Reven,gượng dậy.

_Không nên nói thế.Cậu có thể đấu với ta được như thế là rất khá rồi.-Reven mỉm cười.

_Ồ...Cái gì kia?-Kira tỏ vẻ ngạc nhiên.

Reven bắt giác quay lại,thì...

Vù.

Bộp.

Reven chỉ cảm nhận được cái lạnh của thanh kiếm sượt qua mặt mình và tiếng gió rít bên tai.Chiếc mũ trện rơi xuống đất,mái tóc vàng xõ ra, óng ánh trong những tia nắng mặt trời.

__...-Kira đứng chết lặng.

_Es nói đúng.“Thánh nữ”.Thật ra cô là ai,tiểu thư Reven?-Araki lúc này mới bước ra từ đằng sau cây đại thụ to lớn.

Phập.

Thanh kiếm của Reven phóng ra,ghim thẳng vào cây đại thụ,sát sạt cổ Araki.Nó rung lên bần bật,trông thật đáng sợ. Ánh mắt Reven đầy sự phẫn nộ,nhưng từ từ dịu xuống.

_Cậu không hề biết tại sao tôi giấu dung mạo của mình, đúng không?-Reven bước tới chỗ Araki đang đứng,rút thanh kiếm ra,gí sát cổ Araki.

_Đúng.-Araki trả lời,không hề sợ hãi.

_Vậy cậu không hề biết lý do, đúng không?

_Đúng.-Araki trả lời.

_Mỗi người đều có một bí mật.Cậu không nên vạch bí mật của người khác ra nếu chưa biết tại sao bí mật ấy được giữ kín. Đừng bao giờ để chuyện này lặp lại,hiểu chứ?-Reven bỏ thanh kiếm ra khỏi cổ Araki.Cô lượm chiếc mũ trần lên, định đội nó trở lại,bỗng...

_Hộc...Hộc...-Reven khụy xuống,một tay chống mạnh thanh kiếm xuống đất để dừng đổ quỵ,một tay bóp chặt lồng ngực,thở khó nhọc.

Đau...Đau quá...Khắp người ta như bị lửa thiêu đốt...Khó chịu quá....Ta...không thở được...

_Tiểu thư Reven!Ngài làm sao vậy?!?Chúng tôi xin lỗi...Ngài làm sao vậy?!?-Araki hốt hoảng.Kira,Es và Roly cũng chạy đến,về mặt họ đều hiện rõ sự sợ hãi và lo lắng.

_Tôi sẽ đi gọi Blood và thần Shiva.-Kira nói.

_Đừng...Kira...Đừng...Tôi xin cậu...Tôi không sao đâu...Tôi không muốn họ phải lo lắng vì tôi thêm nữa...Đừng gọi họ...-Reven ngăn Kira lại, ánh mắt như đang cầu khẩn.

_Đưa cô ấy đến gốc cây đại thụ đi.-Araki đưa Reven đến nằm nghỉ dưới bóng mát của cây đại thụ to lớn.

_Chị Reven...Chị không sao chứ...-Es bật khóc.

_Không...Không sao đâu...Mọi người đừng lo...Á!-Reven bỗng thét lên vì đau đớn.

_Ôi trời,khắp người cô ấy nóng ran như lửa vậy.-Kira lo sợ.

_Chết độc...Nó lại tái phát...Nhưng không sao...Tôi sẽ khỏe lại ngay thôi..Mọi người đừng lo...-Reven cố gượng cười.

_Chất độc? Là loại gì? Tại sao cô lại bị? -Kira hỏi dồn.

_Chẳng qua là do nội thương thôi... Cậu không cần lo...

_Ngài bị nội thương ư? Thế mà tôi lại bắt ngài đấu với tôi... Ôi.. Tôi...

_Không sao... Không phải tại cậu đâu Kira... Ừ... -Reven rên lên.

Cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân vội vã vang lên.

_Reven, không xong rồi! Họ đã quay lại! -Gajira hoảng hốt.

_Cái gì? Họ quay lại rồi ư? Sao lại là lúc này?!? -Reven kinh ngạc.

_Ngài làm sao vậy? -Gajira chạy đến.

_Chất độc... Không hiểu sao lại phát tán...

_Không xong rồi, không nhẹ chút nào đâu. Chúng ta phải đi ngay, họ đang ở đây đó. Blood đang giữ chân họ.

_Được. -Gajira đỡ Reven dậy.

Ầm.

Cánh cổng bị phá sập bởi một sức mạnh phép thuật kinh khủng.

Blood chạy vào, vẻ mặt lo sợ.

_Chúng ta phải đi ngay, họ phá cổng rồi và sẽ ồa vào đây ngay đây!

_Không kịp rồi... -Gajira lên tiếng, nhìn vào những chiến binh lão luyện đứng sau lưng Blood.

Làm sao đây?...

(to be continued..)

61. Chương 61: Vạch Trần(2)

_Nữ vương...Tướng quân...Là ngài...-Một chiến binh dường như là vị chỉ huy,có đôi mắt sáng quắc như đôi mắt phụng hoàng,bàng hoàng thốt lên.

_Nữ vương vạn tuế! -Mọi người nhất tề quỳ xuống

_Ồ...Mọi người...Xin đứng dậy đi!Tôi không phải là nữ hoàng gì hết!Tôi chỉ là một người bình thường thôi!!
-Reven kinh ngạc.

_Chúng thần không thể nào làm lẫn được.Nhờ có ngài mà chúng tôi biết được chúng tôi đã từng sống trong một cái thế giới mục rữa như thế nào.Nhờ có sự hy sinh của ngài mà chúng tôi có được ngày hôm nay,làm sao chúng tôi có thể quên ngài được!-Một chiến binh khác,với bộ giáp làm từ vảy rồng,nói.

_Tôi...Hắc kỳ lân!-Reven thét lên.

_Chủ nhân gọi tôi.

_Phi ra khỏi đây!Ngay!-Reven vội vã trèo lên lưng hắc kỳ lân.

_Nữ vương,chúng tôi cần ngài.Trong tình thế như bây giờ,ngài nữ rồi bỏ chúng tôi sao?-Vị tướng chỉ huy chặn hắc kỳ lân lại.

_Tôi xin mọi người!Tôi không còn là nữ hoàng gì cả!Tôi không muốn phải nhớ lại quá khứ...Á!-Chất độc tiếp tục phát tán.

Sao mọi thứ trước mắt ta mờ nhạt như sương thế này?...

_Nữ vương!-Gajira ôm lấy Reven đang quy dần.

_Ngài làm sao vậy?-Vị tướng lo lắng hỏi.

_Một loại chất độc.Đúng là nước suối Rainbow vẫn chưa thể hóa giải nó.-Thần Shiva từ trên lưng con chiến mã bước xuống.

_Thần...Thần Shiva...-Reven yếu ớt nhìn thần Shiva.

_Đừng nói gì cả.Chất độc đang lan rất nhanh.Tôi thật sợ ý.-Shiva bước tới,vén mái tóc của Reven lên.Sắc mặt cô càng ngày càng tái đi.

Thần Shiva nhìn Reven một lúc,rồi nói:

_Chúng ta sẽ phải ở lại đây cho đến lúc cô ấy khỏe hẳn.

_Tuyệt...Tuyệt quá.Thưa thần Shiva,nếu có thể giúp được gì,chúng tôi xin làm tất cả những gì có thể.-Vị tướng khi này quỳ xuống.

_Cảm ơn ông,Lava.-Thần Shiva bế Reven vào toàn lâu đài của ông.

Một màn đêm tĩnh mịch...Nơi này là đâu?...Có mùi máu tanh nồng nặc...Bước đi...

Kịch.

Cái gì vậy?...

Nhìn xuống.

Một cái xác...Rất nhiều mới đúng...Đây là chiến trường ư?...

Nhìn quanh.

Khắp nơi đều có máu...Xa xa là một bóng người...Một hình bóng rất quen thuộc...Ai vậy?...

Bước đến gần hơn.

Kinh ngạc.

Là ta...

Chính ta...

Đang liếm máu trên thanh kiếm...

Với nụ cười của quỷ...

Ánh mắt vô hồn...

Cô ta bước đến.

__Ngạc nhiên chứ?Ta chính là người,là kẻ sẽ tạo ra cảnh tượng này đây.

Đôi tay nhuộm máu bóp chặt cổ ta...

Đau...

Đáng sợ...

Buông ta ra!....

Ta không muốn nhìn thấy những gì trước mắt ta nữa...

Biến đi!...

(to be continued...)

62. Chương 62: Bóng Ma Ký Ưc

__Không!Bỏ ta ra!-Reven thét lên.

__Nữ vương!Nữ vương,là tôi đây mà!Bình tĩnh lại đi!-Gajira hoảng hốt.

Định mệnh ơi...Xin người đừng cướp đi cô ấy khỏi ta...Một lần nữa...

__Không ổn rồi.Cho cô ấy uống thứ này đi.-Thần Shiva đưa ra một chiếc lọ được chạm khắc khá tinh xảo,rồi sau đó dốc thứ thuốc bên trong vào miệng Reven.

__Ư...Gajira...Blood...Shiva...Ta đang ở đâu đây?...-Reven từ từ mở mắt,lắm tấm vải giọt mồ hôi trên khuôn mặt.

__Nữ vương,người tỉnh rồi sao?-Gajira ôm chặt Reven.

_Gajira...Ta ổn rồi mà...Buông ta ra nào...-Reven dịu dàng nói, đúng hơn là yếu ớt.

_Cô phải nghỉ ngơi nhiều hơn đây,Reven.Cũng may mà tôi tìm được thứ thuốc có thể giải được chất độc.-Thần Shiva lên tiếng, cầm chiếc lọ khi nãy lên.

_Ừm.Vậy là...-Reven ngáp ngừng.

_Không được!Kết giới vẫn còn rất chắc chắn,nên cô không cần phải ra trận.Cô sẽ ở lại đây và nghỉ ngơi,hiểu chứ?-Shiva nghiêm khắc.

_Còn những người sinh sống tại đây?Liệu họ có chấp nhận để tôi ở lại không?-Reven lo lắng.

Cộc cộc.

_Thưa thần Shiva,tôi vào được không?-Lava gõ cửa.

_Vào đi,Lava.-Shiva nói.

_Tôi,hoả long Lava,kính chào nữ vương.-Lava quỳ xuống.

Tuy là một chiến binh lão luyện nhưng trông ông rất trẻ,có lẽ vì dòng máu rồng bất tử của mình. Ánh mắt đầy sự hiểu biết. Ông có mái tóc đỏ trông như lửa đang cháy.Bộ giáp được làm từ vảy rồng ánh bạc trông thật oai phong.

_Lava, ông không cần phải quỳ đâu. Đứng lên đi.-Reven nói.

_Tạ ơn nữ vương.Ngài đã khỏe hơn chưa?Tôi có mang đến loại thuốc bí truyền được làm từ máu rồng,rất tốt trong việc dưỡng thương.-Lava đưa một chiếc lọ nhỏ bằng vàng chạm trổ hình chiếc móng rồng cho Reven.

_Tôi thật sự không biết dùng lời nào để cảm ơn ông.-Reven nói.

_Ngài không cần phải cảm ơn,tôi chỉ làm những gì tôi có thể.Và lại chỉ là một lọ máu rồng tinh luyện,làm sao sánh được với những gì ngài đã làm cho chúng tôi.-Lava mỉm cười.

_Vâng...

_Ngài đã gặp con trai tôi chưa?Một thuật sĩ.-Lava hỏi.

_Araki?

_Vậy là ngài đã gặp nó rồi.Nó có làm phiền gì ngài không?

_Cậu ấy à?Cậu ấy rất khôn ngoan và nhạy bén, tiềm năng trở thành một chiến binh vĩ đại của cậu ấy rất lớn.Rồi chúng ta sẽ có một chiến binh tuyệt vời nay mai thôi.-Reven nhận xét.

_Vậy à?Mong ngài chỉ dẫn nó hộ tôi.Tôi không có nhiều thời gian gần bên để dạy cho nó những chiêu thức của dòng tộc.-Giọng nói của Lava đượm buồn,nhưng đầy tự hào.

_Ta sẽ làm những gì ta có thể,ngài không cần lo.-Reven mỉm cười.

_Tạ ơn nữ vương.Tôi không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa.Tôi xin cáo lui.-Lava quỳ xuống,hôn tay Reven,sau đó bước ra.

Cạch.

Cánh cửa đóng lại.

_Cô thấy đó,Reven.Những người sinh sống tại Ultimate này rất kính trọng cô.Họ rất vui khi cô ở lại.-Shiva lên tiếng.

_Shiva,Blood,chúng ta đừng làm phiền nữ vương nghỉ ngơi nữa. Đi thôi.-Gajira nói.

_Cậu nói phải.Chúng ta đi thôi.-Blood nói,sau đó ra khỏi phòng cùng Shiva và Gajira, để Reven lại một mình.

Họ đã đi hết rồi...Một mình...

Gượng dậy,bước xuống giường.

Mệt quá...Gần như kiệt sức...

Quay lại.Bất giác nhìn vào tấm gương.

Ta đây sao?... Đôi mắt mệt mỏi...Khuôn mặt tái nhợt xanh xao... Đây là lý do mọi người lo lắng đến thế ư?...

Bước đến gần tấm gương hơn.

Chạm vào.

Ta sẽ khoẻ lại thôi...Ta sẽ ra trận với mọi người...Ta sẽ cứu được thế giới tươi đẹp này...

_Mi nghĩ thế sao?

Giật mình.

_Ai đó?Kẻ nào?

_Là ta.

Kinh ngạc.

Là hình bóng của ta...Trong chiếc gương...Đôi mắt đỏ...Độc ác...Ta ư?...

Hình ảnh trong gương đang thay đổi.

Hoang tàn...Đẫm máu...Xác chết la liệt khắp nơi...Hình ảnh phản chiếu lại một chiến trường ư?...Bộ giáp của ta trong gương lấm đầy máu...Những vết máu đỏ tươi chảy dài trên khuôn mặt ta...Thanh gươm trong gương cũng tuốt ra,nhỏ máu...

Không...Không thể...

Tại sao lại không?Mi không thể chối bỏ sự thật!Mi là một con quỷ khát máu!

Mi nói dối...Không phải...

Mi không tin?Chính mi là kẻ đã giết vô số người trong trận đại chiến, đúng không?Mi tàn sát họ không thương xót, đúng không?Mi không thể chối bỏ sự thật đâu,con quỷ trong người tàn ác hơn bất cứ con quỷ nào!

Mi nói dối!

Không phải!

Nói dối!

Ta không phải là quý!

Choang.

Vỡ nát.

(to be continued...)

63. Chương 63: Bức Thư Của Thần Shiva

Nói dối...Mi nói dối...

Toong.

Một giọt máu đỏ tươi rơi xuống nền đất đầy những mảnh gương vỡ.

_Nữ vương! Có chuyện gì vậy?!? Sao lại...Ồi...-Gajira xông vào, bàng hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Khắp phòng đầy những mảnh gương vỡ...Cửa sổ mở toang...Gió cuộn cuộn thổi làm tấm rèm bay phất phơ để lộ một khoảng không đen kịt...Nữ vương trong bộ chiến bào đứng trước tấm gương vỡ...Khuôn mặt thất thần với bàn tay nhỏ máu xuống nền đất ...

_Gajira?...Ta không sao đâu...Chỉ là...ta vô ý làm vỡ tấm gương thôi...-Reven quay lại, giọng nói cũng run rẩy như chính cô.

_Nữ vương, có chuyện gì vậy? Ngài không giấu tôi được đâu. Sự sợ hãi vẫn còn trong đôi mắt ngài...-Gajira bước đến, nhẹ nhàng ôm Reven.

_Ta...Ta không sao hết...Buông ta ra...

_Ngài thậm chí còn không đủ sức để đẩy tôi ra nữa. Nữ vương, đừng giấu tôi, có chuyện gì vậy? -Gajira buông Reven ra, đôi mắt nhìn xoáy vào mắt cô như muốn đọc hết suy nghĩ của cô vậy.

_Không có chuyện gì hết! Ta chỉ vô ý làm vỡ tấm gương, vậy thôi. Bây giờ ta muốn được yên tĩnh. -Reven phất nhẹ tay, ra hiệu cho Gajira rời khỏi phòng.

_Vậy...Tôi xin lui. Tôi sẽ gọi người đến để băng bó cho ngài và dọn dẹp lại căn phòng, ngay lập tức.

_Không cần đâu.-Reven phát tay lần nữa,căn phòng và chiếc gương đã trở về nguyên trạng.Nhưng bàn tay Reven vẫn cứ nhỏ máu.

_Nhưng...Còn tay ngài?

_Ta sẽ tự lo.Ta muốn được yên tĩnh,ngay lập tức!-Reven ra lệnh.

_Vâng...-Gajira miễn cưỡng bước khỏi căn phòng.

Xin lỗi Gajira...Ta không muốn để cậu phải lo cho ta nhiều hơn nữa...Mọi người đã vì ta quá nhiều...

Tại Ricarten...

_Bào chế loại thuốc trị thương thì phải như thế này này,chứ chỉ có một loại hoa thì chưa đủ.-Oscan vừa nói vừa hướng dẫn Arista,Clantone.

_Công tử Oscan,ngài xem ra giỏi hơn Clantone nhiều ấy nhỉ!-Arista giọng nửa châm chọc,nửa ngưỡng mộ.

_Có gì đâu chứ,anh cũng biết pha chế thuốc mà!-Clantone cãi lại.Về ngoài tuy lạnh lùng nhưng thực ra cậu cũng rất hay đùa co với người khác.

_Nhưng ít ra công tử Oscan không có lỗi hẹn.-Arista nói lại,làm Clantone không nói thêm được gì.

_Nhưng mà...

_Hai cậu thôi cho tớ nhờ.Mỗi lần hai cậu cãi nhau chỉ tổ làm nhức lỗ tai người khác hà.-Senri vác cây búa như thường lệ bước đến.Có vẻ như cậu vừa mới đi săn về.

_Ừ,Senri nói không sai đâu.-Haru cũng lên tiếng.

_Chào Senri,Haru.Sao hôm nay các cậu đi săn về sớm thế?-Oscan hỏi.

_Lúc nãy có một con chim ưng màu đen rất đẹp bay đến,ngậm một lá thư để trên vai tôi.Gửi cho ngài đây.-Senri đưa cho Oscan một bì thư còn rõ dấu niêm phong.

Thư?...Hẳn là của thần Shiva...Nhưng có chuyện gì vậy nhỉ?...

Oscan từ từ mở bì thư ra.

Oscan,

Cậu ở Ricarten vẫn khỏe chứ? Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến cả Andre, Alex, Frang và Laures nữa nhé.

Tin này không phải tin tốt, nhưng tôi nghĩ cậu cần biết. Reven, hiện giờ đang bị trúng độc, nội thương khá nặng. Hiện giờ cô ấy đang dưỡng thương tại Ultimate, nên cậu không cần lo.

Shiva.

Reven đang bị thương nặng và trúng độc ư? ... Ôi trời... Ta phải đến đó ngay...

(to be continued...)

—

64. Chương 64: Máu Rồng(1)

Những tia nắng ban mai len lỏi qua bức rèm, đánh thức vị nữ vương xinh đẹp.

Ánh sáng... Trời sáng rồi sao?... Ta cứ nghĩ... đêm qua như dài vô tận... Ừ...

Reven rên lên. Vết thương trên tay cô bỗng đau nhói, tuy đã được băng bó kỹ càng.

Gajira... Ta xin lỗi... Ta luôn làm mọi người lo lắng... Xin lỗi cậu...

Rầm.

Cánh cửa bật mở.

__Ái!-Araki té xuống ngay sau cánh cửa bật mở, tiếp nối là Kira, Es và Roly.

__H...Hà?-Reven tròn mắt.

__Ui da!-Kira rên lên.

__Tại cậu đấy! Ai bảo đẩy tớ làm gì!-Araki mắng.

_Tớ đẩy nhẹ thôi mà!Ai bảo cậu mất đà làm gì!Tại cậu lại còn mắng tớ!-Kira cãi lại.

_Tại cậu!

_Tại cậu!

_Hai anh thôi đi mà.-Es lên tiếng.

_Mặc kệ họ đi!-Roly bò dậy,cũng bực bội lên tiếng.

Reven bật cười.

_O...Nữ vương...-Araki ngáp ngừng.Trước mặt cậu đây không còn là vị tiểu thư Reven xinh đẹp nữa,mà là nữ vương bóng tối,vị nữ vương mà mọi người vẫn hay ca tụng.

Nữ vương bóng tối đây ư?...Dường như mỗi lần ta gặp,cô ấy càng đẹp hơn thì phải?...Nụ cười đó...Không thể tin đó là nụ cười của người đã từng san bằng cả thế giới này...Ấm áp...

_Đừng có gọi tôi là nữ vương,gọi như lúc trước các cậu vẫn gọi là được rồi.-Reven ngừng cười,nói với Araki.

_O..Vâng...Vâng ạ...-Araki đỏ mặt.Cậu chưa bao giờ từng nghĩ lại có thể được nói chuyện với nữ vương bóng tối.

_Chị Reven,chị khoẻ hơn rồi chứ?-Roly hỏi.

_Ừm.Chị khoẻ hơn nhiều lắm.-Reven mỉm cười.

_Vậy chúng ta ra ngoài vườn đi, được không?-Es nói.

_Được thôi.Chị cũng đang định hỏi mọi người chuyện đó.-Nói xong,họ ra khỏi phòng.

Ngoài vườn...

_Tiểu thư Reven,tôi muốn xin lỗi về chuyện lần trước.-Kira nói.

_Không sao,cũng tại tôi không cho các cậu biết sự thật sớm hơn thôi.-Reven nhẹ nhàng nói

_Vâng,-Kira trả lời.

_À,Araki,bố cậu là hoả long phải không?-Reven hỏi.

_Ừm,mẹ tôi là thổ long.

_Thế còn Es,Roly,Kira?

_Bố em là lôi long,mẹ em là một thiên thần.-Es trả lời.

_Còn em,bố em là long thần phong,còn mẹ em là một chiến binh.-Roly lên tiếng.

_Bố tôi là một kỵ sĩ thần linh,còn mẹ tôi là kim long.-Kira nói.

Đúng như mình nghĩ...Họ đều mang dòng máu rồng trong huyết quản...Sức mạnh tiềm tàng của họ rất lớn...Sức mạnh ấy khi trỗi dậy,sẽ vô cùng tuyệt vời...Hy vọng vẫn còn...

(to be continued...)

65. Chương 65: Máu Rồng(2)

_Các cậu sở hữu một dòng máu có sức mạnh hàng trăm người mơ tới,vậy các cậu cho tôi xem những gì các cậu làm được đi.-Reven nói.

_Điều này...-Roly ngập ngừng.

_Không sao.Tôi chỉ xem thôi mà,và cứ thi triển thoải mái,vì tôi có thể làm các thứ bị huỷ trở lại bình thường mà.-Reven nháy mắt

_Vậy thì được ạ.-Roly nói,sau đó nhìn lên đàn thiên nga đang bay trên bầu trời.

Vù.

Bộp.

Cây lao của Roly phóng lên như một cơn lốc,sau đó trở lại cùng đàn thiên nga nằm trên mặt đất.

_Tuyệt lắm.-Reven khen ngợi.

_Em nhắm có hơi không chính xác,cánh chúng bị thương rồi,tội nghiệp.-Roly cúi xuống sờ nhẹ lên bộ lông vũ trắng muốt vấy máu của một con thiên nga.

_Có chuyện cho tớ làm rồi nhĩ.-Es bước đến,rút cây gậy phép ra.

Xoẹt.

Es cầm cây gậy phép bằng cả hai tay,giống như đang cầu nguyện,rồi một tinh linh xuất hiện,bay quanh đàn thiên nga bị thương.

Phạch phạch.

Những vết thương trên cánh chúng biến mất.Chúng vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời xanh thẳm.

Tuyệt...Khả năng trị thương sẽ vô cùng có ích khi ở chiến trường...

_Giỏi lắm,Es.

_Chị quá khen rồi ạ.-Es nhìn theo đàn chim.

_E hèm-Araki hắng giọng.

Ầm ầm ầm ầm.

Mặt đất rung chuyển mạnh.Một trận mưa thiên thạch liên tục rơi,làm cả một khu bình nguyên xanh mướt trở thành bình địa.

_Tuyệt...Tuyệt vời...-Reven run nhẹ lên vì ngạc nhiên.

Không hổ danh là hậu duệ của Hỏa long và Thổ long...Huyết thống rồng thuần chủng đã khiến sức mạnh phép thuật của cậu ta có thể tăng lên đến mức tột đỉnh...Tuyệt vời...

_Lâu rồi mới thấy anh dùng lại đến phép thuật này đấy,Araki nhĩ.-Es bước đến gần Araki,mỉm cười.

_Xem được không?-Araki nhìn vào mắt Es trìu mến,mỉm cười.

_Thì biểu diễn mà.-Kira lên tiếng.Ngay sau đó rút thanh kiếm ra.

Xoẹt.

Ầm.

Cây đại thụ to lớn bị cắt thành bốn phần chữ thập.

_Kira,kiếm pháp của cậu tuyệt lắm. Đúng là kỳ sĩ thần linh.-Reven đứng lên,phẩy tay.Vùng bình nguyên lại trở lại như cũ.

_Làm sao bằng được ngài.-Kira bỏ thanh kiếm vào bao.

Máu rồng...Dòng huyết thống thanh khiết...Mạnh mẽ vô cùng...Thế lực bóng tối gặp nguy thật rồi...Đúng là ta có mắt mà không thấy thái sơn...Chiến binh hoàn hảo ngay bên cạnh ta...

(to be continued...)

66. Chương 66: Quá Khứ Của Clantone

Memory

Cậu sinh ra đã có sẵn thiên chất của một sát thủ.Mẹ cậu là băng phụng,còn cha cậu là một sát thủ được mệnh danh là “Sát thủ bóng đêm”,một sát thủ ẩn nấp trong bóng tối,săn sang kết liễu con mồi xấu số.

Năm cậu được sáu tuổi,cha cậu đưa cậu đến một ngọn núi đầy thú dữ,và nói:

“Khi ta quay lại,ta muốn thấy con sống sót” sau đó ông bỏ đi.

Kréc.

Sột soạt.

Đàn dơi kêu lên.Những ngọn cây kêu lên xào xạc sao thật đáng sợ.

Cậu nắm vạt áo cha, ánh mắt cầu khẩn.

Cha ơi...Đừng bỏ con ở lại...Nơi này đáng sợ quá...Đừng bỏ con...Làm ơn...

“Con là con của ta,con phải mạnh mẽ lên. Đừng sợ,vì ta luôn ở bên con”

Ông gỡ tay cậu ra,sau đó bỏ đi.

Mười ngày sau...

Thật may mắn,vẫn chưa có con thú dữ nào nguy hiểm...Chùng nào cha mới đến đón mình?...

Grrr.

Tiếng gì vậy?...Không lẽ...

Gràoo.

Sói ma!...

Con sói vào lấy cậu.

Xoẹt.

Một chiếc lưới hái chém vào con sói.Một chiếc lưới hái sắc nhọn.

Cha!...

_Chạy đi Clantone,con sói này rất nguy hiểm.Ta đã sai khi để con ở lại một mình.May mà ta đến kịp. Á!

Con sói hung tợn vào lấy ông,cắn tới tấp.

_Cha...Cha ơi...-Clantone hoảng sợ.

_Chạy mau!- Ông thét lên,người ông đầy vết cắn của con sói ma hung tợn.

_Không...Không...Con sẽ không bỏ chạy...

Xoẹt.

Chiếc lưỡi hái nhỏ nhắn vô cùng sắc nhọn của Clantone chém mạnh vào con sói. Máu tuôn ra ồ ạt, văng tung toé lên người Clantone.

Máu... Tanh tươi... Đỏ lòm... Nơ bấn... Máu...

_Clantone... Con giỏi lắm... Học...-Ông gượng dậy, xoa đầu Clantone.

_Cha, cha có sao không? Để con đưa cha về làng, nhé.

_Không cần. Trong rừng sói ma có một loại chất độc mạnh gấp mười lần chất độc của bò cạp chúa, không kịp nữa rồi...

_Không! Vẫn còn kịp mà! Cha sẽ không sao đâu! Cha sẽ không sao đâu...-Clantone khụy xuống, cậu khóc nức nở.

Trở trâu làm sao... Con thú đầu tiên ta giết được chính là sói ma.... Bây giờ chính nó đã giết ta...

_Đừng khóc, con trai ta... Con hãy nhớ, hãy sống thật mạnh mẽ... Không được khuất phục bất kỳ ai... Hãy tiếp tục công việc của ta... Con phải trở thành sát thủ giỏi nhất... Con phải nhớ...

Đôi mắt ông khẽ nhắm lại.... Mãi mãi...

_Cha ơi! Đừng bỏ rơi con! Đừng bỏ rơi con mà! Cha ơi...

1 năm sau...

_Triệu Clantone.-Vị trưởng lão nói.

_Thưa ngài có gì cản dận?

Từ ngày hôm đó, cậu đã thay đổi... Từ một đứa bé chỉ biết dựa dẫm, cậu đã trở thành một sát thủ tài giỏi. Khuôn mặt cậu luôn được che hết một nửa bằng một tấm vải màu xanh băng giá...

_Phía đông, có một đàn miêu tinh hoành hành tại suối Rainbow. Cậu hãy tiêu diệt hết chúng.

_Tuân lệnh.

Đối với các người,ta chỉ là một con rối biết giết chóc chứ gì?...

Phập.

Xoẹt.

Đàn miêu tinh giờ chỉ còn là những cái thây nằm rong vũng máu.Clantone bước đến bờ suối,rửa sạch máu trên lưỡi hái và trên tay.

Nước suối không hề bị vẩn đục...Thật trong sạch...Còn ta?...Linh hồn ta bám đầy máu từ cái ngày ấy...

Phập.

Một mũi tên bay đến,cắm vào gốc cây cổ thụ,rung lên bần bật.

Mũi tên từ đâu thế này?...

_Oái,xin lỗi đằng ấy nhé,tôi chỉ lỡ tay thôi!-Một cô gái có nét đẹp trầm tĩnh,mặc cả một bộ giáp đỏ rực,vẫy tay.

_Không sao.-Clatone lạnh lùng trả lời,sau đó tiếp tục công việc của mình.

_Tôi xin lỗi,thành thật xin lỗi anh đấy.Chẳng qua tôi đang tập luyện nhưng ngấm hụt đấy thôi.Xin lỗi nhé.-Cô ta ríu rít xin lỗi.

_Tôi đã nói là không sao.-Clantone trả lời.

_Vậy thì tốt rồi.Tôi là Arista,còn anh?

_Clantone.

_Cái tên đẹp nhỉ.Từ giờ anh là bạn tôi,nhé?

Cô ta không sợ ta ư?...Từ trước đến giờ,không một ai dám đến gần hay nói chuyện với ta...Đừng nói là làm bạn...

_Sao anh không trả lời?Anh không muốn làm bạn tôi à?-Arista có vẻ hơi thất vọng.

_À không...

_Vậy là tôi lại có bạn rồi!Senri,Haru, đến đây,chúng ta có bạn mới này!-Arista vẫy tay về một hướng,hai chàng trai có vẻ khoẻ mạnh bước đến.Một người mặc bộ giáp màu nâu,còn một mặc bộ giáp màu xanh lá.

_Vậy hả,bảnh quá há.Chào anh,tôi là Senri.-Anh chàng mặc bộ giáp nâu giơ tay ra ngỏ ý bắt tay Clantone.

_Vâng.-Clantone đáp lại.

_Tôi là Haru. Rất vui được gặp anh.-Anh chàng mặc bộ giáp xanh lá lên tiếng.

_Rất vui được gặp các bạn.

Những người này không hề tỏ ra sợ ta...Họ rất thân thiện...Giống như con người không phải sát thủ của cha...

End memory

(to be continued...)

67. Chương 67: Gặp Gỡ

Tại Force...

_Ngài đi đâu mà vội vậy,công tử Oscan?-Arista hỏi khi thấy vẻ mặt lo lắng của Oscan sau khi đọc bức thư.

_Tôi phải tới Ultimate.Không có thời gian để giải thích,tôi xin lỗi.-Oscan trèo lên lưng bạch kỳ mã.

_Chúng tôi cũng muốn đi nữa!-Arista năn nỉ.

_Nhưng...

_Không sao đâu mà,chúng tôi cũng muốn đi.-Haru nói.

_Nghe nói ở Ultimate có mấy cô nàng vừa xinh vừa giỏi nữa cơ!-Senri hớn hở.

_Tôi cũng muốn đi.Có lần trưởng lão đã nói rằng dân làng Ultimate là những chiến binh rất thành thạo về phép thuật.-Clantone lên tiếng.

_Ừm...Cũng được thôi,nhưng các bạn đi bằng gì?-Oscan đồng ý.

_Ở đây có một thứ gọi là Warpgate,có thể giúp chúng tôi di chuyển sang nơi khác,nhưng rất ít dùng.Chúng tôi sẽ đi bằng thứ ấy,hy vọng trưởng lão sẽ cho phép.-Clantone giải thích.

_Có Clantone thì làm sao trưởng lão không đồng ý được cơ chứ?-Arista cười rất tươi.

_Ừm.Vậy tôi đi trước.Hẹn gặp các bạn ở Ultimate.-Oscan nói,dần dần chỉ còn là một chấm đen đàng xa,rồi mất dạng.

_Con ngựa đó tuyệt thật.-Arista trầm trồ.

_Thì em cũng có sói rồi còn gì nữa.-Haru lên tiếng.

_Chúng ta cũng xuất phát thôi chứ các cậu!-Clantone hối thúc.

_Ừm.

Tại Ultimate...

_Vậy ra có lần cậu đã làm hỏng một phần vườn hồng của Es à?

_Vâng.Lúc đó cô ấy không thèm nói chuyện với Araki gần một tháng.Cậu còn nhớ không Es?-Roly kể

_Sao lại không nhớ?Anh làm hoa của em,hoa thì héo,hoa thì cháy.Lúc đó em giận lắm.

_Lần đó là lần duy nhất cậu tới năn nỉ tớ chỉ cách làm hoà với Es ấy nhỉ Araki?-Kira phì cười.

_Kỷ niệm có gì hay đâu sao mọi người kể hoài vậy?!?-Araki ủ rũ.

Mọi người phá lên cười.

_Thật ra Araki muốn dùng phép thuật chăm sóc hoa dùm Es,nhưng dùng nước nhiều quá,lại cuống quá ra nhâm nước thành lửa.Giá mà tớ được thấy mặt cậu lúc bị Es mắng Araki ha!-Kira cười sặc sụa.

_Thôi đi mà!!!-Mặt Araki đầy chán nản.

Xoẹt.

_Tiếng gì vậy?-Reven thắc mắc.

_Tiếng Warpgate.Lạ nhỉ,trước giờ chẳng bao giờ dùng cả,trừ những dịp vô cùng hệ trọng thôi.-Kira không cười nữa.

_Chắc là chúng ta có khách đây.-Roly phỏng đoán.

Cộp.

Vó ngựa nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất.

_Oscan?!?

_Reven!

Oscan ôm chầm lấy Reven.

_Ta nhận được thư của thần Shiva,nói rằng nàng bị thương.Nàng không sao chứ?

_Ta không sao đâu.Chàng đừng lo.-Reven mỉm cười

_Có thật nàng không sao không đấy?-Oscan buông Reven ra,nhìn vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Reven.

_Không sao,thật mà!Thần Shiva muốn ta nghỉ ngơi để vết thương khỏi hằn thoi,chứ chẳng sao hết.-Reven trả lời.

_Ừm.

_Sao chàng lại đến đây?Chẳng phải chàng đang ở cùng mọi người tại Force sao?

_Nhận được thư của thần Shiva,ta đến đây ngay.Mọi người vẫn khỏe,nàng đừng lo.

_Vâng.

_Có một vài người dân của Force cũng đến đây đây.Họ đến chưa?-Oscan hỏi.

_Chúng tôi đến rồi đây!-Arista chạy lên trước ba người bạn của mình.

_Rất vui được gặp các bạn.-Roly chào hỏi Arista.

_Vâng ạ.Rất vui được gặp mọi người.-Arista rồi rít bắt tay Roly

_Tôi là Clantone,rất vui được gặp anh.-Clantone bước đến,bắt tay Araki.

_Ừm.-Araki lạnh lùng.

_Chào anh.-Kira thân mật chào Senri.

_Vâng.Rất vui được gặp anh.

_Xin chào.-Es mỉm cười.

_Vâng.-Haru bắt tay Es.

Hai người của hai bộ tộc đã gặp nhau...Liệu họ có thể kết hợp sức mạnh của nhau để diệt trừ thế lực yêu ma chăng?...

(to be continued...)

68. Chương 68: Rạn Vỡ

Một ngày đẹp trời...

Sáng rồi à...Ừ...Lại một ngày trôi qua...Hy vọng ta có thể hồi phục hẳn trước khi trận chiến bắt đầu...

Reven bước khỏi giường,vén chiếc màn cửa ra để những tia nắng sớm lọt vào tự do trong phòng.Khung cảnh bên dưới thật đẹp.

Ta sẽ làm tất cả để có thể giữ được hình ảnh tuyệt vời này...Kể cả phải lấy mạng ta chăng nữa...

Cạch.

Cánh cửa nhẹ nhẹ mở ra.

_Chào Reven.Hy vọng tôi không làm phiền cô-Gọng nói trầm nhưng sắc bén của Blood vang lên.

_Không hề đâu,Blood.Vừa sang đã gặp được anh,tôi vui lắm.Mấy hôm rồi anh đi đâu thế?-Reven hỏi.

_Chỉ là đi xem xét tình hình và củng cố kết giới thôi.Tôi muốn báo với cô một tin.-Blood hạ giọng.

_Chuyện gì?-Reven vẫn giữ nguyên giọng nói như bình thường,vô cùng điềm tĩnh.

_Kết giới đang mỏng dần.Bọn quái vật đang cố gắng phá vỡ.Hiện giờ chúng chưa thể,nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.-Blood có vẻ lo lắng.

_Đúng là vậy.Thời gian không còn nhiều.Chúng ta phải chuẩn bị cho trận này thật kỹ càng.Ta e rằng cơ hội thứ hai sẽ không đến với chúng ta đâu.

_Vâng.Tôi sẽ nói với Gajira và Lava.Họ sẽ củng cố lực lượng lại.

Rầm.

Cánh cửa bật mở.

_Chị Reven ơi! Ó...-Roly bối rối khi thấy Blood.

_Vào đi,không sao đâu.-Reven mỉm cười than thiện với họ.

_Vâng ạ.-“Họ” ở đây là phải thêm cả những người bạn của chúng ta từ Ricarten đến nữa nhé.

_Oa,bạn gái của công tử Oscan có khác,xinh quá đi mất.-Senri lên tiếng.

Cốp!

Senri nhận ngay một cú cốc đầu của Clantone.

_Úi da, đau!

_Chị Reven,hôm nay chị có đi chơi với bọn em không?-Arista lờ Senri đi.Cô quá quen với chuyện này rồi.Nhưng cô chẳng có vẻ gì là sợ Blood cả.

_Hôm nay ta hơi mệt,khi khác nhé Arista.-Reven nhẹ nhàng từ chối.

_Vâng ạ.Tiếc quá.-Arista thất vọng nói.

_Chúng em đi đây.-Es lên tiếng,sau đó cả bọn bước ra.

_Khoan đã!-Bất chợt,Blood lên tiếng.

_Ồ...Chuyện gì vậy ạ?-Clantone ngạc nhiên

_Cậu...Cậu rất giống...Có phải cha cậu có biệt danh là “Sát thủ bóng đêm” không?

_Vâng.Tại sao ngài lại biết?-Clantone có vẻ hơi ngạc nhiên.

_À...Anh ấy là một người bạn của ta.Ta rất tiếc về những gì đã xảy ra với anh ấy.-Blood có vẻ buồn.

_Vâng...-Clantone nhìn xuống nền đất.

Clantone,trưa nay đến gặp ta tại suối Rainbow.

Blood nói thầm khi đi lướt qua Clantone.Clantone gật đầu.

Đi khỏi hết rồi...Yên tĩnh thật...Nhưng...Cái gì?

Bàn tay bị thương của Reven bỗng nhiên phát sáng.

Sức mạnh...Ta cảm thấy...Không lẽ ta đã hồi phục?...

Reven đưa nhẹ tay lên tấm cửa sổ đang mở,thi triển một phép thuật.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển vì phép thuật của Reven.Gió nổi lên mạnh như một trận cuồng phong,sau đó lắng dần.Chính Reven cũng ngạc nhiên vì sự hồi phục đã gần như hoàn hảo,sức mạnh đang quay về với cô.

_Tuyệt...Tuyệt vời!...-Reven bật cười vì vui sướng,cô run nhẹ từng cơn.

Vậy là ta đã hồi phục hoàn toàn...Tuyệt vời!...Ta đã có thể ra trận...

_Reven!Chuyện gì vậy?-Shiva chạy vào.

_Shiva...Tôi đã hồi phục...Hoàn toàn...Hoàn toàn...

_Thật không?-Thần Shiva nhìn ra cửa sổ.

Không thể được...Làm sao mà cô ấy có thể bình phục nhanh đến thế chứ...Chất độc vô cùng mạnh...Ngay cả ta cũng khó mà vượt qua nếu bị trúng phải...Không thể tin được...Kì lạ...

_Tốt thôi.Nhưng cô cần nghỉ ngơi thêm và luyện tập lại phép thuật của mình một chút,nhé.-Giọng nói của thần Shiva không phải là ra lệnh,như mọi khi,mà là cầu khẩn.

_Vâng.Tôi hiểu.-Reven bình tĩnh trả lời.

_Ừm.-Sau đó ông bước ra khỏi phòng.

Ta cần hít thở không khí trong lành một chút...Cảm nhận ánh nắng nữa...Chưa bao giờ ta lại vui như thế này...

Reven ra khỏi lâu đài, lững thững dạo chơi.Bỗng,cô nghe tiếng cười nói.

Giọng nói?...Hình như là của Oscan...

Đúng. Đó chính là Oscan,cùng Arista đang đùa giỡn dưới bóng râm của cây ôliu.

Cái gì chứ?...Anh ấy chưa bao giờ trông vui vẻ như thế...Lâu lắm rồi ta chưa nhìn lại nụ cười của anh ấy như thế này...Arista?...Không lẽ...Không...Không thể nào...

Có thể bạn cũng hiểu Reven đang nghĩ gì.Cô quay lại,cô không nghĩ đến chuyện đó,tiếp tục cuộc dạo chơi của mình.Cô ngừng lại bên cạnh dòng suối trong veo.

Có lẽ nào...Cũng có thể lắm chứ...Ta đã xa cách chàng quá lâu...Cô ấy thật đáng yêu...Hoạt bát...Năng động...Có lẽ cô ấy thì hợp với chàng hơn là ta,một kẻ với đôi tay luôn nhuộm đầy máu....

Toong.

Một giọt ngọc lệ rơi xuống dòng suối.

Ào.

Một cơn mưa lạnh buốt rơi xuống.

Mưa?...Tốt thôi...Ta có thể khóc thoải mái...Vì khi mưa không ai biết được ta đang khóc...

Cô ngẩng mặt lên bầu trời,những giọt mưa lạnh giá rơi xuống mặt cô.

Mưa ơi...Cứ rơi đi...Rơi đi...Thật là thoải mái...Những giọt nước như cuốn theo phiền muộn của ta...

_Reven?Sao nàng lại ở đây?Mưa to lắm,ta vào đi.-Oscan bước đến.

_Tránh...Tránh xa ta ra...-Reven run lên vì lạnh.

_Cái...cái gì?Reven,có chuyện gì vậy? Đưa tay cho ta,chúng ta vào trong thôi.-Oscan chìa tay ra,toan nắm lấy bàn tay mảnh mai đang lạnh buốt của Reven.

Reven lùi lại.

_Đừng đụng vào ta.-Nàng gạt bàn tay của Oscan ra.

_Oscan,anh có thể tránh đường được chứ?-Gajira vừa đến.

_Ga...Gajira...-Reven ôm chặt hai tay mình vì lạnh.

_Vâng thưa nữ vương,là tôi đây.Chúng ta vào trong đi,nếu ngài chill chill nữa thì làm sao có được sức khỏe tốt mà ra trận chứ?-Gajira đến gần Reven,trấn an.

_Um...-Gajira dìu Reven trở về lâu đài.

Oscan đứng đó,vẫn chưa hết bàng hoàng về lời nói và thái độ của Reven.

Tại sao nàng lại làm thế?....Tại sao nàng lại né tránh ta chứ?...Có chuyện gì vậy?...

Giờ ra trận gần kề...Vị chỉ huy lại suy sụp tinh thần nghiêm trọng...Bất lợi cứ liên tục xảy ra...

(to be continued...)

69. Chương 69: Lo Sợ

Có chuyện gì vậy nhỉ?...Tại sao nữ vương lại ra ngoài trời khi thời tiết xấu như thế?....Tại sao nàng lại không cho Oscan đến gần?...Kỳ lạ....

Gajira ngồi cạnh Reven đang ngủ say vì mệt,suy nghĩ miên man.

Không còn bao lâu nữa là kết giới sẽ bị phá vỡ...Nữ vương lại thế này thì....Không,ta chỉ lo hão,nàng sẽ vẫn là vị chỉ huy tuyệt vời nhất...

Cạch.

_Gajira...Reven...không sao chứ?-Oscan bước vào,khắp người ướt sũng vì trận mưa khi nãy.

_Ngồi xuống đi,Oscan.-Gajira nhìn về chiếc ghế để sẵn gần cửa.

_Ừm.

_Trả lời tôi nếu anh có thể.Oscan,có chuyện gì vậy?

_Ta...Ta không biết.Ta cũng không hiểu tại sao nàng lại làm thế.Ta không hiểu.

_Anh cũng biết đấy,kết giới ngày càng mỏng,thời gian không còn nhiều.Anh mà làm cho nữ vương buồn phiền thì...-Gajira bước đến,thì thầm bằng một giọng bực tức.

_Ta chẳng làm gì cả.Cậu không tin ta ư?

_Thôi,anh ra ngoài được chứ?Tôi nghĩ nữ vương cần yên tĩnh để nghỉ ngơi.

_Nhưng...Thôi được.-Oscan miễn cưỡng bước ra.

Đến Gajira là cận vệ của Reven mà cũng không biết...Thực sự đã có chuyện gì?... Chuyện gì vậy???...

Tại suối Rainbow...

Blood ngồi nghỉ dưới tàn cây cổ thụ, ngắm nhìn những giọt nước, sau cơn mưa, long lanh như kim cương đọng trên những chiếc lá. Một cơn gió nhẹ vụt qua.

Thời gian sắp hết rồi... Thật tệ... Đến bây giờ ta mới gặp được hậu duệ của “Sát thủ bóng đêm”... Làm sao ta có đủ thời gian để truyền thụ những chiêu thức ta biết cho cậu ta đây... Thật là tệ...

_Chủ nhân, cơn mưa vừa rồi dường như báo hiệu điều không tốt.-Con hắc điều Zardin bay đến, đậu lên vai Blood.

_Ừ. Ta cũng lo... Thời gian không còn nhiều...

_Vâng. Hy vọng chúng ta sẽ không gặp trở ngại gì nữa.

_Ta cũng mong thế. Nhưng dạo này, ta thấy Reven lạ lắm.

_Vậy ư?

_Ừ, cô ấy trông đã vui hơn, nhưng trong đôi mắt của Reven, luôn có một sự sợ hãi.

_Sợ? Ngài đùa à? Reven mà biết sợ ư? -Zardin tròn mắt.

_Ta không đùa đâu. Ta lo lắm, sức mạnh của cô ấy đã tăng lên, nhưng tinh thần thì suy sụp rất nhiều.

_Nếu đúng vậy thì... Thật là tai họa.

_Mi nói đúng. Cả binh đoàn đều tin tưởng Reven, thiếu cô ấy chẳng khác gì rắn mất đầu, hổ mất nanh.

_Chúng ta còn Oscan mà. Anh ta cũng mạnh đâu kém Reven, còn Gajira nữa.

_Binh đoàn ko tin tưởng Oscan như tin Reven, còn Gajira thì... Cũng khó mà nói.

_Chủ nhân lo hão thôi, chắc chắn chúng ta sẽ thắng mà.

_Ừ...

(to be continued...)

70. Chương 70: Thời Gian Đã Hết

_Việc quân đội thế nào rồi Gajira?-Reven bước tới,khuôn mặt không lộ một tí biểu cảm nào,dù là nhỏ nhất.

_Blood,Lava và tôi đã tập hợp được những chiến binh lão luyện từ khắp các nơi,từ vương quốc phép thuật đến vương quốc binh khí.

_Tốt.Bây giờ họ tập trung ở đây chứ?

_Vâng.Nhưng chỉ có các chiến binh của vương quốc phép thuật thôi.Tôi sẽ đưa ngài đến gặp họ.

Lần này quả là rất nguy hiểm...Chúng ta không thể sơ suất được...Tính mạng của thế giới này...Thậm chí là của cả chúng ta...Có thể mất nếu chúng ta chỉ phạm một sai suất nhỏ...Thật khó nghĩ...Đúng là ta rất lo...Rất lo...

_Nữ vương,đây là những chiến binh tinh nhuệ nhất của toàn cõi này đây.-Giọng nói Gajira làm cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Reven.

_Ừm.Lava,ông vui lòng cho tôi vinh dự được biết về họ chứ?-Reven nói.

_Nữ vương quá khiêm tốn rồi ạ.Đây là thổ long Earthquake,đồng thời cũng là phu nhân Lava.-Lava mỉm cười giới thiệu vợ mình.

Thổ long Earthquake là một phụ nữ khá quý phái.Bộ áo giáp màu nâu nhạt không làm mất đi vẻ sang trọng của bà một chút nào cả.

_Thật vinh hạnh cho tôi quá,phu nhân Lava.-Reven bắt tay một cách thân mật với Earthquake.

_Bao nhiêu năm nay,thần chỉ có một mong muốn được gặp nữ vương.Nay đã có thể thực hiện.Thần rất vui,thưa nữ vương.-Bà quỳ xuống.Một trận động đất nhẹ.

_Không cần phải vậy đâu.Bây giờ ta cũng chỉ bằng mọi người thôi mà.-Reven nhẹ nhàng nói,đỡ bà dậy.

_Ngài vẫn chưa gặp lôi long Thunder,cha của Esmeralda,bên cạnh là phu nhân Thunder,Angel.

Lôi long Thunder trông rất oai nghiêm.Đôi mắt sáng quắc cũng đủ biết ông là một chiến binh không hề dễ

chịu đối với đối thủ của mình. Còn phu nhân của ông lại gần như trái ngược. Bà rất đẹp, một vẻ đẹp thuần khiết, đôi cánh trắng muốt lại càng tôn thêm vẻ đẹp của bà.

_Vinh dự làm sao có thể được gặp nữ vương!-Thunder vui vẻ bắt tay Reven. Khi ấy hình như có một dòng điện chạy qua tay Reven thì phải.(^^)

_Còn đây là phong long Storm, cha của Roly, và phu nhân Storm, Valkyrie.

Phong long Storm có mái tóc bạch kim. Ông cũng chẳng kém gì Thunder cả, một đối thủ không hề dễ chịu. Valkyrie, một nữ chiến binh xinh đẹp cũng không kém oai phong.

_Kỵ sĩ thần linh Sword, và phu nhân, kim long Eriko.

Sword là một kỵ sĩ khỏe mạnh, thanh gươm đeo bên mình sáng loáng như cảnh báo kẻ thù đừng đại dốt mà bén mảng đến gần. Eriko là một phụ nữ mảnh mai, đẹp dễ với mái tóc nâu vàng bay phất phơ trong gió.

Rắc.

_Tiếng gì vậy???-Reven giật mình.

_Không lẽ là...Không thể nào! Làm sao lại như thế được!-Gajira hoảng hốt nhìn lên bầu trời trong xanh đang dần bị nhuộm đen.

Ầm!

Kết giới đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Hết rồi...Thời gian hết rồi...

(to be continued...)

71. Chương 71: Xích Trận(1)

_Xin chào nữ vương, ngài thấy binh đoàn quái vật của ta thế nào? -Kẻ chỉ huy, phiên bản của Blood, đứng trên một con quái thú vô cùng to lớn, giễu cợt.

_Được. Nhưng ta nghĩ không bằng đội quân của ta đâu. Tiến lên! -Reven cùng hắc kỵ lân phóng ra chiến trận, dẫn đầu một quân đoàn chiến binh vô cùng tinh nhuệ.

Ầm ầm!

Mặt đất nhô lên sau những cơn chấn động mạnh liên hồi,như những cây cọc nhọn hoắt,tấn công lũ quái vật.

_Reven,cô thấy gì không?Đường như chúng chỉ tấn công toàn lực vào đây.-Blood thì thầm.

_Ừ,không lẽ...Kết giới ở Ricarten vẫn còn nguyên?

_Đúng.Tôi cũng nghĩ vậy.Có lẽ chúng ta nên báo tin cho họ.Tôi sẽ cử Zardin đi.-Blood nói,đoạn cột bức thư được tạo bằng phép thuật vào chân con hắc điều.

Uỳnh!

Những tia sét giáng xuống liên tục.

_Xem ra Thunder làm cũng tốt đấy chứ nhỉ.-Blood khẽ cười,sau đó thả Zardin ra.

Ào ào.

Chát!

Những cơn gió mạnh như những chiếc roi da quất vào chúng.

_ Binh đoàn của cô rất mạnh,nhưng tôi không nghĩ là họ sẽ có thể thắng được tôi đâu.

_Ồ,ta chưa cần cô ấy phải phí sức nhiều đâu.

Xoẹt.

Vẫn một chiêu thức quen thuộc,thế mà lần nào cũng cùng một kết quả.Những cái cây bị đứt lìa của lũ quái vật nằm la liệt dưới mặt đất.

_Bộ bọn mi không bao giờ hiểu được à?-Blood nheo mắt,giữ cột.

_Ừ thì...Có thể.-Hắn thoáng cười.

_Hả...Cái gì?-Blood bất giác nhìn ra phía sau.

Bốp!

Phịch.

_Đồ...Hèn hạ...-Một con quái vật to lớn tấn công Blood từ phía sau.

_Vậy chứ mi không bao giờ học được à,bản gốc?-Hắn cười vang chế nhạo,rồi bỏ đi.

_Blood,anh không sao chứ?Gajira,trấn giữ.-Reven xem xét vết thương của Blood.

_Em có giúp được gì không?-Es cùng nhóm bạn,bước đến.

_Tại sao...Sao các cậu lại ở đây?Nguy hiểm lắm!-Reven bực tức nói.

_Chúng em chỉ muốn giúp đỡ thôi mà.-Es bước đến,dùng phép thuật phục hồi vết thương cho Blood.

Phập.

Một mũi lao phóng ra,hạ gục con quái vật đang mon men lại gần để tấn công.

Xoẹt.

Araki tạo nên một chiếc vòng bảo vệ khá vững chắc.

_Ôi chào...Giờ quay lại cũng không được...Thôi được.Các cậu có thể ra trận.Nhưng hứa với tôi,cẩn thận nhé.-Reven thở dài.

_Vâng ạ!-Cả bốn đồng loạt nói,sau đó lao ra chiến trường.

_Chúng ta cũng tiếp tục thôi,Blood.

Krrrrécccc!!!!

Phập.

Ầm!

Binh đoàn phụng hoàng do hắc phụng chỉ huy cũng ra trận, liên tục bắn những chiếc long vũ xuống đầu quái vật, như một cơn mưa tuyết đẹp, rồi nổ tung.

Grrr...

Graooooo!!!!

Một đội quân dã thú của hoả sói cũng ra trận, cắn xé liên tục bọn quái vật.

Chúng ta đang dần giành lại ưu thế... Nhưng... Vẫn có cái gì đó rất lạ... Tại sao hẳn lại bình tĩnh như thế... Không lẽ....

(to be continued..)

—

72. Chương 72: Mưu Ma Chúc Quỷ (xích Trận-2)

5 ngày trước khi trận chiến bắt đầu...

Cô ta đã từng hạ gục cả Shiva... Đánh bại cả một đạo quân... Quả là không thể xem thường được... Dùng sức thì khó mà thắng... Đành dùng mưu vậy...

_Triệu xích hổ.

Một con hổ có bộ lông rực đỏ như mặt trời hiện ra. Nanh vuốt của nó trông thật đáng sợ.

_Chủ nhân gọi tôi.- Nó lên tiếng.

_Ta có vài chuyện muốn nhờ mi.

_Xin ngài cứ nói.

_Mi biết đấy, chỉ còn vài ngày nữa là chúng ta có thể phá vỡ kết giới của vương quốc phép thuật. Nhưng thủ lĩnh của binh đoàn thần linh lại chính là nữ hoàng bóng tối, ta e chúng ta khó mà thắng được. Mi có cách gì không?

_điều này...

_Mi là thủ lĩnh của linh thú,lại là quân sư của ta,lẽ ra mi phải có cách chứ.

_Ngài có thể cho tôi biết một vài thông tin của cô ta không?-Xích hổ hỏi.

_Được thôi.

Hắn kể cho xích hổ nghe về những gì về Reven trong bộ nhớ của Blood...

_Vậy thì...

Bộ não của xích hổ lập tức sắp xếp lại những thông tin về Reven,và rồi...

Xoẹt.

_Ngài có nói rằng cô ta chết là vì Oscan,người cô ta yêu?

_Đúng.

_Tốt.Tôi đã biết nhược điểm của cô ta rồi!

_Là gì?

_Ngài thấy đó,kể cả thần thống lĩnh thế giới là Shiva cũng bị cô ta hạ gục,tại sao Oscan lại có thể đánh bại cô ta?

_Ah...Ta hiểu rồi..

_Đúng vậy.Nhược điểm duy nhất của cô ta chính là cô ta vô cùng trọng tình cảm.

_Tuyệt vời!Không hổ danh là quân sư của ta.Giỏi lắm xích hổ!

_Cảm ơn chủ nhân.

Reven...Thế giới này không còn là của riêng cô...Đợi nhé nữ vương...Cô sẽ phải gục ngã trước tôi...

Cười vang...

(to be continued...)

73. Chương 73: Xích Trận(3)

_Đúng...Đúng là vậy...Blood!Triệu hồi Zardin quay lại ngay!-Reven hoảng hốt.

_Hả...Nhưng...-Blood lúng túng.

Bộp bộp.

_Hoan hô!Không hổ danh là nữ vương!Có thể biết được cả ý đồ của tôi.Nhưng tiếc là...Đã muộn mất rồi...-Hắn chỉ ra đằng sau lưng Reven.

Ôi trời...

_Kính chào nữ vương,chúng tôi đến giúp người ạ.-Một binh đoàn chiến binh vô cùng hùng hậu,sẵn sàng cho cuộc chiến.

_Không...Các người không hiểu!Hắc kỳ lân, đến Force,ngay lập tức!

Hắc kỳ lân chưa kịp chuyển vó...

Uỳnh!

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên từ phía nam...Một cuộn lốc xoáy lửa khổng lồ hiện ra phía chân trời...

_Tôi đã nói với cô...Muộn rồi...Nữ vương à,muộn rồi!

Cười vang...

_Không...Không thể nào...-Reven đảo mắt nhìn quanh.

Oscan không có ở đây...Cả bố mẹ nữa...Tuyệt lắm...Vậy chắc chắn rằng Force đã có chàng trấn giữ...

_Nữ vương,có chuyện gì vậy?Chúng ta có cần...-Gajira thì thầm.

_Ừ.Thà muộn còn hơn không.Blood,Gajira,Shiva theo ta đến Force.

_Phí công thôi,nữ vương à.Ta đã nói với nàng,muộn rồi.-Một tia nhìn nham hiểm ánh lên trong đôi mắt hần.

_Chưa bao giờ là quá muộn.-Reven nói,sau đó mất hút cùng Gajira,Blood và Shiva.

Nàng tưởng ta không biết à,nữ vương?...Trong ánh mắt nàng chỉ đầy nỗi tuyệt vọng...Tinh thần nàng đã mất,nàng có biết đó chính là nàng đã dâng cho ta chiến thắng rồi không?...

Cười...

Tại Force...

Uỳnh!!

Chát!

Xoẹt!

Lũ quái vật tấn công tới tấp vào thủ phủ của vương quốc binh khí.Nơi đây chỉ còn lại một lực lượng rất nhỏ trấn giữ.Nhưng “rất nhỏ” về lực lượng,chứ hoàn toàn ngược lại với sức mạnh.

Ầm!

Một mũi tên bắn ra,nổ tung khi vừa chạm đến mục tiêu.

Xoẹt!

Một bóng đen len lỏi giữa lũ quái vật, để khi rời đi,mang theo luôn một phần cơ thể của chúng.

Grraaaa.

Tiếng gầm của con quái thú thật dễ sợ....

Gràmmmmmmmmmm.

Nhưng lại không dễ sợ bằng tiếng gầm của Senri(^.^”).Nó choáng váng lùi lại.

_Để xem ai gầm to hơn há.-Senri nhếch mép cười,sau đó dứt điểm luôn con quái thú xấu số.

_Qua đây giúp tớ xem nào!-Haru vừa gọi vừa dùng bộ vuốt được làm bằng một thứ kim loại đặc biệt,tấn công con quái thú.Tay cậu bị một vài vết thương,máu chảy ra khá nhiều,nhưng trông thái độ của cậu thì chẳng có vẻ gì là bị thương cả.

_Tốt lắm!-Oscan nói,khích lệ họ.

Thật là tệ...Với lực lượng ít ỏi này,chúng ta không thể chống cự được lâu...Liệu Reven có tới giúp chúng ta không?...Hy vọng nàng sẽ hiểu được chuyện gì đang xảy ra...

(to be continued...)

—

74. Chương 74: Xích Trận(4)

_Oscan,bên đó ổn chứ?-Andre hỏi.

_Vâng.Nhưng cháu nghĩ chúng ta không thể chống đỡ được lâu.

_Ừ.Bọn này rất mạnh,lực lượng của chúng cũng không ít,còn chúng ta thì...

_Hy vọng Reven sẽ đến viện trợ cho chúng ta.

_Chắc chắn rồi...

Uỳnh!

Một quả cầu lửa khổng lồ bay đến,giội thẳng vào Andre.

_Á!

Máu tuôn ra.

Xoẹt!

Phập!

Con quái vật sắp dùng bộ móng vuốt sắc nhọn của nó để tấn công Andre, thì một thanh gươm đen tuyền bay đến, làm đứt lìa bàn tay của nó.

_Cha, cha không sao chứ?-Reven bước đến, rút thanh gươm ra khỏi mặt đất.

_Nhờ con mà ta không sao đấy chứ. Á!-Andre không tìm được cơn đau.

_Vết thương của cha không nhẹ đâu.

Xoẹt.

Reven bắt đầu chữa thương cho Andre.

_Con chỉ có thể làm nó lành lại, chứ sức lực của cha thì con không hồi phục được. Cha có thể chiến đấu được nữa không?-Giọng nói của Reven không còn thuyết phục nữa, mà nó phát ra rất yếu ớt, như đang cầu khẩn.

_Con không cần lo, con gái. Ta vẫn còn rất khỏe mà!-Andre nói, vẻ vô cùng chắc chắn, nhưng thật ra...

Có chuyện gì vậy chứ?....Reven, con đã mất đi cái ý chí chiến đấu rực lửa của con ngày xưa rồi sao?....Cái gì có thể khiến con mất tinh thần như thế chứ?...Tại sao?....Con là kẻ không bao giờ khuất phục kia mà!...Tại sao?...

Xoẹt!

Lại một chiếc lưỡi hái nữa liếm lên người lũ quái vật, khiến chúng chỉ còn cảm thấy cảm giác cuối cùng: đau.

Phạch phạch.

Tiếng một đôi cánh to lớn đang vỗ vang lên.

Ầm!!!

Những quả cầu lửa rơi xuống như một cơn mưa đỏ rực.

Một làn kết giới phép thuật được giăng ra...

_Laures?Hội Xích Nguyệt?

_Vâng,thưa nữ vương.Chúng tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được.

_Cảm ơn các anh....Nếu không có mọi người ra tay kịp lúc thì có lẽ...hậu quả sẽ không lường được.

Uỳnh!

_Á!-Một tiếng hét thất thanh vang lên.

_Ôi trời...Arista...-Reven hoảng hốt.

_Ngài qua giúp cô ấy đi,chỗ này đã có chúng tôi trấn giữ.

_Nhờ các anh.

Reven vội vã thúc hắc kỳ lân phóng đến nơi Arista đang ôm chặt cánh tay rỏ máu vì đau đớn.Một dòng máu đỏ chảy xuống từ trên trán cô.

Xoẹt!

Con quái thú gục xuống.

_Cô không sao chứ Arista? Ở yên đây,ta sẽ chữa thương cho cô.-Khuôn mặt Reven lúc này lấm tấm mồ hôi.

_Ừ...Ừ...-Arista rên lên.

_Không...Sẽ không sao đâu,Arista...Xin lỗi...Ta xin lỗi...Lẽ ra ta phải biết...Lẽ ra lúc Blood thả Zardin,ta phải hiểu...Ta xin lỗi...-Mắt Reven ngấn đọng những giọt lệ.

_Ồ...Không phải lỗi của chị đâu...Mọi người..Lẽ ra phải cảnh giác hơn chứ...

Reven lau đi ngấn lệ.

_A,vết thương lành cả rồi này!Cảm ơn chị nhé Reven!-Arista đứng lên,cầm vững lại cây cung của mình.

_Ừm..Cẩn thận hơn nhé.-Reven mỉm cười.

Krécccccc.

Những con dơi quỷ khổng lồ bay lượn đầy trên bầu trời.

_Nàng thấy sao,nữ vương? Binh đoàn của ta phục vụ tốt chứ hả?

Vẫn nụ cười ngạo nghễ...

(to be continued...)

75. Chương 75: Xích Trận (5)

_Reven,chúng ta không thể để tình trạng này kéo dài được!Chúng ta cần viện binh!-Andre gọi.

Hắc phụng...Đến đây mau...Hắc phụng...

Im lặng.

Hắc phụng!...Cậu có nghe ta không?...Hắc phụng!!...

_Nữ vương,nàng đang gọi...nó phải không?-Hắc chỉ tay.

Phịch.

Một con quái thú ném hắc phụng ra,khắp người đầy máu.

_Cái...cái gì?Không thể nào...Tại sao...-Reven kinh ngạc thốt lên.

_Tại sao linh thú của nàng lại như thế chứ gì?Nàng quên mất một điều,binh đoàn của ta tuy chủ lực là ở đây,nhưng chỉ một phần nhỏ cũng có sức mạnh không thể tin được mà,phải không?Nàng rời bỏ trận địa,dĩ

nhiên là...

Kréccccccc.....

Một con chim ưng trắng muốt khổng lồ dẫn đầu một đoàn phụng hoàng, chống trả quyết liệt với bầy dơi quỷ.

_Gary?-Cả hai cùng thốt lên.

_Điều ta nghi ngờ quả không sai.-Gary nheo mắt nhìn hắc.

_Bác Gary,tuyệt lắm!-Reven mỉm cười.

_Không có gì đâu,Reven.Nhưng ta nghĩ cháu nhường nhịn hơi nhiều đấy.

_Có lẽ vậy...

Xoẹt.

Hắc long,bạch hổ,bạch báo,hoả sói cùng băng sói lần lượt được triệu hồi,vô cùng sung sức.

Chủ nhân...Thứ tội cho tôi....Tôi không giúp được ngài...

_Hắc phụng,cậu nghỉ ngơi được rồi.

Reven bước đến,chạm nhẹ tay vào những chiếc lông vũ nhuộm máu của hắc phụng.Hắc phụng biến mất.

_Phản công.

Thân hình Reven từ từ bay lên...

Uỳnh!!!!

Một quả cầu lửa khổng lồ được phóng ra,khiến binh đoàn ác ma hao tổn không ít.

Thời khắc phản công đã điểm....Trận địa giờ đây là của chúng ta...Gió đổi chiều...

Ta không hề quan tâm đến Gary...Giờ sai sót ấy đã hại ta...Nhưng không sao...Vì...

Ôm lấy bả vai đang nhỏ máu,một tia nhìn quở quyết ánh lên trong mắt hắn...

(to be continued...)

76. Chương 76: Xích Trận(6)

Lạ quá...

_Bác Gary,bác có thấy gì lạ không?-Reven hỏi khẽ.

_Cháu cũng cảm thấy vậy ư? Đúng là hắn đang bình tĩnh một cách khác thường.

_Vâng.Cẩn trọng là hơn,cháu sẽ liên lạc với binh đoàn ở Ultimate.

Thunder....

Storm...

Lava...

Sword....

Các người có nghe ta không?...

Tại Ultimate...

_Nữ vương?-Cả bốn vị tướng quân cùng kinh ngạc thốt lên.

Đúng...Là ta...Hãy gọi các chiến binh của Force quay về...Chúng ta cần viện binh...

_Vậy thì chúng tôi cũng sẽ đến đó!

Không được!...Tuyệt đối không được rời bỏ trận địa...

_Nhưng...

Hãy nghe ta...

_Tuân lệnh.-Lava nói rồi bước đến nơi quân đoàn chiến binh của Force,chỉ huy là Flame,hỏa phụng,cha của Arista.

Flame là một tướng lĩnh vô cùng vạm vỡ...Mái tóc đỏ rực như đang bốc cháy...Trong tay ông là thanh kiếm lưỡi đôi khổng lồ...

_Nữ vương muốn các anh trở về Force ngay, ở đó đang bị tấn công rất dữ dội.-Lava nói.

Flame hất đầu ra hiệu cho hai vị tướng lĩnh còn lại,Sparkle,Savage và Mystique.

Mái tóc hung nâu cột sau lưng Sparkle,thở phụng...Làn da cùng màu khiến ông trông càng thêm mạnh mẽ...Ông cũng chính là cha của Senri...

Savage,thoạt lóe nhìn cũng cảm thấy đáng sợ...Cao to...Lạnh lùng...Và gần như trên chiến trường không biết đến hai chữ “thương hại”....Bộ giáp được trui rèn từ những tinh túy,lắm đầy máu...Có thể tôi vẫn chưa nhắc đến ông từ các tập trước...Ông chính là thầy của Clantone,người đã thay ”Sát thủ bóng đêm dạy dỗ cậu...

Mystique là một tướng lĩnh khá bí ẩn...Chiếc áo choàng xanh ngọc bích khiến khuôn mặt ông gần như bị che khuất...Kẻ thù cũng chỉ có thể thấy nụ cười bí ẩn của ông trước khi chúng lìa đời bởi bộ vuốt sắc nhọn hay một thứ ám khí nào đó trên tay ông...Ông chính là kim long,thiên tài sử dụng ám khí...Cha của Haru...

_Đúng là chúng ta đã quá bất cẩn khi rời bỏ trận địa tại Force.-Mystique nói.

_Tôi nghĩ các anh nên xuất phát từ bây giờ.-Lava lên tiếng.

_Đi thôi.-Flame thúc con chiến mã màu đồng đỏ.Họ biến mất.

Tại Force...

_Reven,cẩn thận!-Oscan hoảng hốt.

Bốp!

_Á!-Reven thét lên vì cú đấm như trời giáng từ sau lưng của con quái thú.

Ôc.

Máu trào ra từ khoé miệng Reven.

_Nàng có sao không,Reven???-Oscan bước đến gần Reven.

_Ổ yên tại thể trận!Ta không sao cả!-Reven ngăn lại,gượng dậy.

_Nhưng...

_Ta đã nói là ở yên tại thể trận! Đây là lệnh!-Reven đã đứng vững trở lại,cố gắng lờ đi cơn đau khủng khiếp.

_Được thôi,nếu nàng muốn.-Oscan miễn cưỡng trở về nơi mình đang tập kích lũ quái vật.

Đau...Đau quá...Không...Ta sẽ không sao...Không thể để mọi người lo vào lúc này...Không thể...

Reven trèo lại lên lưng hắc kỳ lân.

_Chủ nhân,ngài không sao chứ?-Hắc kỳ lân lo lắng hỏi.

_Không sao cả.Tiếp tục chứ?-Reven gượng cười.

_Vâng,thưa chủ nhân.

Hắc kỳ lân phi như vũ bão ra chiến trận đầm máu....

(to be continued...)

—

77. Chương 77: Xích Trận(7)

Đau quá...Mong sao chất độc trong vết thương cũ sẽ không bộc phát...

Keng!

Thanh gươm của Oscan chặn ngang đường kiếm của con quái thú định đánh lên sau lưng Reven.

_Nàng làm sao vậy,Reven?Nếu ta không đến,thì lại có chuyện rồi.-Oscan lo lắng hỏi.

_Ta không cần anh quan tâm đâu.-Reven ra vẻ thờ ơ trả lời.

_Nhưng...

Xoẹt.

Một bông hoa hồng không biết từ đâu đến,bay thành một khu vực rộng,chém đứt lia những con quái thú thành nhiều mảnh thây.Vâng,một bông hoa hồng!Mảnh mai,đẹp đẽ.Vậy mà vào tay người đó thì tức khắc trở thành một thứ ám khí đáng sợ.

_Mystique,kim phụng,xin ra mắt nữ vương.Bông hoa hồng này thần xin tặng cho người.Nó là bông hoa đẹp nhất mà thần tìm được,nhưng nó lại bị lu mờ bởi vẻ đẹp của ngài,thưa nữ vương.-Bông hoa hồng bay về bàn tay của Mystique,chủ nó và ngài dâng lên cho Reven.

Ầm ầm.

Một vòi rồng lửa quét binh đoàn quái vật như quét những con kiến ra khỏi mặt trận.

_Flame,hỏa phụng.-Flame cúi người chào Reven.

Savage bước đi vô cùng bình thản trên một con đường đầy áp quái thú.Chắc bạn cũng tự hỏi nếu đầy áp quái thú,thì làm sao có thể đi?Dĩ nhiên,con đường này,chính là con đường máu mà ông nhẹ nhàng dùng thanh kiếm để mở ra....

_Savage,vô cùng hân hạnh được gặp nữ vương.-Savage cúi xuống hôn tay Reven.Khi bàn tay ông chạm vào tay Reven,nó dường như lạnh toát.

_Còn tôi là Sparkle.Kính chào nữ vương.-Sparkle bước đến,cây rìu với hình dáng không theo quỹ đạo nào trên tay ông được nhuộm đỏ.

Tốt lắm...Viện binh đã đến...Chúng ta sẽ thắng...Đúng...Nhất định sẽ thắng...

Cái gì?...Viện binh?... Đáng chết...Ta quên rằng chúng có thể di chuyển từ Ultimate đến Force trong một thời gian rất ngắn...Ta vẫn chưa biết năng lực thực sự của nhóm người này...Nhưng...Không thể xem thường...

_Biết gì không,phiên bản?-Reven chột lên tiếng.

_Gì?-Hắn ngạc nhiên.

_Cuộc chiến đến lúc này mới thực sự bắt đầu,và trò chơi của chúng ta cũng vậy.-Reven mỉm cười.

Nụ cười ngạo nghễ trên khuôn mặt hắn biến mất,thay vào đó là ánh mắt phần nộ...

(to be continued...)

78. Chương 78: Xích Trận(8)

_Flame,Mystique,Sparkle,Savage,hãy chia ra trợ giúp các chiến binh.Đâu thể nhường nhịn mãi được,phải không?-Reven ra lệnh với một nụ cười khôn ngoan.

_Dĩ nhiên.Tuân lệnh nữ vương.-Các vị tướng chia ra bốn hướng.

Quang cảnh lúc này...Hoang tàn đổ nát...Thây binh đoàn quái thú chất cao như núi...Máu chiến binh đổ xuống như sông...

Roạt.

Blood và Clantone phối hợp tuyệt vời.Họ bước đi trên chiến trường đầy quái vật cứ như đi trong chốn không người,chỉ khác là khi đi trong chốn đông người,lưỡi hái của họ không được sử dụng nhiều thế.

_Tốt lắm Clantone.-Blood phấn khích.

_Vui thật đấy chứ!-Đằng sau lớp vải che mặt,một nụ cười thoáng hiện ra trên khuôn mặt Clantone.

_Vui quá nhỉ,còn phần cho ta không đấy?-Savage bước đến,ra vẻ khá hài lòng về thành tích của cậu học trò tài ba của mình.

_Thầy mà đến thì làm sao con còn phần được???-Clantone nửa đùa nửa thật.

Vù.

Một con phụng hoàng được kết tinh từ lửa bay ra,xuyên thẳng vào người con quái thú như một mũi tên.

_Con gái,mọi chuyện vẫn ổn chứ?-Flame lên tiếng.

_Cha?Sao cha không dạy con chiêu thức lúc này?Dạy cho con đi!Dạy cho con đi mà!-Arista rối rít.

_Từ từ đi con gái,trước hết chúng ta phải kết thúc cho xong “chúng” chứ,phải không?-Flame cười khẽ.

_Vâng!

Phập.

Bộ vuốt của Haru cắm sâu vào người con quái thú,kết liễu nó một cách dễ dàng.

_Không tồi.-Mystique khẽ nói.

_Không tồi chứ không phải là “tốt”.Con thiếu sót điểm nào ư?

_Tinh ý lắm.Kết liễu không nên chậm chạp như vậy,mà là như thế này.

Phập.

Ý đồ hèn hạ của con quái vật bị dập tắt ngay tức thì bởi một con dao găm,đúng,chỉ một con dao găm nhỏ bé!Bất kỳ thứ gì rơi vào tay Mystique cũng đều là một thứ ám khí cả.

Xoẹt.

Cây rìu to lớn của Senri bổ đôi con quái vật chẳng khác gì bổ củi. (Xin lỗi vì có thể tôi hơi cường điệu=. =)

Hộc...Đúng là vui thật,lâu rồi mình mới được thử sức như thế này...Nhưng...Chúng đông quá...

_Cần giúp không?-Sparkle vỗ nhẹ vai Senri.

_Cha!Tốt quá!

Thế trận đã được cân bằng...Rất tốt...

Xoẹt.

A...Đau...Chuyện gì vậy?...Ta...Ta không kiểm soát được mình nữa...Aaaaa...

_Xin lỗi nữ vương.Nhưng chúng tôi cũng đâu nường nhịn mãi được,phải không?-Giọng nói trầm trầm vang lên,bộ lông đỏ rực của một con vật to lớn mờ mờ hiện ra.

Và đó cũng là hình ảnh cuối cùng mà nàng có thể nhìn thấy khi vẫn còn có thể kiểm soát mình...

Lịm dần...

Tối đen...

(to be continued...)

—

79. Chương 79: Xích Trận(9)

_Thế này thì chúng ta thắng chắc rồi còn gì.-Frang chống thanh kiếm lên xác của một con quái thú,phần khích nói với Alex.

_Ừ,quá dễ dàng.Chúng ta chắc chắn sẽ...

Ầm!!!!

Lời nói của Alex bị cắt đứt bởi một tiếng nổ động trời.

_Chuyện...Chuyện gì vậy?-Shiva bị bất ngờ bởi tiếng nổ khi nãy.Khi ông hoàn hồn thì thấy mình đang nằm trên mặt đất,máu tuôn ra từ khoé môi.Binh đoàn chiến binh cũng thế.Nhưng lũ quỷ thì lại không bị sao...

Vù.

Những cơn gió mang xoáy nhẹ,bao bọc từng vòng quanh thân hình Reven đang bay bổng trên không.Trên hai bàn tay cô là hai quả cầu kết hợp lôi-hỏa dần dần to ra.

_Mọi người,nằm xuống mau!-Oscan dường như cảm nhận được mối nguy hiểm.

Uỳnh!!!

Quả cầu lôi-hoả phóng ra, làm chiến trường đã dẫm máu, nay những giọt máu đỏ tươi lại văng tung toé. Không như lần trước, lần này cả hai binh đoàn đều bị tổn thất không nhỏ.

_Không...Không thể nào...Làm sao lại có thể được chứ?...-Oscan tuy đã kịp tránh, nhưng vết thương trên người cậu cũng không ít.

_Công tử Oscan...Chị Reven...làm sao vậy?-Arista vốn hồn nhiên, nay mặt cũng tái đi.

Không chỉ một mình Aristar, Shiva hay Oscan thấy được điều đang xảy ra, mà toàn bộ các tướng lĩnh cũng nhận thấy...

_Nữ vương!...Tại sao???-Gajira gương dậy.

Đôi mắt vô hồn nhìn họ...

Không xúc cảm...

Không đau đớn...

Không u sầu...

_Xích hổ, mi phải nói với nữ vương cẩn thận hơn chứ, ta không muốn binh đoàn của mình tổn thất thêm đâu, phải không?-Hắn lau dùng vạt áo lau đi những đốm máu li ti bắn lên mặt hắn.

Cái gì?...

Keng.

Thanh kiếm của xích hổ chặn ngang đường bay hiểm hóc do thanh kiếm của Gajira phóng ra.

_Mi đã làm gì cô ấy?Mi đã làm gì????-Gajira dường như đã thực sự nổi giận.

_Oh, có gì đâu nào?Chỉ là một tí...phép thuật thôi mà, phải không nữ vương của ta?-Hắn nâng nhẹ khuôn mặt Reven lên, càng làm cho Gajira tức giận.

Uỳnh!!!!

Những tia sáng phép thuật gây nên một vụ nổ khủng khiếp.

_Mi nghĩ mi là ai mà mi dám chạm bàn tay dơ bẩn của mi vào thân thể thanh khiết của nàng hả???-Oscan cũng dường như muốn nổ tung.

_Thế còn mi?Mi nghĩ mi là ai mà dám nói với ta những điều đó?Mi đã làm cho nàng đau khổ,mi có xứng đáng được nàng yêu thương không?Mi có quan tâm đến nàng nhiều như nàng quan tâm đến mi không hả?Nàng không còn yêu mi nữa.Mi chả là gì cả,Oscan ạ.

Cái gì?...

Hắn nói gì?...

Nàng không yêu ta?...

Ta làm nàng đau khổ?...

Thật vậy ư?...

Cuộc chiến này...Sau đây áp đau thương...Ta không muốn nhìn nữa...Ta không muốn thấy cảnh này...Cả hai vị chỉ huy hùng mạnh đều bị chi phối...Nữ vương không còn đủ sức lực để chống lại tà thuật...Chấm hết rồi ư?...

(to be continued...)

80. Chương 80: Xích Trận(10a)

Không xong rồi...Nếu như nữ vương mà bị chi phối,thì toàn bộ tinh thần của binh đoàn cũng sẽ bị lung lay theo...

Bốp!

Hắc kỳ lân tông mạnh vào người Flame,khiến ông té văng mạnh xuống nền đất.

_Linh thú cũng bị chi phối ư?!?-Flame hoảng sợ nhìn khắp chiến trường.

Một cảnh tượng thật không thể tin nổi...Máu văng tung tóe khắp nơi...Nanh vuốt của hỏa sói cứ cắm mạnh liên tục vào người các chiến binh...Hắc long liên tục phun ra những trận mưa tên lửa...Lông vũ của hắc phụng bay đến đâu,nơi đó bị san bằng...

_Thảm họa...Đúng là thảm họa...-Haru cũng mất đi cái vẻ điềm tĩnh thường ngày,giờ đây thay vào là đôi mắt lo sợ,hoảng hốt.

_Chúng ta phải làm sao?...Làm sao đây?...-Arista gần như bật khóc.

Keng!

Thanh kiếm của Reven va mạnh vào thanh kiếm của Oscan.

_Reven,nàng không nhận ra ta sao???Là ta đây mà!!-Giọng nói lẫn ánh mắt Oscan đều là tuyệt vọng.Anh gần như van nài Reven.

_Mi...Là ai?-Những lời nói vô hồn phát ra.

Cái gì?...

Choang!

Thanh kiếm của Reven đập thẳng vào thanh kiếm của Oscan,tạo ra một lực mạnh khủng khiếp,đẩy lùi Oscan ra xa.

_Không thể để tình trạng này kéo dài được,chúng ta phải làm cái gì đó chứ?!?-Andre bực tức.

Làm gì?...Nhưng là làm gì?...Làm gì cơ chứ?

(to be continued....)

81. Chương 81: Xích Trận(10b)

Làm sao?...Làm sao đây?...

_Nếu nữ vương không tỉnh táo,thì chúng ta sẽ phải làm cho ngài tỉnh táo lại.-Gajira rút kiếm ra.

_Không lẽ cậu định...-Gary ngạc nhiên.

_Đúng.-Gajira bước đến,mặt đối mặt với Reven.

Nữ vương...Tại sao vậy chứ?...Đôi mắt vô hồn...Không...Đó không phải là nàng...Không phải...

Keng.

Hai thanh kiếm va vào nhau.

_Wow!Tướng quân,ngài định đấu tay đôi với nữ vương cơ à?Can đảm biết bao nhiêu,xích hổ nhỉ?-Hắn mỉm cười.

Xoẹt!

Một lưỡi gươm lửa sượt qua mặt hắn.

_Cẩn thận lời nói đấy.-Hai tay Flame là hai quả cầu lửa cháy rừng rực.

_Ông nhắm không trúng lắm nhỉ?-Hắn nhếch mép cười,nhưng nụ cười ấy lập tức biến mất khi một dòng máu chảy xuống.

Ồ...Máu à?...Không lẽ là do...

_Ừ,không chính xác lắm nhỉ?-Flame nở một nụ cười nửa miệng.

_Láo xược!

Vù!

Cây lưỡi hái chém mạnh xuống.Một luồng khí hình bán nguyệt sượt mạnh qua.Flame tuy kịp tránh nhưng hông ông cũng bị một vết cắt khá rộng.

_Thế nào?-Hắn liếm vết máu trên tay.

_E hèm,đâu phải ông ấy chỉ có một mình?

Xoẹt.

Một con phụng hoàng lửa bay sượt qua người hắn.

_Giỏi đẩy con gái!-Flame cười.

_Chưa dùng thạo nên hụt rồi!-Arista chán nản.

Còn trong lúc đó...

Keng!

Khấp người Reven,và cả Gajira đầy những vết thương....

Nhưng đôi mắt nàng vẫn không biểu lộ dù chỉ là một cảm xúc...

Hộc...

Gajira gần như đã kiệt sức.

_Kết thúc đi chứ,nữ vương.-Xích hổ nói như ra lệnh.

_Đừng...Nữ vương...Đừng...-Gajira tuyệt vọng.

Phập.

Thanh kiếm của Reven cắm sâu vào bụng Frang.

_Frang?...Nhưng...Tại sao?...-Gajira kinh ngạc.

Frang khụy xuống.

_Reven...Cháu hãy tỉnh lại đi...Không phải cháu đã từng muốn chiến đấu để bảo vệ thế giới này...cho đến cùng hay sao?...Chúng ta cần cháu...Máu của mọi người đã đổ...Máu của cháu cũng đã đổ...Trên chiến trường này...Làm ơn...Tỉnh lại đi...

Keng.

Thanh kiếm của nàng rơi xuống.

_U...Ta...Ta đã làm gì thế này???...Á!!!

Reven bỗng dừng khụy xuống,hai tay ôm chặt đầu.Một dòng lệ chảy xuống trên khuôn mặt nàng.

_Chuyện...Chuyện gì vậy?...-Xích hồ thốt lên,nó lùi lại.

Uỳnh!

Một cột năng lượng ánh sáng hòa lẫn với bóng đêm nổ tung ngay tại chỗ Reven đang khụy xuống đau đớn,khiến cả chiến trường chấn động....

(to be continued...)

82. Chương 82: Xích Trận(11)

Phịch

Xích hồ quy xuống,thở hỗn hển.

_Không...A!!!-Nó thất thần thét lên.

Chuyện gì vậy xích hồ?...

Chủ nhân...Chủ nhân...Cô ta...sắp tỉnh lại...Nhưng cô ta không thể điều khiển được chính mình... Khi đó tất cả sẽ bị hủy diệt....Hủy diệt...

_Cái gì chứ?-Hắn kinh hoàng thốt lên.

_Chuyện gì cơ?-Flame ngạc nhiên.

_Reven gần như mất kiểm soát rồi.Khi cô ta tỉnh lại,nếu chúng ta không tìm cách gì,thì tất cả sẽ bị hủy diệt hết.

_Hủy diệt hết????-Tất cả cùng kinh ngạc.

Uỳnh!

Reven từ từ gượng dậy...Dòng lệ vẫn tuôn trên khuôn mặt nàng...Những phép thuật hủy diệt khủng khiếp vẫn tiếp tục bùng phát...

_Aaaa!!!!!!-Reven thét lên đau đớn.Những dòng máu cứ tiếp tục chảy xuống từ những vết thương.

Đôi mắt ngập chìm trong đau khổ...Tuyệt vọng...Sợ hãi...

_Chúng ta không thể nào kiềm chế được sức mạnh của Reven ư???Hoàn toàn không có cách nào ư???-Andre dồn dập hỏi trong khi Alex cố gắng chữa thương cho Frang.

_Chúng ta không đủ sức để dập tắt sức mạnh của cô ta,nhưng nếu tất cả hợp lực lại,thì có thể ngăn được sức tàn phá của nó một chút.Lúc đó ta sẽ tiếp cận cô ấy.-Hắn nói.

_Bọn ta không thể tin mi được.Ai biết mi sẽ làm gì khi mi tiếp cận ngài chứ?-Shiva nghi hoặc.

_Bọn mi không có sự lựa chọn nào khác...Và cả ta cũng vậy.-Hắn thở dài.

Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác...Không còn...

(To be continued...)

83. Chương 83: Xích Trận(12)

_Thôi được.-Andre miễn cưỡng.

Đừng...Cha ơi...Đừng tin hắn...Đừng...

Reven tuyệt vọng nhìn họ...

_Bắt đầu đi.-Hắn gần như ra lệnh.

Vù vù.

Những phép thuật mạnh mẽ cùng lúc được thi triển,xoáy mạnh vào cột năng lượng hủy diệt đang bùng nổ,khiến nó cũng giảm nhẹ ít nhiều.

Được rồi...Nữ vương của ta...Điềm tĩnh lại đi nào....

Xoẹt.

Một sợi dây xích bằng sét quấn chặt hắn.

_Mi nghĩ rằng ta yếu đuối đến thế sao????Mi xem thường ta quá đấy!!!

Uỳnh!

Một loạt những tinh linh gió bay đến,tạo thành những lưỡi dao sắc nhọn chém tới tấp vào hắn.

Không...Chẳng lẽ ta lại sai sao?...Làm sao lại có thể?....

_Á!-Reven đột ngột thét lên,sợi dây xích lỏng ra.

Cái gì?...Ra vậy...Nàng đã kiệt sức...Mạnh mẽ lắm...Thú vị lắm...

_Kết thúc nhé,nữ vương.-Hắn mỉm cười.

Xoẹt.

Nàng ngất xỉu.

_Phew!Vậy là xong.May mắn thật,cô ta mà kiệt sức trễ chút nữa là ta toi rồi.-Hắn thở phào nhìn Reven trong vòng tay mình.

Cô ta đẹp thật...Nét đẹp thanh khiết...Mà cũng thật đáng sợ...Chẳng lạ gì khi cả bản gốc cũng gục ngã trước cô ta...

_Ta đi đây,cuộc chiến tạm hoãn nhé!Cho ta mượn nữ vương của các người một thời gian luôn.-Hắn mỉm cười.

_Nhưng...-Oscan bối rối.

_Khỏi lo,ta không làm gì cô ấy đâu.Chào nhé!-Hắn vẫy tay rồi biến mất cùng binh đoàn quái thú.

Cuộc chiến vậy là đã ngưng lại...Nhưng nữ vương lại nằm trong tay bọn chúng...Chắc chắn một cuộc chiến khác...Thảm khốc hơn sẽ lại diễn ra....

(to be continued...)

84. Chương 84: Untitled

Tại Force...

Phịch.

Arista quy xuống nền đất loang lổ những vũng máu.

_Rốt cuộc thì nó cũng ngừng lại...Ngừng lại rồi...Hộc...-Cô thở dốc,sức lực chẳng còn bao nhiêu.

_Ngừng lại nhưng chưa chấm dứt....Hộc...-Shiva ôm bả vai nhuộm đầy máu,ông cũng bị vắt cạn sức lực sau cuộc chiến.

_Mọi người!!!!Mọi chuyện ổn chứ???-Roly chạy đến,theo sau là nhóm bạn của cô.Bộ giáp của họ có rách vài vết,nhưng vết tích của những vết thương thì lại không thấy ở đâu cả.

_Sao mọi người lại...Hộc...Đến đây?...-Laures nói ngắt quãng bởi những tiếng thở dốc.

_Bình đoàn quái thú ở Ultimate đột nhiên biến mất,chúng tôi nghỉ ở đây sẽ cần mình,phải không Es?-Araki mỉm cười nhìn Es.

_Vâng.-Es gập đầu,bước đến gần những chiến binh bị thương.

Xoẹt.

Những tinh linh bé nhỏ dần dần hiện ra,làm lành những vết thương rỉ máu.

_Nữ vương đâu?Ngài đâu rồi?-Kira thắc mắc.

Huh?

Mọi người nhìn nhau,trong ánh mắt họ là sự hối hận,đau khổ như họ vừa đánh đổi chính linh hồn họ.

_Ngài...Không còn ở đây nữa...Hắn...hắn đã đưa cô ấy đi....-Gajira nói,đôi môi cậu cắn chặt lại để không bật ra những tiếng nấc,cậu cúi đầu xuống,để không ai có thể thấy được dòng lệ đang tuôn ra không cách nào dừng lại trên khuôn mặt mình.

Nữ vương...Một lần nữa...Tôi lại không bảo vệ được ngài...

_Cái...cái gì?...Mọi người đang đùa ư?Không phải lúc đùa đâu nhé!!-Kira sợ sệt nhìn quanh chiến trường,mong tìm được dấu hiệu nào đó của một câu đùa.

Im lặng.

_Công tử Oscan!Nữ vương đâu rồi???-Kira nắm chặt cổ chiếc áo giáp của Oscan,cậu như đang tức giận,nhưng thực sự là tuyệt vọng.

_Giết ta đi...-Oscan nói,cậu nhìn đi lẩn tránh.

_Cái...cái gì chứ?

_Chính là do ta.Nếu ta bảo vệ nàng,thì nàng đã không...không bị ma pháp khống chế...Sức lực của nàng đã không cạn kiệt...Do ta...Là do ta...-Dòng lệ bắt đầu tuôn ra.

_Thật ư?Là thật ư?Không thể nào...Nếu không có ngài,chúng ta sẽ ra sao đây?-Khuôn mặt Roly trắng bệch,và cả Kira cũng vậy.

_Ý cậu là sao chứ,Roly?-Es hỏi.

_Em không hiểu ư?Cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.Lực lượng của chúng ta cầm cự được với chúng,phần lớn là nhờ linh thú và sức mạnh của nữ vương,lần này,không có nữ vương,chúng ta chẳng khác gì hổ mất vuốt,rắn mất đầu.-Araki nói,cố gắng bình tĩnh.

_Dù gì điều quan trọng nhất hiện giờ là hồi phục vết thương cho mọi người.Chúng ta không được mất đi ý chí như vậy.Nữ vương sẽ trở về,tôi chắc chắn thế!-Flame khẳng định.

Thật không?...

Có thật không?....

Nàng sẽ trở về...

Ừ...Chắc chắn thế....

Tại lâu đài bóng tối...

Phịch.

Hắn thả người xuống chiếc ghế rộng. Hắn mệt lắm, rất mệt. Cuộc chiến lúc đầu hắn cứ nghĩ sẽ như trò chơi hắn chắc thắng, giờ lại rút cạn sức lực của hắn.

Ta tính sai...Chà...Một cuộc chiến rất thú vị đấy nhỉ...Tuy không thắng...Nhưng ít ra ta cũng có được nàng...Vị nữ vương mà ta cứ tự hỏi...Cô ta có sức mạnh thể nào mà lại có thể lật đổ được cả Shiva...Chiếm toàn bộ thế giới...Cũng đáng lắm...

Hắn đứng lên, bước đến bên chiếc giường trắng muốt, nổi bật những vết máu đỏ từ những vết thương của vị nữ vương đang nằm trên nó.

Hắn sờ nhẹ tay lên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng.

Đẹp lắm...Nàng đẹp lắm...Rất đẹp...Cứ như một thiên thần...Thiên thần bóng tối...

Hắn cúi xuống, hôn lên bờ môi mềm mại của Reven. Nụ hôn của tử thần...

Đôi môi của nàng...Thật là ngọt ngào...Mùi vị của máu....

Đôi mắt màu hung nâu của hắn như hoàn toàn thay đổi. Thật là khó tả, cứ như một con người hoàn toàn khác vậy.

Không thể tin được một cô gái nhỏ bé như nàng lại có thể gần như đánh bại ta...Không thể tin được...Thú vị lắm...

Hắn khẽ mỉm cười.

Tay hắn chạm nhẹ lên mái tóc vàng rực rỡ như lửa mặt trời của nàng.

Cạch.

Cánh cửa bật mở.

Roạt.

Hắn bắt giác rút tay lại.

_À...Chủ nhân....Tôi có làm phiền ngài không ạ?-Xích hổ bối rối nhìn hắn,rồi nhìn Reven.

_Không.Ta chỉ...À,không có gì.-Hắn ngồi xuống chiếc ghế của mình.

_Vâng.Tôi chỉ muốn hỏi rằng,khi nào thì chúng ta sẽ ra lệnh xuất kích?

_Mi không cần quan tâm.Ta sẽ ra lệnh khi ta cảm thấy đến lúc.Bây giờ thì hãy chuẩn bị quân đoàn thật tốt,ta không muốn có sai sót nào,hiểu chứ?

_Vâng.-Nó bước ra.

(to be continued...)

85. Chương 85

Nữ vương...

Nữ vương...

Huh?...

Đôi mắt cô từ từ hé mở.

Nơi đây là đâu?...Ừ...

Cô gượng dậy,nhưng khắp người đau nhói.Những vết thương được băng bó cẩn thận,nhưng nó rất đau.Và cô ngay lập tức biết được mình đang ở đâu khi cạnh chiếc giường mình đang nằm chính là hắn.

Là hắn...A...

Không thể nào cục cựa được vì những vết thương,cô tuyệt vọng nhìn hắn,tựa đầu vào cánh tay chống trên thanh dựa,đôi mắt hắn nhắm nghiền.Hắn đang ngủ.Và lúc hắn ngủ,trông hắn mới thật đáng yêu làm sao,khác hẳn lúc hắn đang ở trên chiến trường....

Xoẹt.

Hắn đột ngột tỉnh dậy.

_Nữ vương,nàng tỉnh rồi à?-Hắn nở một nụ cười.Một nụ cười đúng nghĩa,không ản ý,không mưu mẹo.

Thật khó tin...Ta có hoa mắt không?...Hắn đang cười...Với ta...

_Nằm yên đi,nữ vương.Vết thương của nàng không nhẹ đâu.-Hắn đứng lên.

_Tại sao mi lại chữa thương cho ta?

_Vì ta không muốn những vết sẹo đó lưu lại trên làn da đẹp đẽ của nàng,và lại ta cũng chẳng muốn mất đi đối thủ xứng đáng,nàng hiểu không?-Hắn cúi xuống sát khuôn mặt Reven.

Cô quay đi.

_Nàng ghét ta đến thế à??Cũng được.Nhưng ngoan ngoãn đi,nàng bây giờ là của ta.-Hắn khẽ mỉm cười,nhưng đôi mắt hắn đượm buồn.

Bây giờ nàng là của ta....Chỉ bây giờ thôi cũng được...Ta chỉ muốn như thế...Chỉ như thế mà thôi...

_Mi nghĩ vậy à??-Một quần sáng vàng nhạt xuất hiện trên đôi mắt Reven.

Uỳnh.

Một tia sáng hủy diệt sượt qua,để lại một vết rách trên mặt hắn.

_A!-Reven đột ngột thét lên.

_Ta bảo nàng rồi mà,vết thương nàng không nhẹ chút nào đâu.Đừng hao phí năng lượng của mình vô ích như thế.Ta không muốn làm nàng đau đâu.-Hắn liếm vết máu chảy xuống trên mặt mình.

_Có chuyện gì vậy chủ nhân?-Xích hổ xộc vào.

_Không có gì.

Hực...

_A...Hộc...Hộc...-Bỗng dưng hắn khụy xuống,vật vã thở,một tay hắn xiết chặt tay Reven như một vật tựa,tay còn lại ôm lồng ngực khó nhọc thở.

_Mi làm sao vậy?...Không sao chứ???...-Reven gượng dậy,hoảng hốt.

_A...

Xoẹt.

Reven nhắm chặt mắt lại,một quang sáng hiện ra trên bàn tay mà hắn đang nắm chặt.

_Ừ...Hộc...-Hắn nói lỏng tay dần,nhịp thở từ từ trở lại bình thường.

_Mi không sao chứ?-Reven hỏi.

_Ta...Không sao.Nhưng ta sẽ không cảm ơn nàng đâu.-Hắn giật tay ra,cổ găng ra vẻ không quan tâm.

_A...-Máu rỉ ra khỏi khoé miệng Reven.

_Nàng...Xích hổ,chăm sóc cô ta cho cẩn thận.Ta có chuyện cần phải đi.-nói rồi hắn biến mất.

Ta làm sao thế này...Tại sao?...Cảm giác đó...Không...Ta không có tình cảm...Không có...

Không có...

Thật vậy ư?...

(to be continued...)

86. Chương 86: Mặt Nạ

Tại Force...

Rầm!

Araki đâm mạnh xuống chiếc bàn.

_Chúng ta phải làm gì đi chứ????Cứ như thế này thì...

Từ ngày xích trận kết thúc,các tướng lĩnh thì lúc nào cũng bồn chồn lo lắng.Oscan,Gajira thì cứ như người mất hồn.Blood thì mất hút từ sáng sớm đến tận tối mịt,khi về chỉ mệt mỏi lắc đầu.Chỉ còn mỗi nhóm chiến binh của hai bộ tộc giữ vững tinh thần như trước khi trận chiến diễn ra.

_Không có nữ vương,mọi thứ ở đây cứ như đảo lộn hết cả!Làm sao mà trận chiến tiếp theo tốt được chứ!!-Kira lên tiếng.

_Chúng ta phải làm gì đây?-Es lo lắng.

_Đi tìm nữ vương chứ làm gì!-Clantone nói.

_Mà ở đâu cơ chứ?Đến cả Blood còn không thể tìm được nữa cơ mà!!-Arista thắc mắc.

_Thuyết phục mẹ em đi,Es.Bà ấy có quả cầu pha lê nhìn được mọi nơi trên thế giới này mà!-Roly lay Es.

_Nhưng...Bà ấy chưa sử dụng nó từ rất lâu rồi.Bà ấy bảo chỉ khi nguy cấp mới dùng đến thôi.-Es ngập ngừng.

_Đây không phải là nguy cấp sao???-Senri nói.

_Thôi...Thôi được.Em sẽ nói với bà.

_Tốt.Thế mới là Es của chúng ta chứ nhỉ?-Araki mỉm cười ôm chặt Es.

Tại lâu đài bóng tối...

Thật kỳ lạ....Giống như đó không phải là hắc vậy...Giống như hắc đang cố gắng thoát khỏi một cái gì đó...Nhưng là cái gì?...

Reven nghĩ ngợi.

Xích hổ...Nó có vẻ lo lắng...Cũng phải,chủ nhân nó không được khỏe mà...

Nhưng lần này cô đã sai.Nó không lo lắng vì chuyện đó.

Dường như hắc đang kháng cự lại phép thuật của ta...Làm sao có thể được chứ?...Chưa ai từng có thể kháng cự khỏi nó....Ngoài cô ta...

_Chủ nhân tốt với cô thật đấy,nữ vương.-Nó tinh quái nói.

_Ừ.-Reven dường như không chú ý gì tới xích hổ cả.

_Nhìn ta này!-Nó nổi giận vì sự lơ là của Reven.

_Rồi.Ta đang nhìn mi đây.Mi muốn gì?-Hai đôi mắt nhìn xoáy vào nhau.

Mi muốn gì?...

Tại sao chứ?...Tại sao?...Ta mạnh mẽ...Ta là con linh thú mạnh nhất...Khôn ngoan nhất...Tại sao ta lại thua trước cô chứ?...

Vì mi yếu hơn ta...Thế thôi!...

Nàng nở một nụ cười nửa miệng.

Bộ lông đỏ rực của nó dựng lên như đang bốc cháy.

Rầm!

Nó xốc mạnh Reven lên,đè mạnh cô vào tường bằng bộ vuốt sắc nhọn của nó.Đột nhiên,bức tường của căn phòng diễm lệ trở thành một bức tường đá ẩm thấp,những sợi dây xích khổng lồ quấn quanh tay và chân của Reven.

Xoẹt!

Bộ vuốt của xích hổ cào liên tục vào người Reven.

Máu bắt đầu chảy xuống thành dòng,nổi bật trên làn da trắng muốt của cô,như một con rắn đỏ.Nhưng tuyệt nhiên,không một tiếng rên,không một tiếng kêu,không một cảm xúc.

Hộc...Hộc...

Nó bắt đầu thấm mệt.

_Thỏa mãn rồi chứ?-Cô lên tiếng,nhếch mép cười như đang giấu nó.

Chát!

Bộ vuốt tát mạnh vào mặt cô, để lại vết tích của nó.

_Cô vẫn còn cười được ư??Hộc..

_Ta cười thương hại mi thôi.Một kẻ lảng tránh sự thật rằng mình là kẻ yếu hơn.Mi thật đáng thương hại.

Chát!

Không...Ta không hề yếu hơn cô...Kẻ yếu hơn là cô mới đúng...Cô còn không đủ sức để chống lại ta...

Cũng có thể...

Nhưng mi quên rằng ta là ai ư?...

(to be continued...)

87. Chương 87: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(1)

_Me,được không?-Es nài nỉ Angel.

_Không được.Nó rất nguy hiểm,con có thể mất mạng như chơi đấy!-Angel khẳng khẳng.

_Nhưng...

_Không được đâu.-Angel lắc đầu.

_Vâng...

Cạch.

Es bước ra khỏi phòng,đôi mắt buồn bã.

_Không được ư?-Araki hỏi.

_Um.Mẹ bảo rằng nó rất nguy hiểm.

_Hay ta thử nhờ Shiva thử xem!-Kira gợi ý.

_Đối với mọi người,chúng ta chỉ là những chiến binh học việc.Họ sẽ không cho chúng ta đi đâu.-Roly lắc đầu.

_Còn Blood thì sao?Tôi nghĩ tôi có thể nói chuyện được với anh ấy.Có thể anh ấy sẽ giúp chúng ta.-Clantone lên tiếng.

_Được đấy!Làm đi,Clantone.

Suối Rainbow...

Thật là...Mấy ngày rồi mà nữ vương vẫn biệt tăm...Hy vọng rằng cô ấy không sao...Chắc chắn ta sẽ tìm ra cô ấy...Chắc chắn....

Blood nhắm nghiền đôi mắt mệt mỏi lại.

_Blood...Tôi có làm phiền anh không?-Giọng nói của Clantone vang lên.

_Ồ...Ừm...Không sao.Có chuyện gì vậy Clantone?

_Tôi...À,chúng tôi muốn giúp anh tìm nữ vương.

_Cái gì?Không...Không thể được.Nguy hiểm lắm!-Blood phản đối.

_Anh biết được khả năng của tôi mà!Chúng tôi đâu có vô dụng!-Clantone cũng bực tức phủ nhận.

Clantone...Tôi biết khả năng của cậu...Nhưng...Cậu không hiểu đâu...Nguy hiểm..Nguy hiểm lắm...Cậu có dòng máu của “Sát thủ bóng đêm”...Nhưng vì thế mà ta càng không thể để cậu đi...

Tôi làm được...Chúng tôi tuy chưa có kinh nghiệm,nhưng chúng tôi biết lượng sức mình mà!...Chúng tôi có thể làm được!...

Im lặng.

_Thôi được.Cậu hạ gục tôi rồi đấy.Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.-Blood gật đầu.

_Tốt...Tốt quá...Cảm ơn anh.

_Các cậu đi đi.Giữ sức cho ngày mai nữa.Và phải giữ kín nhé!Shiva mà biết thì không tha cho ta đâu.-Blood mỉm cười,nửa đùa nửa thật.

_Vâng...Vâng...-Cả nhóm bỏ đi

Yên bình thật...Thật tốt khi nghỉ ngơi được tại đây...

Đôi mắt Blood nhắm lại.Hơi thở từ từ sâu và đều đặn.Anh đã chìm vào giấc ngủ.

Blood....

Blood....

Ai...Ai vậy...Ai đang gọi ta?...

Là ta...Là ta đây mà...

Một gương mặt từ từ hiện rõ trong bóng tối.

Mi!...Là mi!...

Blood nổi giận khi nhìn thấy hấn,cái kẻ giống hệt mình ngoại trừ màu tóc và tính cách,nhưng...

Ta biết...Ta biết mi sẽ rất tức giận khi thấy ta...Nhưng...Xin hãy nghe ta...

Đôi mắt hấn đầy vẻ tuyệt vọng,cả giọng nói cũng vậy.Chuyện gì đã xảy ra?

Cứu ta...Làm ơn hãy cứu ta...Giúp ta với...Aaaaa

Hấn thét lên đau đớn,hai tay ôm chặt đầu.Hấn khụy xuống.

Không...Không!...Giúp ta...Giúp ta với!...Không!...

Biến mất.

Hắn biến mất.

_Không!-Blood chợt bừng tỉnh.Cánh tay giơ lên như muốn níu kéo lại một cái gì đó đang dần vượt khỏi tầm tay.

Giấc mơ...Chỉ là giấc mơ...Nhưng nó có nghĩa là gì?...

(to be continued..)

—

88. Chương 88: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(2)

Có chuyện gì đó không ổn.... Dù nó là cái gì đi nữa thì ta vẫn phải biết...Thực sự...Không ổn chút nào hết...

_Blood,anh không sao chứ?-Clantone lên tiếng,cắt đứt dòng suy nghĩ của Blood.

_Ừm...Không sao. Đi thôi.-Blood nhắm chặt đôi mắt lại.Thoáng chốc cả bọn đang ở lâu đài bóng đêm.

_Nữ vương ở đâu?-Arista hỏi.

_Dùng sói đánh hơi đi.-Blood ra lệnh trống rỗng.

_Blood,anh chắc chắn là anh ổn chứ?-Clantone lo lắng.

_Không sao hết...Chẳng qua là...Thôi, đừng chậm trễ nữa.-Blood vừa nói vừa đi theo con sói vừa được Arista triệu hồi.

Ta cảm thấy...Kì lạ...Thật kì lạ...Không lẽ...

Grrr

Con sói kêu khê khê khi đến một tầng hầm u ám.

_Có kết giới.-Kira báo.

_Tránh ra.

Uỳnh!

Kết giới lập tức biến mất.

Kréccc!Kréccc!

Lũ quái vật canh cửa một khu ngục dày đặc kết giới kêu lên ầm ĩ khi thấy họ.

Xoẹt.

Vài đường kiếm lả lướt,lũ quái vật chẳng tài nào kêu lên được nữa với cái cổ họng lià khỏi cơ thể.

_Tốt lắm.Bây giờ thì...

Blood....Đừng....Đừng chạm vào kết giới đó...

_Hả?...

Bốp!

Một sức mạnh cực đại hất tung Blood khỏi mặt đất,văng thẳng vào bức tường ẩm ướt của nhà ngục.

_Nữ vương???Là ngài đó ư???Ngài đang ở đâu????Nữ vương!!!!-Blood thét lên,giọng Blood âm vang khắp nhà ngục.

Blood... Kết giới mạnh quá,ta khó lòng liên lạc được với anh...Nghe ta...Đừng phá hủy kết giới bằng năng lượng hủy diệt...Đánh lừa...

_Nữ vương!!Ngài làm sao vậy???Nữ vương!!!!-Blood tuyệt vọng kêu lên.

_Blood?Chuyện gì vậy?Anh không sao chứ?-Es bước tới,vừa chữa thương vừa lo lắng hỏi.

_Là nữ vương,cô ấy...đã cố cảnh báo ta về kết giới.Chúng ta không thể phá hủy nó bằng năng lượng hủy diệt được,nhưng...Nếu không phá hủy bằng năng lượng hủy diệt thì bằng cái gì?-Blood như tự nói với mình.

Đánh lừa...

_Đánh lừa?...Đánh lừa cái gì?...Hả...-Đôi mắt Blood vụt sáng.

_Blood?...

_Đến đây.Tất cả.-Blood nói.

Họ bước đến.

_Chạm vào kết giới.-Blood lên tiếng.

_Nhưng...

_Làm đi!-Giọng Blood nửa phần khích,nửa sợ hãi.

Các người là ai...Xác nhận mau!....

Một giọng nói trống rỗng vang lên trong đầu họ.

Mở ra mau...Chúng ta có nhiệm vụ phải hoàn thành...

Nhưng các người...

Mở ra!Mi dám cãi lệnh chủ nhân mi ư??...

Chủ...Chủ nhân...Tha lỗi cho thần không nhận ra sớm hơn...

Xoẹt.

Kết giới từ từ biến mất, để lộ vô số những cửa ngục u ám.

_Nhiều...Nhiều quá...Nữ vương ở đâu vậy Blood?

_Làm sao ta biết được!

_Hả???-Cả bọn kêu lên.

Cách đó không xa...

_Ta đã nói ...

Rầm!

Tiếng cửa sập cắt quãng lời nói của xích hổ.

_Nữ vương, người ở đâu vậy???-Giọng Senri vắng vắng.

_Cái gì???

Hà hà...Có gì đâu mà sợ dữ vậy?...Chẳng qua là một vài người bạn của ta đến viếng thăm thôi mà...

_Im ngay!

Chát!

Bộ vuốt sắc nhọn của nó tát mạnh vào người nàng, để lại dấu vuốt rỉ máu.

Xin lỗi...Nhưng ta nghĩ ta nghĩ ngợi thế đủ rồi...Và ta có nói gì đâu nhỉ?...

Rắc!

Một sợi xích vỡ nát.

Rắc!

Lại một sợi nữa.

Rắc!

Những sợi xích loang lỗ máu kìm hãm Reven đồng loạt vỡ ra.

Ầm!

Nhà ngục từ từ sụp xuống,như mở lối cho con phụng hoàng hùng mạnh bay ra khỏi chiếc lồng tù túng.

_Không...Không thể nào...-Xích hổ kinh ngạc nhìn Reven từ từ bay lên khỏi nhà ngục của nó giờ chỉ còn là đồng đồ nát.

_A!Nữ vương!!!-Arista reo lên khi thấy Reven.

Xích hổ...Làm gì mà đứng như trời trồng ở đó thế?....Ngạc nhiên lắm à?

Graooooooooo!!!!

Xích hổ nhảy xổ vào Reven.

Hụt.

Nó gầm lên giận dữ.

Trò chơi này càng ngày càng thú vị nhỉ...À,mà nó chỉ mới bắt đầu thôi mà...

(to be continued...)

89. Chương 89: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(3)

Giỏi lắm...Cô giỏi lắm nữ vương...

Xoẹt

Một phép thuật được thi triển,nhưng hoàn toàn không gây hại gì cho Reven.

Phiên bản...Ta biết...

Vậy thì ngăn ta đi...Nàng không làm được à??...

Ta sẽ làm...Đừng lo...

_Nữ vương ổn rồi,giờ chúng ta làm gì đây?-Araki hỏi Blood.

_Coi bộ cuộc chiến đã bắt đầu trở lại rồi.Chúng ta nên gọi mọi người đến.

_Không cần phải gọi.-Thunder lên tiếng,sau lưng ông là hàng vạn các chiến binh có phép thuật lẫn sức mạnh của cả hai vương quốc.Các tướng lĩnh khác cũng đang điều khiển binh đoàn của mình.Kể cả hội Xích nguyệt cũng tề tựu đông đủ

_Làm...làm sao các vị biết mà đến vậy?-Blood vô cùng ngạc nhiên.

_Nữ vương triệu tập.Lúc đầu chúng tôi cũng khá bất ngờ,nhưng ngài bảo cứ đến,và chúng tôi ở đây.-Laures bước đến.

_Vậy ra cô ấy biết trước mọi chuyện rồi sao?-Kira ngược nhìn Reven và phiên bản gườm nhau.

_Chứ sao!Chủ nhân mà!-Hắc kỳ lân cùng binh đoàn linh thú cũng có mặt.

Chủ nhân...Giết cô ta đi!...Cô ta là kẻ thù của chúng ta mà!...

Dĩ nhiên...

Xoẹt xoẹt.

Những tia sét từ từ hội tụ thành một quả cầu sét khổng lồ trên tay Reven,còn trên tay phiên bản là một quả cầu lửa đang được hội tụ dần dần

Các tinh linh....Hãy cho ta vay mượn sức mạnh của các người...

Để xem ai sẽ gục trước nào...

Uỳnh!!!

Một tiếng nổ khủng khiếp làm chấn động cả chiến trận vang lên khi hai quả cầu va mạnh vào nhau.

_Á!!!!-Cả phiên bản lẫn Reven đều hét lên.

Rầm!

Reven bị giội mạnh vào vách núi đá đồ sộ, còn phiên bản thì nằm bẹp trên đồng đất đá đã từng là nhà ngục của hắn. Mình mảy của hắn nhuốm đầy máu, nhưng Reven cũng chẳng khá hơn là bao.

Nàng...Lợi hại lắm...

Cảm ơn...Nhưng ta vẫn chưa thể bằng được anh,nhỉ?...

Khiêm tốn nhỉ?....

Cả hai cùng mỉm cười.

_Clantone,chừa cho người ta với chứ!!!-Araki hét lớn khi bị Clantone “phồng tay trên” con quái thú.

Uỳnh!

Một luồng sét chuyền qua người lũ quái vật như một chùm dây xích,làm chúng tê liệt rồi “tắt ngúm” luôn.

_Á,của anh mà Es!!!!-Araki rên rỉ.

_Bắt em chữa thương hoài à,cũng phải cho em biết được chiến đấu là gì chứ!-Es nở một nụ cười tinh nghịch.

Trận không chiến bắt đầu trở lại...Cả hai bên đang phòng phục khí thể chiến đấu...Máu nhỏ giọt trên những vết thương của họ...Đôi mắt dán chặt vào nhau như hai con mãnh thú đầu đàn đang vờn mồi...Nhưng...Con nào sẽ thắng?...Quyền lực tối thượng sẽ thuộc về ai?...

(to be continued...)

90. Chương 90: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(4)

Phiên bản?...

Huh?...

Anh có muốn kết thúc cuộc chiến đẫm máu này không?...

Vậy nàng có muốn không?...

Muốn...Ta rất muốn...Ta đã từng muốn buông xuôi...Nhưng ta biết...Ta không thể nghỉ ngơi...Ta không được phép bỏ cuộc...Trước khi ta hoàn thành sứ mệnh của mình...Máu đã đổ quá nhiều...

Keng!

Hai thanh gươm va mạnh vào nhau.

Ta...Cũng thế...Ta rất muốn...Rất muốn...Hơn bất cứ thứ gì...Nhưng...Máu đổ ra...Phần lớn là của binh đoàn bóng tối...Chúng chết đi...Lẽ ra nàng phải vui chứ...

Ta...Đã từng là chúng...

Nàng...nói gì?...

Ta đã từng là chúng...Ta đã từng hòa nhập vào chúng...Đã từng là con quỷ khát máu...Huyết quản của ta sôi sục dòng máu của bóng đêm...Làm sao...Ta có thể đứng nhìn chúng gục xuống mãi được?...

Vậy ư?...

_Araki?-Es khẽ lên tiếng.

_Huh?

_Chúng ta có nên giúp sức cho nữ vương không?Ngài bị thương nhiều quá...-Es lo lắng.

_Ừ.Có lẽ chúng ta...-Một luồng sáng hiện ra trên tay Araki.

Araki!...Không!...

Huh??...

Xoẹt!

Reven xô mạnh hấn ra khỏi đường đi của luồng sáng hủy diệt,tuy chỉ sượt nhẹ,nhưng máu cũng bắt đầu tuôn ra khỏi đôi cánh thiên thần bê bết máu của Reven.Từ từ,nàng rơi xuống.

Đau...Đau quá...Cánh của ta...Ta đang rơi...Rơi...

Bộp.

Vòng tay của Oscan nhanh chóng đón lấy nàng.

_Nữ vương!!-Araki,Gajira,Es đồng loạt thét lên.

_Nữ vương...Tại sao?Tại sao vậy???Tại sao nàng lại cứu ta???-Hắn đau khổ nói,gần như thét lên.

_Anh...không phải...Là kẻ phải chết...-Lời nói của nàng đứt quãng vì cơn đau của những vết thương chưa lành đã tiếp tục rỉ máu.

_Nhưng...Tại sao chứ?...Nàng phải giết ta mà!!!

Xoẹt.

Các tinh linh từ từ bay đến,bao bọc Reven,dần dần chữa thương cho nàng.

_Cảm...Cảm ơn Es...-Reven gượng dậy.

_Nàng...Nàng ổn chứ?-Oscan khẽ hỏi.

_Ta ổn mà...Anh không cần phải lo..

Các người...Thật là chậm chạp...

Rooooaaaaarrrrrr!!!!

Tiếng gầm của xích hổ như lay chuyển cả chiến trường.Nó xông đến,tấn công Reven.

Xoẹt.

Một vết cào đỏ máu hiện ra trên cánh tay Reven.

Này...Mèo con...Đau đấy...

Nàng nở một nụ cười bí ẩn,sau đó bay lên.

Cô...Ai là mèo con chứ??...

Rooooooooarrrrrr!!!!

Nó gầm lên,lần này kèm theo cả một cơn mưa những quả cầu lửa đáng sợ.

Phiên bản...Ta đã cho mi mượn sức mạnh của ta quá lâu....

Xoẹt.

Những luồng sáng kì lạ phát ra trên người hắn,bay lên rồi nhập vào xích hổ.

_Ừ...Hắn gục xuống

_Chuyện này...Chuyện này nghĩa là sao??...

Họ hoang mang nhìn vào con hổ với bộ lông rừng rực đỏ và vị nữ vương của mình toát ra làn sát khí đáng sợ chưa bao giờ từng có....

(to be continued...)

91. Chương 91: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(5)

Bóng tối...Ta đã khóa giữ sức mạnh của ngài quá lâu...Ta sẽ phóng thích ngài...Hãy hòa làm một với ta...Hãy cùng ta chiến đấu...Chỉ lần này...

Hai đôi cánh dang rộng,bao bọc chủ nhân của nó.

Xoẹt.

Nó mở ra.

Từ khi trở về thế giới,chủ nhân luôn khóa chặt sức mạnh của bóng tối...Hôm nay ngài đã phóng thích nó...Không lẽ...Ngài định kết thúc...Vĩnh viễn sao??...

Reven toát ra một luồng sát khí đáng sợ.Bộ giáp như được bao bọc bởi một luồng khí màu đen.

Ta...

Chát!

Sợi dây xích hội tụ từ sấm sét quất vào Xích hổ.

Muốn...

Grrrrr

Nó quơ quào mong bắt được sợi xích,nhưng vô dụng.

Giết người...

Phụp.

Sợi dây xích quấn chặt xích hổ.Năng lượng hủy diệt bốc lên ngàn ngút.

Cái...Cái gì?...

_Reven!!Bình tĩnh lại đi!!!Con đang bị bóng tối lấn át.Tĩnh lại đi!!!-Andre xông tới giữ chặt Reven.

_Ừ...A!!!!Thả ta ra!!!!-Reven vùng vẫy kịch liệt.

Reven...Cha đây mà...

Ừ...

Reven dịu dần.

_Cha?Cha làm gì vậy?Buông con ra đi chứ!!

_Phew!Con vừa bị bóng tối điều khiển,tạ mà không lên thì con cho nổ tung cả cái chiến trận rồi!

_Ồ...Vậy á??-Reven tròn mắt

—Ừ. Cha giúp con nhé?

_Không.-Reven thẳng thừng-Con sẽ tự giải quyết lấy.Cảm ơn cha.

_Con lúc nào cũng cố chấp vậy.Được thôi.Cha xuống giúp Hắc kỳ lân đây.-Andre nói,rồi bỏ đi.

Xoẹt.

Sợi xích biến mất.

Tại sao...Cô lại thả ta?...Lẽ ra cô phải kết liễu ta khi có cơ hội chứ?...

Lúc này không phải là ta...Ta muốn mi chết dưới tay ta...Bằng chính sức mạnh của ta...

Giọng nói Reven lộ rõ sự căm phẫn.

Vậy à?...Tiếc quá...Cô đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất để mà đánh bại ta...Haha...

Đôi mắt nó chuyển thành màu đỏ. Bộ lông vẫn vẹn bồng sáng rực rỡ.

Roooooaaarrrrrrrrr!!!!!!!!!!

__A...-Reven đưa tay lên che mắt.

Xoẹt xoẹt xoẹt!!!!

Những lưỡi liềm màu đỏ liềm lấp trên người Reven, cửa rách những chỗ nó đi qua.

_U...-Máu nhều thành dòng trên khắp người Reven.

Hahaha...Vui chứ hả??...

Xích hồ man dai cười. Bộ lông nó vẫn phát ra thứ ánh sáng đỏ pha cam kỳ quái.

Mi đi quá xa rồi...Xích hổ...

Xoẹt.

Những quả cầu mang năng lượng bóng tối từ từ hiện ra.

Sẵn sàng rồi chứ?...

Reven phát nhẹ tay.

Xoẹt!

Một quả cầu bay thẳng đến chỗ xích hổ.Reven nắm chặt tay lại.

Uỳnh!

Quả cầu nổ tung ngay chỗ xích hổ vừa đứng nửa giây trước đó.

Mi không cần né...Bởi vì...Chúng chỉ có một mục tiêu mà thôi...

Nàng lại phát nhẹ tay.

Vù!

Nắm chặt.

Uỳnh!!!!

Tất cả những quả cầu bám chặt vào thân thể xích hổ,sau đó nổ tung.

Roooooaaaarrrrrr!!!!

Nó rống lên trong đau đớn.Máu nhuộm ướt bộ lông của nó.

Xích hổ...Sao mi không cười tiếp đi?...Đứng lên...Ta không cho phép mi chết lúc này...Mi chưa cảm thấy sự đau đớn của ta và những người đã hy sinh trong cuộc chiến này....Đứng lên!!!!...

Lần đầu tiên...Nữ vương bóng tối đã nổi giận thực sự....

(to be continued...)

92. Chương 92: Mười Lược-chiến Thuật-hành Động(6)

Đứng lên!!!!...Ngay tức khắc...

Reven nắm cổ,vực nó dậy.

Cô nghĩ ta chịu thua dễ thế à?...

Hả?...

_Ma trận ký ức!!!-Nó gào lên.

Mi...Mi làm gì vậy?...

Mọi thứ bỗng hoa lên trong mắt Reven.

A...Ư...Chuyện gì vậy...Mi làm gì ta thế???...A...

Bàn tay Reven lỏng dần...

Khi đó..

_Chủ nhân!!!Không...Ôi không...Hắc kỳ lân bàng hoàng thốt lên trước cảnh tượng nó nhìn thấy.

Reven như bị treo trên không trung...Đôi mắt nhắm nghiền...Những tia sét giữ chặt tay chân nàng...Không còn chút phản kháng...Những tinh thể sức mạnh lìa khỏi người nàng...Bay đến với con hổ có bộ lông bao bọc bởi thứ ánh sáng kỳ quái đỏ cam...

_Hắn ta làm gì vậy???-Arista hoảng hốt.

_Làm gì thì cũng không phải tốt đẹp.Chúng ta phải ngăn hắn lại!!-Shiva bực tức.

Hahaha...Các người làm sao ngăn được ta?...Sau khi ta hấp thụ sức mạnh của cô ta...Không kẻ nào có thể đánh bại được ta cả!!!!...Hahaha...

Cô là...Không lẽ...

Đúng rồi...Giỏi lắm...Ta chính là phần quá khứ tội lỗi mà cô muốn vứt bỏ...Mà cô muốn lãng quên...

Nhưng...Ta...

Cô sợ ta...Đúng không?...

Cô ta đưa bàn tay loang lổ máu,vuốt nhẹ khuôn mặt Reven.

Tại sao cô lại ghét bỏ ta chứ?...Ta cũng là một phần quá khứ của cô mà...Tại sao chứ???...

Bàn tay mảnh mai siết chặt cổ Reven.

Ta không...Ghét bỏ cô...Ta chỉ...Sợ nó sẽ lặp lại...Với những người ta yêu quý mà thôi...

Thật à?...

Cô ta nói lỏng dần bàn tay.

Vậy...Nhanh lên...

Cô nói gì?...

Cô không muốn chuyện này lặp lại mà...Nếu cô không nhanh thoát khỏi ma trận này...Thì...

Hả???....Làm sao ta mới ra khỏi đây được???....Làm sao???...

Nghĩ về người mà cô yêu quý nhất...

Reven!!...Nàng nghe ta không???...Tỉnh lại đi...

Oscan??...

Đúng...Anh ấy rất lo cho cô...Và còn rất nhiều người cũng đang chiến đấu để bảo vệ cô...

Nhưng...Oscan...Không còn...

Anh ấy yêu cô...Rất nhiều...Đó chỉ là cái bẫy để cô xao nhãng thôi...

Vậy ư?...

Tạm biệt...

Mọi thứ dần dần mờ nhạt đi....

Khoan...Khoan đã...

(to be continued...)

93. Chương 93: Mười Lược-chiến Thuật-hành Động(7)

_A!!!-Reven giật mình tỉnh lại, cơn đau nhói lên từ những vết thương.

Làm sao...Cô thoát được khỏi đó chứ???...

_Cái gì thế này???-Reven giật mạnh những sợi sét siết chặt tay chân mình.

Xoẹt.

Tất cả những sợi sét đồng loạt biến mất.

Thoát được...Cô không hổ danh là nữ vương bóng tối...Nhưng muộn rồi...Sức mạnh của cô một nửa đã thuộc về ta...Hahaha...

Hả?...Không thể nào...

Xích hổ dần dần to ra.Những cơ bắp vạm vỡ cuộn cuộn sức mạnh.Nanh vuốt nó sắc nhọn như các lưỡi hái tử thần chỉ chờ chớp chớp đi mạng sống của kẻ bị nó vồ phải.Đôi mắt tàn ác có màu sắc kỳ quái:đen và đỏ.Bộ lông bao bọc bởi thứ ánh sáng trộn lẫn cũng giữa đen và đỏ.

À ha...Sức mạnh...Ta cảm thấy sức mạnh...Cảm ơn nàng rất nhiều....Hahaha...

Phịch.

Reven quy xuống,sức lực gần như cạn kiệt.Máu vẫn cứ chảy ròng ròng trên những vết thương toác miệng.

_Nữ vương!!Ngài không sao chứ??-Nhóm chiến binh trẻ tuổi chạy đến.

Reven vẫn cứ lặng thinh.

_Ngài bị thương nhiều quá.-Araki tạo kết giới bảo vệ,còn Es bắt đầu chữa thương cho Reven,nhưng phép thuật của cô trở nên khá yếu ớt.

_Em làm sao vậy,Es?-Araki lo lắng.

_Chẳng qua là hơi quá sức thôi.Em ổn mà.

_Reven,nàng không sao chứ??-Oscan bước đến,một tay giữ chặt vết thương trên cánh tay.

_Oscan...

_Nàng cứ ở đây chữa thương.Có lẽ chúng ta có thể cầm chân nó.Gajira,ở lại đây bảo vệ nữ vương nhé?

_Ừm.

Tock.

Một giọt nước mắt rơi xuống.

_Ta phải làm sao đây?...Ta luôn luôn làm phiền mọi người,phải không?...Ta thật vô dụng....Vô dụng...-Reven bật khóc.

Reven...Nàng khóc ư?...

_Nàng sai rồi.Lần này nàng sai hoàn toàn,nữ vương của ta.-Oscan vuốt nhẹ tóc Reven,rồi ôm nàng vào lòng.

_Oscan...

_Đừng nói gì cả.-Oscan buông Reven ra,ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

_Ta...-Reven ngáp ngừng.

_Bọn ta sẽ giữ chân nó.Khi đó nàng cứ yên tâm dưỡng thương.Bọn ta đợi nàng đấy!-Oscan mỉm cười.

_Ừm...

Oscan lao vào chiến trận,gia nhập cùng các chiến binh.

_Nữ vương,tôi có nên ra trợ giúp họ không?-Gajira khẽ hỏi.

_Không.

_Nhưng...

_Ta sẽ đi cùng anh,vậy đợi một chút được không?

_Vâng,thưa nữ vương.-Gajira kín đáo nở một nụ cười.

_Cảm ơn,Gajira.-Reven quay sang người cận vệ trung thành,mỉm cười.

Nữ vương...Ước gì tôi có thể ở bên ngài như khi xưa...

_Á!!-Tiếng hét của Oscan vọng lại.Reven vội lao ra nhưng bị Haru chặn lại.

_Ngài chưa thể đi lúc này được.Ngài làm vậy khác nào lao vào chỗ chết.-Kira lên tiếng.

_Nhưng...Ta không thể để...-Lời nói của Reven bị cắt ngang khi Gajira lao ra khỏi kết giới do Araki tạo.

_Gajira!!-Reven hoảng hốt.

_Kể tôi tớ này luôn biết mình phải làm gì.Xin nữ vương yên tâm.-Gajira quay lại,quỳ xuống hôn lên bàn tay mảnh mai của Reven.

_Gajira,hứa với ta.Ta muốn cậu và Oscan trở về gặp ta,an toàn.Được chứ?-Reven nắm lấy tay Gajira,xiết chặt.

_Tuân lệnh nữ vương...

Lần này...Có thể sẽ là lần cuối cùng ta phục vụ cho ngài...Nữ vương của ta...Ta yêu nàng với tình yêu thầm lặng của một tên cận vệ...Và nếu ta phải...Ta sẽ chết vì nàng...

Gajira...Ta muốn thấy anh quay lại với ta...Bảo vệ cho ta...Giúp sức cho ta...Ta không muốn bắt cứ một ai ta yêu quý lia bỏ ta nữa...Nhé?...

(to be continued...)

94. Chương 94: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(8)

Roaaaarrrrrr!!

Thanh gươm trong tay Oscan khua liên hồi,những vết thương toác miệng hiện ra dần dần trên thân thể con hổ khổng lồ.[/i]

_Ha!-Gajira nhập cuộc,thanh đao khổng lồ giáng mạnh xuống đầu nó,một dòng máu chảy phụt ra.

_Gajira???-Tất cả cùng kinh ngạc thốt lên,nửa vui mừng,nửa bức dọc.

_Ta đã bảo cậu ở lại bảo vệ nữ vương kia mà???-Oscan lên tiếng.

_Tôi ở đây,hay là nữ vương người đầy thương tích ở đây,anh muốn cái nào vậy?-Gajira cau mày.

_Nhưng...

_Anh nghĩ tôi muốn để nữ vương không có ai bảo vệ lắm hả?Tôi mà không ra đây thì còn cái gì ngăn được ngài lao ra đây với thương tích khắp người chứ??-Gajira thở dài.

_Ừm...-Oscan miễn cưỡng.

_Nó có khả năng tự hồi phục,chúng ta không làm nó thất thế được lâu đâu.-Andre cắt ngang.

[i]Ta đùa giỡn với các người...Hơi lâu rồi nhỉ?...[/i]

Nó đứng dậy,toàn thân lạnh lặn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

_Mọi người, tránh ra.-Phiên bản nói khẽ, bên cạnh là Laures và các pháp sư hùng mạnh của hội Xích nguyệt.

[i]Uỳnh!!!!

Một cột năng lượng hủy diệt khổng lồ phóng ra, nhắm thẳng vào xích hổ.[/i]

[i]Bấy nhiêu thôi à?...[/i]

Sau làn khói mờ, con dã thú ngạo nghễ bước ra.

[i]Các người... Có giết cũng tổ tổn sức thôi..

Chát!!

Bộ móng vuốt sắc lẹm quật mạnh vào người họ mang theo luồng khí chết người...

Bốp!!!

...họ văng mạnh vào bất cứ vật cản gì. Máu ộc khỏi khoe môi, tất cả đều bất tỉnh, ngoại trừ Gajira và Oscan nhanh chóng tránh kịp.

Mi... Cận vệ trung thành... Bạn thân của nữ vương hùng mạnh... Chà, cả hai đều đáng giá cả... Ai trước đây nhỉ?... Haha...[/i]

[b]Vào lúc đó...[/b]

_Es!! Buông ta ra!!!-Reven cố gấn giằng khỏi Es đang chữa thương cho mình, vì... đôi tay của Es cũng đầm máu.

_Một chút nữa thôi...-Giọng Es yếu dần, rồi tắt hẳn.

[i]Không... Không sao... Chỉ bất tỉnh thôi... Nhưng nếu cứ như thế này thì... Ta cứ đứng đây nhìn họ từng người gục xuống hay sao?...

Họ cần cô...

Ai?... Ai vậy?...

Cô không cần biết...Nhanh lên...Họ cần cô...Rất cần cô...[/i]

[b]Cuộc cận chiến...[/b]

_A!!!!-Oscan thét lên,máu rỏ xuống càng ngày càng nhiều....

...Nhưng Gajira cũng không khá hơn là bao.

[i]Oscan...[/i]

Gajira quay lại,đôi mắt buồn nhìn thẳng vào Oscan.

_Gajira,chúng ta không cầm cự được bao lâu nữa đâu!!-Oscan thốt lên sự thật hiển nhiên.

[i]Oscan...Anh phải bảo vệ nữ vương thật tốt...Nhé?...

Dĩ nhiên rồi...Anh hỏi để làm gì?...

Hứa nhé?...

Ừ...Sao thế?...Không lẽ anh định...

Không!!!!...Không được!!!!...Gajira,ta không cho phép!!!!...[/i]

Reven đau đớn nhìn người cận vệ tin cẩn.

Gajira mỉm cười,nụ cười buồn,thật buồn...

[i]Xích hổ...Ta không thể tận mắt nhìn thấy mi bị băm vằm thành từng mảnh rồi...

Mi nói cái gì?...

Hỡi các tinh linh tạo ra sự sống...Hãy cho ta sức mạnh...Lần cuối cùng này...Cuối cùng...

Xooooooooo!!!!!!

Một luồng ánh sáng chói lóa lóa lên...

Nữ vương...Tôi xin lỗi...Tôi không làm tròn lời hứa...

Không...Gajira...[/i]

[i](to be continued...)[/i]

95. Chương 95: Mười Lược-chiến Thuật-hành Động(9)

Nữ vương...Tôi xin lỗi...

Gajira...Tại sao?...Tại sao vậy???...Anh không giữ lời hứa...Anh đã nói sẽ luôn ở cạnh ta,bảo vệ ta mà...Tại sao?...

Lệ tuôn rơi đầm đìa trên khuôn mặt Reven.

Grrrr....

_Cái gì?...Không...Không thể nào...-Oscan kinh ngạc thốt lên.

Grrraaaooooooooooooo!!!!!!

Nó điên cuồng lao vào Reven....

Mi muốn lắm,phải không?...Vậy thì giết ta đi...

...Không một chút phản kháng.

Xoẹt!!!

Bộ móng vuốt sắc như những lưỡi hái chém mạnh vào...

_Oscan??Tại sao...

_Reven...Nàng làm sao vậy?...Nó...Chính nó...Đã giết Gajira...Anh ấy hy sinh vì nàng...Nàng lại...Dễ dàng

chịu thua như vậy sao?...Máu ộc ra xối xả trên vết thương và khóe miệng của Oscan.

Nàng...Không được bỏ cuộc...

Oscan bước đến gần xích hổ...

Vù!!!

Những mũi tên kết tinh từ sấm sét và lửa địa ngục bay thẳng vào xích hổ.

Xích hổ...Đáng tiếc rằng ta không thể tự tay giết mi...

Xoẹt!!!!

Một tia chớp giáng xuống,khiến cả vùng trời trở thành một màu trắng xóa.

Không...Oscan...Tại sao đến cả chàng cũng rời bỏ ta?...Tại sao vậy?...

Ta đã mất nàng một lần...Ta sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đó nữa...Nàng phải thắng...Hãy vì ta....Và vì Gajira...Và những người luôn luôn chiến đấu bên cạnh nàng...Reven...Nàng phải thắng...

(to be continued)

96. Chương 96: Mưu Lược-chiến Thuật-hành Động(10)

Nữ vương...Rất tiếc...Không còn ai trợ giúp cô nữa đâu...Đầu hàng đi là vừa...Haha....

Xoẹt!!

Một vết cắt ứa máu lập tức xuất hiện trên cổ nó.

Ta...

Uỳnh!!!

Năng lượng hủy diệt phóng tới tấp vào người nó.

Không thể...

Phập!!

Những mũi tên lửa rừng rực cháy cắm liên tục vào người nó.

Thua...

Rrrroooooooooaaaaarrrr!!!!!!!!!!

Nó rống lên đau đớn, và lần này, nó thực sự đau đớn.

Ta không tha cho mi đâu...Chính mi...Chính là mi...

Mi đã cướp đi Gajira và Oscan của ta!!!!!!...

Xoẹt!

Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, Reven phóng ra một chùm tia sáng chói lọi rọi thẳng vào nó, làm khắp người nó loang lổ những vết máu.

Cô...Lẽ ra ta sẽ để cô sống...Nhưng không...Xem ra cô nguy hiểm hơn ta tưởng...

Chát!!

Cây roi kết tinh từ bóng tối quét mạnh vào Reven. Máu chảy phụt ra.

Những vết thương này...Có là gì so với sự đau đớn của Gajira và Oscan đã chịu chứ?....

Phập!!

Hàng loạt những thanh gươm phép thuật cắm vào người nó.

Cô...Làm ta nổi giận rồi đây!!!!...

Uỳnh!!!!

Năng lượng bóng tối kết tụ lại,tạo thành một cột năng lượng hủy diệt,bắn thẳng vào Reven.

Tock.

Tock.

Máu nhỏ giọt xuống nền đất.Reven quy xuống nền đất mà máu mình đang rơi xuống liên hồi...

Ta...Ta phải làm sao đây?...Ta cô độc...Tại sao lại phải là ta chứ?....

Cô không được phép thua...

Người...Là ai?...Cho ta biết đi...Tại sao lại phải là ta?...Tại sao?...Tại sao Oscan và Gajira lại rời bỏ ta?...Tại sao?...Tại sao?...

Đôi mắt Reven nhắm lại.Một dòng lệ tuôn ra.

Ta là...Lôi thần điều...

Hả??...

Đôi mắt Reven bật mở.

Lôi thần điều....Linh thú mạnh nhất trong tất cả các linh thú...Được xem là vị thần linh thú...Vô cùng hiếm khi xuất hiện...

Đúng...Là ta...

Tại sao...Người không giúp ta?...

Ta không thể...Đây là cuộc chiến của cô...Và cô không được phép thua...

Ta không đủ sức đánh bại nó...Sức mạnh của ta...Đã mất đi một nửa...Làm sao ta có thể...Ta mệt lắm rồi...

Còn những người đã hy sinh vì cô thì sao?...

Reven...Nàng không được bỏ cuộc...

Oscan?...

Nữ vương...Ngài phải thắng...

Gajira?...

Con không cô độc...Mọi người luôn ở bên con...

Cha?Me?...

Họ luôn ở bên cạnh cô...Cô có cảm thấy sức mạnh đang chảy trong người cô không?...

Sức mạnh...Đúng...Sức mạnh...

Đứng dậy đi!!!!...Cô gục nhanh quá đẩy nữ vương...Làm ta mất cả hứng thú...

Đúng...Ta phải thắng...

Reven đột ngột đứng thẳng dậy, đôi mắt mở to đầy ý chí. Ánh sáng và bóng tối kết tụ dần dần trong đôi tay cô.

Cái...Cái gì vậy?...

Nó kinh ngạc trước luồng sức mạnh khủng khiếp phát ra từ Reven.

Mọi người...Hãy giúp ta...

Chúng tôi luôn ở bên ngài...

Ppppppuuuuuuuyyyyyynnnnhhhhh!!!!!!!

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên,rung chuyển cả trời đất.Ánh sáng chói lọi làm mọi thứ như trắng xóa.

Rrrrrrooooooooooaaaaaaaaaaaarrrrrrr!!!!!!

Nó gầm lên.Lần cuối cùng.Nó đã quá khinh địch.Cái giá nó phải trả quá đắt.

Phịch!

Cái thân thể nặng nề của nó rơi xuống nền đất, không một cử động. Máu chảy ra khắp xung quanh.

Ta... Thắng rồi...

Đúng... Trong trận chiến này, cô đã thắng... Nữ vương...

Phạch.

Một con phụng hoàng to lớn, vàng rực rỡ, từng chiếc lông vũ như chứa một luồng sức mạnh khó mà diễn tả, đáp xuống nhẹ nhàng trước cái xác của xích hổ.

Lôi thần điều...

Một tay giữ chặt vết thương trên tay còn lại buông thõng vì không còn sức lực, Reven bước đến gần.

Cô giỏi lắm... Nữ vương... Cô nghỉ ngơi... Được rồi...

Phịch.

Reven ngã xuống, hoàn toàn kiệt sức.

Tối... Tối đen...

Trận chiến này... Cô đã thắng...

Nhưng... Tôi đã mất Gajira... Tôi đã mất Oscan... Quá nhiều người đã hy sinh vì tôi... Thắng... Còn ý nghĩa gì nữa...

Im lặng.

Hãy nhớ... Họ không bao giờ rời bỏ cô...

(to be continued...)

97. Chương 97: Vết Thương Không Lành

[i]Lôi thần điều...Nhiệm vụ của tôi đã kết thúc...Phải không?...

Cô chưa thể nghỉ ngơi được....Có rất nhiều người đang chờ đợi cô...

Nữ vương...Ngài có nghe tôi không?...

Gajira?....Không thể...Không thể nào....

Là thật đấy...Tạm biệt...Nữ vương...Chúng ta sẽ còn gặp lại...[/i]

Đôi mắt Reven từ từ hé mở.

_Nữ vương?Ngài có sao không?-Khuôn mặt của Gajira dần dần hiện rõ.

_Gajira....Ta có nhìn lầm không?....Là anh thật sao?

_Chắc ngài cũng gặp Lôi Thần Điều rồi.Ông ấy đã cứu tôi.Thật khó mà tin là...-Reven ôm chặt Gajira,làm câu nói bị bỏ dở.

_Ta cứ nghĩ...Ta đã mất anh rồi....-Reven bật khóc.

[i]Lôi thần điều...Cảm ơn...Nhưng...Còn Oscan?...Anh ấy đâu rồi?...

Ta...xin lỗi....Ta không thể giúp...

Ngài...Nói gì?...

Ta xin lỗi...

Thật vậy ư?....Anh ấy rời bỏ ta?....Vĩnh viễn ư?...[/i]

[b]Vài tuần sau...[/b]

[i]Keng.

Thanh kiếm của Kira văng ra ngay khi nó chạm vào thanh kiếm của Reven.[/i]

_Cẩn thận chứ,Kira.-Reven mỉm cười.

_Thắng sao được nữ vương cơ chứ.-Kira bước đến rút thanh kiếm ra khỏi mặt đất,ủu xiu trả lời.

_Chút nữa...Là được rồi.-Cả bọn phá lên cười,kể cả Reven.

_Có gì đáng cười vậy?-Kira cau mặt.

_Mặt cậu á!!!!-Cả bọn đồng thanh nói.Roly vừa cười vừa cầm mũi giáo cho Kira xem.

_Ồ...mà đáng cười thật ấy nhỉ!-Rồi Kira cũng phá lên cười.

[b]Khi đó....[/b]

_Blood,phiên bản,hai người nghĩ thế nào?-Gajira khẽ hỏi,đôi mắt như dán chặt vào Reven đang đùa với nhóm chiến binh trẻ.

_Bloody chứ,tôi nhắc anh cả triệu lần rồi đấy!Nghĩ gì?-Phiên bản,ý tôi là Bloody,cầu nhàu.

_Nữ vương ấy.

_Ta thấy cô ấy dạo này rất vui thì phải,nhưng mà giống như đang giả vờ,hoặc cố quên đi một điều gì đó.-Blood trả lời.

_Ừm.Ta nghĩ là cả hai.Cô ấy đang cố quên Oscan,gia vờ để chúng ta đừng lo.Nhìn cô ấy như vậy,ta không vui chút nào.-Gajira đượm buồn.

_Anh nói cũng phải.Vậy chúng ta phải làm gì?-Bloody hỏi.

_Nếu ta biết thì ta hỏi hai người làm cái gì chứ?-Gajira thở dài.

_Hiểu rồi.Đi thôi Bloody.-Blood khoát tay ra hiệu.

_Đi đâu?-Bloody ngơ ngác.

_Tôi cái nơi mà cậu suýt chết ấy!-Rồi cả hai cùng bỏ đi.

[i]Cậu hiểu ta muốn nói gì mà...Phải không Blood?...

Ừ... Nhưng cậu không buồn sao?...

Cậu hiểu rõ mà...Reven chính là hạnh phúc của tôi...Nhìn cô ấy như thế làm sao tôi chịu được chứ...

Tôi hiểu...Gajira...[/i]

[b]Trên đường đi...[/b]

[i]Tôi nghiệp Gajira...Thật tội nghiệp...

Sao vậy Blood?...

Tự nhiên cảm thấy thương hại anh chàng Gajira thôi...

Tại sao?...

Anh ấy yêu Reven quá nhiều...Thậm chí còn nhiều hơn cả Oscan...Không biết bao nhiêu lần Gajira dùng tính mạng mình để bảo vệ cho Reven...Đáng tiếc là Reven chỉ xem anh ấy như một người cận vệ...

Nói cũng phải...Nhưng mà....Không phải anh cũng yêu Reven hả Blood?...

C...Cái gì??...Làm gì có!!!...

Có mà!...Mặt đỏ rồi kìa...Haha...

Ta mà có thì cậu cũng vậy...Chắc...Bloody à,không ngờ đấy nhé!...Haha

Đ...Đáng ghét....

Thôi, đừng đùa nữa....Chúng ta đến nơi rồi kìa....[/i]

[b]Nơi hoang tàn,nơi đã từng là Xích trận...[/b]

[i]Đến đây làm gì?...[/i]

Vù.

Gió nổi lên.Một vòng ma trận hiện ra trên mặt đất.

A...Hiểu rồi...

Lôi Thần Điều...Ra đây gặp chúng tôi đi....

Ta đã biết thế nào các người cũng đến mà....

Và ngài biết chúng tôi muốn gì chứ?...

Ừ...Ta chỉ giúp các người được một phần...Còn lại là do các người tự lo liệu lấy....

Chúng tôi hiểu...[/i]

Họ bước đến gần Lôi Thần Điều...

...Rồi mọi thứ tối đen.

[i]Chúng ta đang ở đâu đây?...[/i]

Blood không trả lời,tiếp tục bước tới,rồi dừng lại trước một miệng hang.Bên trong có một luồng ánh sáng rọi ra.

[i]Vào đó hả?...[/i]

Ừ...[/i]

Họ bước vào.Trên trần hang có những hình chạm trổ kỳ quái.Rồi một song sắt hiện ra,chắn ngang trước một khu vườn rực sáng tuyệt đẹp.

__Blood,phiên bản,hai người làm gì ở đây vậy?

[i](to be continued...)[/i]

98. Chương 98: Hồi Kết

Làm sao vào được đây Blood?...Hay là phá banh mấy cái song sắt luôn nhé?...

Đừng có ngốc,Bloody...Năng lượng hủy diệt tức khắc sẽ bị phản hồi lại vào chúng ta đấy!!...

Vậy làm sao mà vào?...

Hỏi anh ta kìa...

_Hai người đến đây làm gì vậy?

_Để lôi anh trở lại chứ làm gì!-Bloody cảm thấy bức mình với cái vẻ ngây ngô của anh ta.

_Trở lại cái thế giới điên khùng ấy hả?Không!!-Anh ta cười cứ như Bloody đang nói một điều hoàn toàn ngu ngốc.

_Reven buồn lắm.Cô ấy rất nhớ anh.-Blood điềm đậm.

_Reven?Reven là ai?Tôi không về đâu.Chẳng có thứ gì đáng giá với tôi ở thế giới đó cả.Vậy tại sao tôi phải quay về đó chứ??

Blood...Gì kỳ vậy?...Làm sao anh ta có thể...Làm sao anh ta có thể quên được nữ vương chứ???...

Vậy ra ta đoán không sai...Ở thế giới này...Ký ức sâu thẳm nhất trong tim một người...Mà họ luôn trân trọng...Đều bị mất đi...Chỉ để lại trong tim một khoảng không trống rỗng...Anh ta cũng không phải ngoại lệ...Làm sao để anh ta nhớ lại đây?...

_Hay hai người ở lại đây với tôi luôn đi!Nơi này tuyệt lắm.Không lo lắng,không ưu phiền,không trời buộc...

_Và trống rỗng.-Bloody tiếp lời.

_Trống rỗng?Ý anh là sao?

_Không ước mơ,không xúc cảm.Như vậy thì khác nào cái xác không hồn?-Bloody nói.

_Anh đã từng yêu quý một người.Người đó như người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.Anh có nhớ

người đó là ai không?-Blood lên tiếng.

_Người...Mà tôi yêu quý nhất...Ừ?

_Đúng.

Xoẹt.

_A...Đau...Đau quá...-Anh ta khụy xuống đau đớn,tay ôm chặt đầu.

Nhớ lại đi...Nhớ lại hình ảnh của người đó...Nhớ lại những tình cảm anh giành cho người đó...Nhớ lại những gì anh và người đó đã từng trải qua...Nhớ lại đi...

_Ừ...

Blood nè...Có tác dụng không đó...

Hy vọng là có...

_Re...Reven...Cô ấy cần ta...Nơi này...Nơi này là đâu?Tại sao ta lại ở đây?

Những song sắt dần dần tan chảy.

Tốt...Lời thần điều...Cảm ơn ngài...Cho chúng tôi ra khỏi đây được chứ?...

Xoẹt.

Một vệt chớp lóe lên làm mọi vật như chìm trong luồng sáng trắng xóa.

Suối Rainbow...

_Nữ vương,cuối cùng cũng tìm được ngài.-Gajira mỉm cười ngồi xuống cạnh Reven.

_Đêm nay đẹp thật,phải không Gajira?-Reven khẽ nói.

_Vâng.Trăng sáng,gió nhẹ.Đêm nay đúng là rất đẹp.Quang cảnh thế này thường làm người ta nhớ lại những gì đã qua,đúng chứ,nữ vương?

_Ừm...Thật ra...Đêm qua...

Gajira đưa mắt nhìn Reven,như muốn nàng tiếp tục.Ánh mắt ấy vẫn như xưa,vẫn nồng nàn một tình yêu say đắm nhưng không được đáp trả...

_Ta đã thấy Oscan quay về...Với ta...Nhưng giấc mộng dù đẹp đến mấy cũng không trở thành sự thật được,đúng không Gajira?-Reven quay nhìn Gajira,miệng thì nở một nụ cười,nhưng hàng mi thì ướt đẫm nước mắt.

Gajira...Nghe không?...Ồn cả rồi!!!...

Tốt...

Blood và Bloody cũng vừa về.Và Gajira cũng kịp nhận ra người đi chung với họ là ai.

_Nhưng nếu ngài tin vào giấc mộng đó,thì tôi tin chắc nó sẽ trở thành sự thật.-Gajira cười buồn.

Nữ vương...Nếu ngài hạnh phúc thì tôi cũng hạnh phúc rồi...

_Oscan...Chàng đáng ghét lắm...Chàng là kẻ ta ghét nhất trên cõi đời này...Chàng đã hứa rằng sẽ không rời xa ta mà...-Reven khóc nức lên.

Bỗng...Một vòng tay quen thuộc,từ phía sau ôm lấy nàng.

Nàng ghét ta đến thế ư?...

Oscan?...Không thể nào...Là mơ...Phải chăng ta đang...

Lời nói của Reven bị bỏ dỡ vì,Oscan đang ôm lấy nàng,trao cho nàng một nụ hôn nồng nàn tình yêu,mà trải qua bao nhiêu đau khổ,bao nhiêu máu và nước mắt anh mới có thể trao cho nàng.

Đây mà là mơ...Thì ta cũng không muốn tỉnh dậy nữa...

Oscan...Cuối cùng...Chúng ta cũng được ở bên nhau...

Và lần này...Dù chuyện gì có xảy ra chẳng nữa...Ta cũng sẽ không rời xa nàng...Ta thề...Ta xin thề trước các tinh linh của sự sống...

~~~~~The End~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-truyen-thuyet-ve-anh-sang-va-bong-toi>